

Джон Варли

Титан

ПЪРВА ГЛАВА

– Би ли погледнала тези снимки, Роки?

– За теб съм капитан Джоунз. Ще ми го покажеш утре сутринта.

– Моля те, важно е.

Чироко лежеше във ваната с насапунисано лице. Пресегна се и взе кърпа, за да избърше омразната зеленикава пяна. Какво да се прави – това бе единствения вид сапун, който рециклаторите поглъщаха.

Погледна косо двете снимки, които Габи ѝ подаде и незабавно попита:

– Какво е това?

– Ами, дванадесетият спътник на Сатурн – отговори Габи, като безуспешно се опитваше да прикрие вълнението си.

– Будалкаш ли ме? – Чироко кисело местеше недоволен поглед от едната снимка на другата. – За мен са само множество черни точки.

– Така е. Без компарометър не се забелязва нищо, но спътникът е точно тук – Габи докосна снимката с малкия си пръст.

– Добре, да отидем и да хвърлим един поглед.

Чироко потършува из шкафчето си и измъкна приятно ухаещ, граховозелен униформен комбинезон. Повечето от удобните външни джобове не бяха закопчани.

Нейната стая бе разположена в дъното на огромното въртящо се колело, точно по средата стълба номер три и четири. След като изминаха извития коридор, Чироко и Габи се втурнаха нагоре по стълбите.

С всяко следващо стъпало изкачването ставаше все по-лесно и по-лесно, докато най-накрая достигнаха главината в центъра на колелото, където се озоваха в безтегловност. Отблъснаха се внимателно от бавно въртящия се пръстен и леко се приземиха в централния коридор пред люка на научния модул. Вътре постоянно цареше полумрак, за да се улесни разчитането на информацията върху многобройните дисплеи, а поради множеството разноцветни индикатори човек имаше чувството, че се намира в джубокс. Чироко обичаше да идва тук – при всичките тези мигащи зелени светлини, при редиците разноцветни монитори и съскащите снежинки на телевизионните екрани, които отразяваха белия шум на Космоса. Еуджен Спрингсфийлд и сестрите Поло лениво плуваха около централния холографски куб. Лицата им бяха окъпани в червени отблясъци.

Габи постави плаките в компютъра и набра кода за инициране на програмата за фотоувеличение. Двете изображения на екрана постепенно се избистриха, после се припокриха и светкавично започнаха да се редуват. Недалеч една от друга замигаха две микроскопични точки.

– Ето спътника! – гордо каза Габи. – Малко, реално изместване, но снимките са правени само с някакви си двадесет и три часа разлика.

В този момент Джен, който се взираше в холографския куб, ги повика при себе си:

– Елате, появиха се орбиталните елементи.

Габи и Чироко се присъединиха към него. Когато Чироко сведе очи, тя видя, че ръката на Джен обгръща свойски талията на Габи и хвърли поглед встрани, но сестрите Поло се правеха, че не забелязват. Да, всички от екипажа се бяха научили да не си пъхат носа в интимните връзки на останалите.

В средата на холографския куб бавно изплува Сатурн – масивно кълбо с метален блясък с изрисувани около него девет различни по големина концентрични окръжности, разположени в екваториалната равнина на пръстените. Върху всяка от тях блестеше миниатюрна сферичка и това им придаваше сходство с огърлици, украсени с една единствена перла. До всяка от перлите бяха изписани имена и координати: Мнемозина, Янус, Мим, Енчилад, Тетида, Диона, Рея, Титан и Хиперион. На значително разстояние от тези орбити лежеше още една, десета – тази на Япет. Феба, най-отдалеченият спътник, липсваше поради мащаба, който използваша в момента.

След малко се появи още една орбита. Представляваше ексцентрична елипса, която почти се допираше до орбитите на Рея и Хиперион и пресичаше синята нишка на Титан. Чироко внимателно я проучи, сетне погледна нагоре към Габи. Дълбоки бръчки прорязваха смръзеното ѝ чело, докато пръстите ѝ пърхаха по клавишите. При всяка смяна на програмата цифрите върху екрана бързо се сменяха.

– Преди три милиона години е имало силно сближаване с Рея – отбеляза Габи. – По-безопасно е над орбитата на Титан, въпреки че пертурбациите задължително ще окажат влияние. Извънредно нестабилна орбита.

– Което значи? – бързо попита Чироко.

– Захванат астероид? – предположи Габи, но скептично повдигнатата ѝ вежда издаваше съмнение.

– Поради непосредствената близост на екваториалната равнина това е малковероятно – обади се една от сестрите Поло.

Април или Август? Чудна работа. Даже след година и половина съвместен живот, Чироко все още не можеше да ги различава.

– Знаех си, че ще се хванете за това – ядосано каза Габи. – Но ако спътникът се бе образувал едновременно с останалите, орбитата нямаше да е толкова ексцентрична.

– Има начин да се обясни – рече една от сестрите и сви рамене. – Някакъв сблъсък в близкото минало лесно би я изместил.

– Каква е големината на този спътник? – мрачно попита Чироко.

Поло – Август, почти беше сигурна, че е Август – погледна гузно и отговори:

– Към два – три километра. Ако не и по-малко.

– Само толкова?!

– Дайте ми координатите и ще кацна на него – каза Джен и се ухили.

– Какво искаш да кажеш с твоето „само толкова“? – рече Габи. – Нали ако беше по-голям, щяха да го визират телескопите на Луната. И тогава щяхме да знаем за него още преди тридесет години.

– Така е. Но вие ми провалихте къпането заради едно проклето дребно камъче. Не мисля, че си заслужаваше труда.

– За теб може би – самодоволно каза Габи и се изпъчи. – Но дори да беше колкото грахово зърно, пак щях да му дам име. Да откриеш комета или астероид е едно, но да кръстиш луна – това се случва веднъж на сто години.

Чироко подритна опората на холографския куб и се насочи към вратата. Малко преди да излезе, тя се обърна и погледна назад към двете микроскопични точки, които продължаваха да мигат върху екрана.

Езикът на Бил, който бе стартирал от пръстите на краката ѝ, сега проучваше лявото ѝ ухо. Чудесно беше. Едно наистина замайващо пътешествие. На Чироко ѝ доставяше удоволствие всеки сантиметър от маршрута; някои от спирките по пътя бяха възбуждащо болезнени. Бил нежно захапа ухото ѝ и я издърпа леко, но настойчиво, за да я обърне към себе си.

Той я побутна с брадичка рамото, за да ѝ придаде по-голямо ускорение. ироко плавно се завъртя. Почувства се като голям, мек астероид. Тази аналогията ѝ достави удоволствие. Ето защо я доразви, като си представи как линията, която разделяше деня и нощта, се приплъзва по тялото ѝ, за да разкрие пред слънчевите лъчи неговите падини и хълмове.

Чироко обичаше космоса, книгите и секса, при това не

задължително в същата последователност. Никога досега не ѝ се бе уда-ло задоволително да съчетае и трите неща, но и комбинацията само от двете не беше никак лоша.

Зоната на безтегловност даваше възможност за нови любовни игри, като за партньорите важеше желязното правило „без ръце“. За промяна на позата бе разрешено използването на устни, стъпала и колене. Задължително бе да се действа нежно и кротко, като регламентът позволяваше леко да се хапе и стиска и изискваше всичко да се прави по нов, необичаен начин. Всички членове на екипажа се отбиваха от време на време в хидропонната секция да се любят. На „Рингмастър“ разполагаха със седем индивидуални каюти, които бяха жизнено необходими. Но дори в най-голямата, каютата на Чироко, при наличието на двама души ставаше навалица. След като човек се бе любил в безтегловност, той възприемаше леглото като някакво досадно ограничение – да речем като задната седалка на шевролет.

– Би ли се обърнала мъничко насам? – помоли Бил.

– Посочи ми достатъчно убедителен аргумент!

Той ѝ посочи един, който бе толкова убедителен, че тя дори прояви малко повече толерантност към молбата му – склочи нозе около бедрата му и го остави той да довърши делото.

Четиридесетгодишният Бил, доайена на екипажа, имаше гърбав нос и грозни зъби, а челюстите му биха направили чест на всяка ловджийска хрътка. Беше започнал да оплешивява, но тялото му – жилаво и мускулесто – изглеждаше десет години по-младо от лицето. Ръцете му, деликатни и чисти, бяха изключително прецизни в своите движения. Чудесно се справяше с машинариите, но не си по оклепаните със смазка шумни съоръжения. Винаги носеше със себе си комплект инструменти, който се побираше в горния джоб на ризата, а самите инструментите бяха толкова фини, че Чироко не би се осмелила дори да ги докосне.

Деликатността му, допълнена с нежност и умение да предразполага, го правеше добър любовник. Чироко се чудеше защо бе загубила толкова време, за да го открие.

На борда на „Рингмастър“ имаше трима мъже и капитан Джоунс бе правила любов и с тримата. Габи Плъджет също. За какви тайни може да става дума, когато седем души живеят заедно в едно затворено пространство. Чироко знаеше например, че това, с което се занимаваха сестрите Поло, след като се заключат в свързаните си каюти, все още се смята за незаконно в Алабама.

На кораба се наблюдаваше известна неразбория в интимните

отношения между мъжете и жените, особено през първите месеци на пътешествието. Само Джен беше семеен и още в началото се бе погрижил да уведоми целия екипаж, че двамата с жена му имат достатъчно свободни разбирания по тези въпроси. Въпреки това доста време остана на пости, защото сестрите Поло бяха заети единствено със себе си, Габи май изобщо не си падаше по секса, а Чироко, неудържимо привлечена от Калвин Грийн, не му обръщаше внимание.

Чироко прояви такова нечовешко упорство, че накрая Калвин се предаде и влезе в леглото ѝ три пъти. Нищо не се получи, ето защо преди той да разбере разочарованието ѝ, тя се постара да охладни отношенията и го насърчи да ухажда Габи – жената, по която той си падаше още от самото начало. Специалист по обща хирургия, Калвин бе преминал допълнителен курс на обучение в НАСА, за да поеме по време на полета и функциите на биолог и еколог. Беше негър, но почти не придаваше значение на това, тъй като бе роден и израснал в станцията О Нейл Едно. Корабният лекар се оказа единственият член на екипажа, който беше по-висок от Чироко. Тя не смяташе, че е толкова хлътнала по Калвин заради ръста му. Фактът, че се извисява над повечето мъже, я бе научил да нехае за техния ръст. По-скоро се беше прехласнала по очите му – кафяви, влажни и нежни. И по усмивката.

Обаче същите тези очи и същата тази усмивка не оказваха никакво въздействие върху Габи, досущ както прелестите на Чироко не впечатлиха ни най-малко Джен – вторият ѝ избор.

– Защо се усмихваш? – попита Бил.

– Нима не ми даваш достатъчно поводи? – контролира тя, леко задъхана.

Но истината беше, че в този момент си бе помислила за това, колко ли забавни са изглеждали те четиримката в очите на Бил, който остана настрана от техните пречифтосвания.

Изглежда в това се състоеше неговият стил: да изчака спокойно останалите да направят своя избор и да се намеси едва когато положение-то започне да става потискащо.

Безспорно, Калвин се чувстваше подтиснат. Депресирана бе и Чироко. Било поради прекомерното си влечение към Габи, било поради липса на опит, Калвин се оказа слаб любовник. Сигурно и двете неща си бяха казали думата. Той беше мълчалив, срамежлив и ученолюбив. Досието му показваше, че по-голямата част от живота си бе прекарал в учене, за да носи достойно академичния товар, поради което не му оста-ваше много време за забавления.

Габи просто не се интересуваше от секс. Научният модул на „Ринг-мастър“ беше най-хубавата играчка, която момиченцето беше притежавало. Толкова обичаше работата си, че постъпи в астронавския корпус и се класира в първата десетка на випуска, само и само да си осигури възможността да наблюдава звездите, без да ѝ пречат досадните смущения на атмосферата, нищо, че мразеше да пътува. Когато работеше, беше сляпа за всичко останало и не намери нищо странно в това, че Калвин прекарва почти толкова време в научния модул, колкото и тя самата, като дебне удобния случай услужливо да ѝ подаде някоя фотографска плака, обектив или ключовете от своето сърце.

Май и Джен не се интересуваше от секса. Чироко отдавна му даваше сигнали, че е съгласна да си легнат, но той така и не успя да включи. Вечно ухилен до ушите и разрошен, с момчешко изражение на идеалното си арийско лице, той приказваше само за полети. Джен беше пилот на Сателитния екскурзионен модул, предназначен за облитане спътниците на Сатурн. Чироко също обичаше да лети, но идва момент, когато една жена предпочита да се заеме с нещо друго.

В края на краищата Чироко и Калвин постигнаха това, което искаха. И не след дълго завинаги престанаха да го искат.

Чироко не знаеше какъв е проблемът на Калвин и Габи – никой от тях не говореше за това, но беше очевидно, че в най-добрия случай просто се понасят взаимно. Калвин продължаваше да се среща с нея, а пък тя продължаваше да се среща и с Джен.

Джен безучастно изчакваше Чироко да спре да се движи. В момента, в който тя спираше, той плахо се промъкваше към нея и започваше да сумти право в ухото ѝ. Това не ѝ допаднаше особено, но и останалите му ласки не бяха по-добри. Когато правеше любов той се държеше така, сякаш очакваше всеки момент да му благодарят. Чироко не беше от тия, дето лесно се впечатляват. Джен би се сдмаял, ако можеше да разбере с колко точки е оценен по нейната десетобална система.

С Бил нещата се уредиха почти случайно. Скоро обаче Чироко разбра, че твърде малко случайни неща се случваха на Бил. Първата случка бе последвана от втора и така се достигна до положението, в което се намираха сега – порнографска демонстрация на Нютоновия Третия закон за движението, същия, който се отнасяше до „действието и противодействието“.

След като направи наум някои изчисление, Чироко констатира, че само силата на еякулацията не е достатъчна за да придаде ускорение на оргазъма, който тя винаги изпитваше в този миг. Несъмнено усещането

се дължеше на спазмите на мускулатурата на краката, но ефектът бе едновременно прекрасен и малко обезпокояващ, тъй като сякаш се бяха превърнали в два големи похотливи балона, които с леко съскане се разхвърчаха в противоположни посоки точно в мига на най-голямата близост. Тръпнешите им тела се превъртяха още веднъж, преди да се отпуснат уморени.

Бил също бе изпитал удовлетворение. Той се усмихна и кривите му зъби леко залуминисираха на светлината на хидропонните лампи.

ДО ОТДЕЛА ЗА ВРЪЗКИ С ОБЩЕСТВЕНОСТТА

РАДИОГРАМА №0056

5/12/25

КДК „РИНГМАСТЪР“ (НАСА 447D, L5/1 ХЮСТЪН-КОПЕРНИК. БАЗОВ КАНАЛ ЗА ВРЪЗКА)

ДЖОУНЗ, ЧИРОКО, КОМАНДИР

ЗА НЕЗАБАВНО ИЗЛЪЧВАНЕ

НАЧАЛО:

Габи реши да кръсти новооткрития спътник Темида. Калвин подкрепя нейният избор, въпреки че съображенията му са различни.

Идеята на Габи се базира на предполагаемите наблюдения на Уилям Хенри Пикеринг – откривателят на Феба, който е твърдял, че през 1905 година е наблюдавал десетия, най-отдалечения спътник на Сатурн. Нарича го Темида, но след това никой друг не го е видял.

Калвин изхожда от това, че пет от спътниците са наименовани на титани от гръцката митология (обект на специален интерес от негова страна – виж съобщение 0009, 1/3/24), а и шестият се нарича Титан. Тъй като и Темида също е име на титан, Калвин го намира за напълно подходящо за новооткрития спътник.

Някои параметри на Темида имат нещо общо с тези на обекта, за който споменава Пикеринг, но Габи не е убедена, че той действително е видял нещо. (Ами да, нали иначе губи привилегиата да бъде призната за откривател на Темида. Но за да бъдем честни към Габи, трябва да добавим: спътникът е толкова ситен и блед, че едва ли се забелязва даже и от най-мощните телескопи на Луната).

Габи е формулирала теория за възникването на Темида, който според нея се е образувал в резултат на катаклизъм – като

последница на сблъсък между Рея и случаен астероид. Новооткрития спътник може да е останка от астероида или отломка от самата Рея. Ето защо Темида се оказва едно вълнуващо предизвикателство за...

– ... тази чудесна шайка от идиоти, които са ви до болка познати – екипажът на КДК „Рингмастър“ – завърши на глас Чироко и се отдръпна от клавиатурата. Сключи ръце над главата си и кокалчетата на пръстите й изпукаха. – Дрън-дрън! – промърмори тя. – Ама че измишльонити!

Това бе онази част от служебните й задължения, която тя отлагаше до последно, но досадниците от НАСА повече не можеха да бъдат игнорирани. По всичко личеше, че Темида си беше едно неинтересно парче скала, но Отделът за връзка с обществеността умираше от желание да научи нещо необичайно, от което да раздуха сензация. Страшно си падаха по така наречената „личностна журналистика“ – в името на човешките интереси и други такива врели-некипели. Чироко изстиска от себе си най-доброто, на което бе способна, обаче така и не успя да постигне нужната детайлност, но всъщност това едва ли имаше значение. Токущо скалъпеният текст щеше сто пъти да се преписва, редактира и обсъжда на конференции, докато не успееш да стъкмят нещо подходящо за широката публика, нещо, рисуващо с леги багри астронавтите с техния жив „човешки облик“.

Чироко симпатизираше на тези усилия. Малцина одобряваха космическата програма. Хората смятаха, че е по-полезно парите да се харчат за целите на Земята, Луната или колониите L5. Защо да се пилеят средства за научни експедиции, когато може да се извлече много полтъста печалба от друго, да се прави бизнес, като да речем, да се инвестира в развитието на орбитални производствени комплекси? Изследванията бяха ужасно скъпи, а на Сатурн имаше в изобилие само скали и вакуум.

Тъкмо се опитваше да измисли някакво свежо, ново оправдание за собственото си участие в първата от единадесет години насам изследователска експедиция, когато на екрана се появи нечие лице. Можеше да бъде Април, но можеше да бъде и Август.

- Капитане, съжалявам, че те безпокоя.
- Няма нищо, не бях заета.
- Тук горе имаше нещо, което трябва да видиш.
- Идвам веднага.

Да, като че ли беше Август. Чироко бе загубила доста време за да се научи да ги разпознава, защото си мислеше, че сестрите се сърдят, когато ги бъркат. Постепенно обаче разбра, че на Април и Август не им пука.

Тя знаеше, че сестрите не са обикновени близначки.

Пълните им имена бяха Април 15/02 Поло и Август 3/02 Поло. Това бе отбелязано върху епруветките, в които бяха създадени и вписано от техните „акушерки“, двама учени-шегобийци, в актовете им за раждане. Този факт не преставаше да шокира Чироко и беше прекрасен пример как не бива да се разрешава на недобросъвестни учени да се занимават с експерименти, които живеят, дишат и плачат.

Майката, Сюзън Поло, бе умряла пет години преди раждането на клонингите. Не се намери кой да я замени, така че единствената ласка, която познаваха бе взаимната привързаност и обичта на останалите три сестри. Веднъж Август спомена на Чироко, че петте момиченца са имали само един близък приятел – малка маймунка Резус с присаден мозък. Когато момиченцата навършили седем години, на маймунката била направена дисекция.

– Не бих искала да прозвучи твърде брутално – заяви Август една нощ, след като доста чаши от соевото вино на Бил бяха изпити. – Тези учени не бяха чудовища. Много от тях се държаха като добри чичковци и лелички. Угаждаха ни, не ни лишаваха от нищо. Сигурна съм, че някои от тях ни обичаха. Та нали... – отпи още една глътка тя, – струвахме цяло състояние.

Учените бяха получили срещу парите си пет тихи, подобни на призраци гении и всъщност точно това искаха. Чироко не бе сигурна дали кръвосмешението и лесбийството бяха програмирани, но те изглежда бяха също толкова неизбежни, колкото и високият коефициент на интелигентност. Близначките бяха клонинги на своята майка – дъщеря на трето поколение американизиран японец и филипинка. Сюзън Поло бе спечелила Нобеловата награда за физика и си отиде без време.

Чироко се загледа в Август, която изучаваше една снимка. Беше одрала кожата на прочутата си майка на младини: стройно миньонче с гарвоновочерни коси и тъмни безизразни очи. Чироко никога не бе мислила като някои хора, че всички ориенталци си приличат като две капки вода. Естествено, по лицата на Август и Април не можеше да се съди дали това е вярно. И двете имаха тен с цвят на какао, разбито в много сметана, но сега на червената светлина на научния модул, кожата на Август изглеждаше почти черна на цвят.

Тя се обърна и изгледа Чироко. Личеше й, че е доста разтревожена – нещо необичайно за нея. За миг очите им се срещнаха, после Чироко погледна надолу към снимката. На фона на щедро разпръснатите точки на звездите, шест светлинки се бяха подредили в правилен шестоъгълник.

Чироко дълго не можа да откъсне поглед от фотоса.

– Това е най-проклетото нещо, което някога съм виждала на фотографска плака – призна си тя. – Какво ли може да е?

Габи седеше в другия край на залата и смучеше кафе от пластмасова колбичка.

– Последната снимка на Темида – обясни тя. – Направих я преди час с най-чувствителната апаратура и я коригирах с помощта на компютъра.

– Предполагам, че тези думи са отговор на въпроса ми – каза Чироко. – Но все пак, какво е това?

Габи отпи малка глътка кафе и направи дълга пауза, за да обмисли добре думите си.

– Възможно е – сънливо промълви тя, – да са няколко тела, обикалящи около общ гравитационен център. На теория. Но на практика никой не виждал подобна конфигурацията. Тя се нарича розетка.

Чироко зачака търпеливо, но след като никой дума не обели, мрачно изрече:

– Насред спътниковата система на Сатурн? Биха съществували не повече от пет минути. Останалите сателити щяха да ги разместят.

– Вярно е – съгласи се Габи.

– Е, как е възможно тогава? Шансовете да е така са минимални.

– И това е вярно.

В това време Април и Калвин бяха влезли в залата. Калвин повдигна очи и спокойно попита:

– Няма ли кой да го каже най-после? Това не е естествено подреждане. Някой го е направил.

Габи се потърка по челото.

– Още не сте чули всичко. Обработих сигналите на радара. Излиза, че диаметърът на Темида е надвишава 1300 километра. Данните за плътността също са абсурдни. Оказва се, че плътността е почти като тази на водата. В началото реших, че показанията са недостоверни, защото апаратурата работеше на границата на допустимия обхват, но тогава получих снимката и...

– Шест ли са обектите или един? – попита Чироко.

– Възможно е да греша, но всички досегашни данни показват, че става дума за един обект.

– Опиши го. Онова, което знаеш със сигурност.

Габи погледна разпечатките, но очевидно не се нуждаеше от тях. Цифрите се бяха врязали в съзнанието ѝ.

– Диаметър 1300 километра. това означава, че Темида е третият по големина спътник на Сатурн, с размери почти колкото Рея. Цялата повърхност е черна, с изключение на тези шест точки. В Слънчевата система няма друго тяло с толкова нисък коефициент на отражение, ако това ви интересува. Да, и с най-ниската известна плътност. Има голяма вероятност Темида да е куха. Освен това, доста от данните сочат, че може би не става дума за кълбо, а по-скоро си имаме работа с диск или тороид, който прилича на поничка. Изглежда, той се върти подобно на туркулната чиния с един оборот на час. Достатъчно бързо за да не се задържа нищо на повърхността; центробежната сила е по-голяма от силата на гравитацията.

– Но ако спътникът е кух и човек се намира вътре? – Чироко изглежда изпитателно Габи.

– Ако е кух, притеглянето ще е равно на четвърт g .

Избягвайки погледа на Чироко, Габи продължи:

– С всеки ден все повече се приближаваме. Скоро видимостта ще е доста по-добра. Но не мога да ви обещаю кога ще бъде абсолютно сигурна във всичко това.

– Ще трябва да изпратя на Земята наличните данни – каза Чироко и се отправи към вратата.

– Но без хипотези, нали? – извика подире ѝ Габи и Чироко осъзна, че за пръв път Габи не се радва на това, което е видяла в телескопа. – Най-малкото не ги приписвай на мен.

– Никакви хипотези – потвърди Чироко. – Не разполагаме с достатъчно факти.

ВТОРА ГЛАВА

ИНФОРМАЦИОННО СЪОБЩЕНИЕ №0931
(ОТГОВОР НА ХЮСТЪН/РАДИОГРАМА №545,5-20-25)
КДК РИНГМАСТЪР (НАСА 447D L5/1, ХЮСТЪН-
КОПЕРНИК. ГЛАВЕН КАНАЛ)

ДЖОУНЗ, ЧИРОКО, КОМАНДИР
ЗАЩИТНА БЛОКИРОВКА □ВКЛЮЧЕНА□
КОД – ПРЕФИКС ДЕЛТАДЕЛТА
НАЧАЛО:

1. Потвърждавам вашия анализ, в които определяте Темида като междузвезден космически апарат от генерационен тип. Не забравяйте, че ние първи ви подхвърлихме тази идея.

2. Изпращам последните фотографии. Обърнете внимание на повишената контрастност на светлите области. Все още не сме открили съоръжения за кацане – ще продължаваме да търсим.

3. Потвърждавам предложената от вас траектория, таблица 5/22.

4. Изисквам непрекъснато следене, преизчисление и данни за корекция на орбиталното сближаване от позиция 5/25 до началото на сближаването. Не ме интересува, ако това означава, че се налага да се използва още един компютър. Не мисля, че нашият бордови компютър ще се справи с обема данни.

5. Обръщане 5/22 0400, след края на траекторията.

КРАЙ НА ИНФОРМАЦИЯТА
ЛИЧНО: (ОГРАНИЧЕНО РАЗПРОСТРАНЕНИЕ,
ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕ: КОМИСИЯ ЗА УПРАВЛЕНИЕ
МИСИЯТА НА РИНГМАСТЪР)

НАЧАЛО:

До Комисията за осъществяване на контакта: □ЧУПКА!□ Не ме интересува кой се намира на това проклето нещо. Получих достатъчно противоречиви инструкции, които звучаха като заповеди. Може да харесвате моите идеи за начина, по който възнамерявам да се справя с проблема, може да не ги харесвате. Факт е, че това ще бъде мое шоу. Намирам го за оправдано дори само по тази причина, че постоянно ми пилеете времето. Вие ми

поверихте космически кораб и аз поех отговорността, така че:
□РАЗКАРАЙТЕ МИ СЕ ОТ ГЛАВАТА□

КРАЙ

Чироко кодира радиограмата, натисна бутона за излъчване и се облегна назад. Леко разтърка изморените си очи. Преди няколко дни почти нямаше работа. Сега обаче ѝ се натресе цялостната проверка на състоянието на „Рингмастър“ с оглед предстоящата смяна на орбитата.

Всичко се промени, и то заради шестте светли точки в телескопа на Габи. Сега вече нямаше смисъл да изследват останалите спътници на Сатурн. Бяха прекалено ангажирани поради непредвиденото рандеву с Темида.

Прегледа списъка на задачите, които предстояха тепърва и графика на дежурствата – отново се налагаше да направи някои размествания. Сети се, че Калвин и Април я чакат. Стана и се забърза към изхода.

Скафандърът ѝ беше удобен и стегнат. Интеркомът работеше и радиото издаваше тихи съскащи звуци. Миришеше приятно на болнична пластмаса и пресен кислород.

„Рингмастър“ представляваше леко удължена конструкция, която се състоеше се от две главни секции, съединени с куха тръба с диаметър три метра и дължина сто метра. Структурната здравина на този ствол се осигуряваше от три външни многосъставни греди, всяка от които предаваше тласъците на един от двигателите към колелото-въртележка.

В най-отдалечения край бяха разположени двигателите и гроздове-те на отделимите резервоари за гориво, които се криеха зад огромната чиния на радиационния щит, предпазващ централния ствол, като дезертъори, готови да напуснат борда на предокеанския кораб на първото пристанище. Обратната страна на този щит беше едно доста нездравословно място.

На другия край на тръбата бе балансирана системата от обитаеми помещения, включваща научния и командния модул и въртележката.

Командният модул се намиреше най-отпред – една конична изпъкналост, подаваща се от подобния на термос за кафе научен модул. Само тук на кораба имаше прозорци, монтирани по-скоро за да се спази традицията, отколкото за някакви практически цели.

Научният модул беше почти скрит под гъста мрежа от съоръжения. Кацнала на края на дълго вретено, мощната усилвателна антена се извишаваше над всичко, постоянно насочена към Земята. Освен това имаше две радарни чинии и пет телескопа, включително нютоновия 120

сантиметров телескоп на Габи.

Непосредствено зад научния модул се намираше въртележката – масивното, бяло колело на двигателя. То бавно се въртеше около тялото на кораба, прикрепено с четири спици към главината.

За централния ствол на кораба бяха захванати и други съоръжения: хидропонни цилиндри, няколко компонента на катера, командната кабина, двигателя, двете платформи за кацане и ракетните степени.

Катерът бе предназначен за проучване на спътниците на Сатурн, по-специално на Япет и Рея. След Титан – който имаше атмосфера и следователно не бе подходящ за изследователските цели на тази експедиция – като най-интересния обект в цялата околност се очертаваше Япет. До 1980 година едната му полусфера светеше значително по-ярко от другата, но сега положението се бе променило и през последните двадесет години коефициентът на отражение по цялата повърхност постепенно се бе изравнил. В две противоположни точки от орбитата блясъкът на Япет ненадейно помръкваше. Разкриването на причините за този феномен бе една от главните цели на експедициите с катера.

Сега обаче тези екскурзийки бяха прекратени пред лицето на един далеч по-завладяващ обект, наречен Темида.

„Рингмастър“ наподобяваше един друг космически кораб – фантастичния „Дискавъръ“, с чиято помощ бе изследван Юпитер в класическия филм „Една одисея в космоса през 2001“. Не бе учудващо, че двата кораба си приличаха – бяха конструирани за подобни цели, само че единият бе направен от целулоид.

Чироко бе излязла в пространството извън кораба. Налагаше се да демонтира светлоотражателните панели, които обгръщаха отвсякъде жилищния отсек на „Рингмастър“. При космическите апарати обикновено проблемът се състоеше в отразяването на излишното нагряване, но вече се намираха достатъчно далеч от Слънцето, та си струваше да се поглъщат оскъдните лъчи, които получаваша.

Тя закачи осигурителното въже за прехвърлената между люка и главината тръба и се обърна с лице към последния панел. Той представляваше нещо като сандвич от два листа сребърно фолио с големина един квадратен метър. Чироко докосна с отверката ъгъла и с влизането в жлеба острието прищрака. Противотежестите се завъртяха бързо и инструментът погълна разхлабения винт, преди да успее да падне.

След още три такива манипулации панелът се отдели от порестата антиметеоритна маса, върху която бе монтиран. Чироко го взе в ръце и го прегледа, вдигнат срещу слънцето. Трите малки ярки светлинки й

показаха къде листът е бил ударен от зрънца метеоритен прах.

Панелът стоеше изопнат благодарение на прикрепените към краищата му тънки жички. Чироко сви двете срещуположни телчета по средата и прегъна листа. След петата прегъвка парчето стана достатъчно малко, за да може да се побере в набедрения джоб на скафандъра. Закопча капака на джоба и се придвижи към следващия панел.

Всяка минута беше безценна. При възможност комбинираха и вършеха по две неща наведнъж, така че краят на деня завари Чироко прилегла на кушетката да разглежда последните направени от Габи снимки на Темида, докато Калвин я подлагаше на задължителният ежеседмичен медицински тест.

– Това не е фотография – обясняваше Габи, – а компютърно увеличено теоретично изображение, при това инфрачервено. Изглежда този спектър е най-подходящия.

Чироко се приповдигна на лакът, като внимаваше да не събори някои от датчиците на Калвин. Продължи да дъвче края на термометъра, докато докторът не се нацупи, после погледна рисунката.

Огромното, масивно колело бе обточено по края с алени на цвят триъгълни фигури с широка основа. От вътрешната му част се забелязваха още шест червени секции, но те бяха квадратни и значително по-малки.

– Големите триъгълници отвън са най-нагорещените елементи – продължи Габи. – Смятам, че те са част от системата за управление на температурата. Поглъщат топлина от Слънцето или излъчват излишната, ако има такава.

– Хюстън вече го предвиди – напомни й Чироко и стрелна с поглед телевизионната камера за наземен контрол, разположена близо до тава-на. От земята следяха непрекъснато действията им, новополучената информация и ако измислеха нещо ново, Чироко щеше да го научи веднага.

Аналогията с колело на каруца би била абсолютно точна, ако не бяха охлаждащо-нагриващите триъгълни перки. В центъра бе главината с отвор в средата, през който би минавала оста в случай, че Темида действително бе каруцарско колело – от главината се простираха радиално шест дебели спици, които малко преди външния ръб постепенно се разширяваха, а между всеки две спици се намиреше по един светъл квадрат.

– Това е нещо ново – обади се Габи. – Квадратите са разположени под ъгъл и именно тях виждаме – тези шест светещи точки. Плоски са – в противен случай биха разпръсквали много повече светлина. Биха я отразявали към Земята, ако се наклонят под нужния ъгъл, но това е почти изключено.

– Какъв ъгъл? – профъфли Чироко. Калвин извади термометъра от устата й.

– О'кей. Светлината пада успоредно на оста под този ъгъл – Габи придвижи пръста си по листа. – Огледалата са разположени така, че да пречупват лъчите под ъгъл деветдесет градуса, като ги превръщат към покрива на колелото. – Тя посочи квадрата между двете спици.

– Тази част е по-топла от останалите, но не толкова, колкото щеше да бъде, ако задържаше цялата получена енергия. След като не поглъща и не отразява енергията, значи я предава някъде. Тоест повърхността на квадрата или е прозрачна, или е полупрозрачна, и позволява на светлината да проникне до онова, което лежи отдолу. Това говори ли ви нещо?

Чироко погледна очаквателно към строгото, всевиждащо око на камерата.

– Какво имаш предвид?

– О'кей. Ние знаем, че колелото е кухо. Може би и спиците. Хайде, погледнете това колело. Прилича на автомобилна гума – голяма, дебела, с плоско дъно, за да се осигури повече свободно пространство. Центробежната сила те изтласква далеч от главината.

– Схванах мисълта ти! – каза Чироко. Личеше си, че се забавлява. Понякога Габи можеше да бъде доста емоционална, особено когато обясняваше нещо.

– Така. Ако си вътре в колелото, ти ще стоиш или под спица, или под огледало. Права ли съм?

– Нима? О, да. Така че...

– Така че в зависимост от това къде се намираш или е ден, или е нощ. Спиците са закрепени, огледалата също не се движат – един вечен ден и една вечна нощ. Защо според теб са го конструирали по този начин?

– За да си отговорим, трябва да се срещнем с тях. Не е изключено техните потребности да са съвсем различни от нашите – Чироко отново погледна изображението. Постоянно трябваше да си припомня размерите на това нещо. Тринадесет хиляди метра в диаметър, обиколка на външния ръб – четири хиляди. Перспективата за среща със съществата, изградили огромното съоръжение, с всеки изминат ден я плашеше все

повече.

– Е, добре! Аз умея да чакам – прошепна Габи. Тя не се интересуваше от Темида в качеството ѝ на космически кораб. За нея сателитът представляваше беше само още един обаятелен обект за наблюдение.

Чироко отново погледна рисунката.

– Главината... – каза тя и прехапа устни. Тази камера под тавана, все още работеше и не искаше да издрънка нещо прибързано.

– Какво главината?

– Само там можем да се кацнем – главината е единствената част, която не се движи.

– Но не и в положението в което се намира сега. Тази дупка в средата е прекалено голяма. Но мога да изчисля...

– Няма значение – прекъсна я Чироко. – Това не е важно точно сега. Въпросът е дали е възможно да се кацне в самия център на ротацията, без да се поеме особен риск. Аз съм сигурна, че не бих искала да опитам.

– Какво имаш предвид?

– Имам предвид, че щом липсват видими площадки за кацане, за това трябва да има достатъчно основателна причина. Нещо толкова важно, че да се жертва едно толкова удобно място, като се остави огромна дупка в самия център.

– Двигател – каза Калвин. Чироко го погледна и успя да долови блясъка в кафявите му очите, преди той да се залови отново за работа.

– И аз мисля така. Огромен плазмен отражател. Самият двигател е вътре в главината. Генераторите му създават фокусиращо електромагнитно поле. Междувездният водород, попаднал в полето, се устремява към центъра на отражателя и там изгаря.

– Има смисъл – каза Габи и сви рамене. – Но това не обяснява липсата на платформи за кацане и излитане.

– Би било доста лесно да се напусне Темида. Апарат, набрал достатъчно скорост, може да излети през отворен люк на дъното. За приемането на разузнавателен кораб обаче би трябвало с нещо да се покрие отворът в ротационния център, а за целта е необходимо да се спре двигателят. Точно така – главния двигател. Темида има и главен, и спомагателни двигатели. Най-вероятно разположени по периферията и са най-малко три. Колкото са повече, толкова по-добре.

Чироко се обърна с лице към камерата и каза:

– Изпратете ми всичко, което откриете за двигателите с водороден плазмен отражател. Вижте дали можете да ми дадете някаква идея какво

да търсим, ако на Темида има такъв.

– Трябва да си свалиш ризата – настоя Калвин.

Чироко се пресегна и изключи камерата, като остави само звука. Калвин започна да прослушва гърба ѝ със стетоскопа, а Чироко и Габи продължиха да умуват над графиката. Дълго нямаха никакви прозрения, докато Габи не обърна внимание на кабелите:

– Ако не греша, те оформят концентрична окръжност, която минава по средата между главината и периферния ръб. Най-вероятно поддържат краищата на отражателните панели, също както корабните изпъват платната.

– А тези кабели? – попита Чироко и посочи пространството между две от спиците. – Имаш ли идея за какво биха могли да служат?

– Не. Я да видим – те са шест на брой и са изтеглени точно по средата между всеки две спици, радиално от главината към периферния ръб. Минават през отражателните панели, ако това ти говори нещо.

– Нищо особено. Но ако има още от тези кабели, макар и по-малки, би трябвало да ги забележим. Как мислиш, колко са дебели? Три километра?

– По-скоро пет.

– О'кей. Трябва да бъдем нащрек. Тези кабели с дебелината на „Рингмастър“ могат още дълго да останат невидими за нас, още повече ако са толкова черни, колкото всичко останало на Темида. На Джен ще се наложи да облита спътника и не искам да се блъсне в някой от тях.

– Ще отида да обработя данните на компютъра – каза Габи.

Калвин започна да прибира инструментите си.

– Отвратително здрава, както винаги – пошегува се той. – Не ми дават никакъв шанс. Как ще накарам хората да повярват, че си струва да ми плащат заплата, щом не използвам супермодерното си медицинско оборудване на стойнодн пет милиона долара?

– Искаш ли да счупя нечия ръка? – предложи Чироко.

– Не. Вече съм го правил по време на следването.

– Ръка ли си чупил или си лекувал счупване?

– Апандисит – Калвин се изсмя. – Тази операция е съкровената ми мечта. Някой се оплаква от болки в апандисита?

– Искаш да кажеш, че никога не си оперирал апандисит? На какво са ви учили тогава, мога ли да знам?

– На теория. Това е то. Ако научиш теорията добре, пръстите ти сами ще я последват. Твърде интелигентни бяхме, за да си цапаме ръцете – той гръмогласно се изсмя и Чироко почувства как тънките стени на

каютата ѝ затрептяха.

– Бих искала да знам кога е сериозен – каза Габи.

– Искате нещо сериозно? – попита Калвин. – Добре, ще ви кажа нещо, което никога и през ум не ви е минавало. Алтернативна хирургия. Пред вас е един от най-добрите специалисти... – Изчака да утихне шумът и продължи: – Няма ли желаещи да се възползват? Премахване на носа – на Земята това ще ви струва седем-осем хилядарки. Тук ще ви излезе безплатно. Това е моето хоби.

Чироко се опита да го ритне, но той ловко се изплъзна и изскочи през вратата.

Тя отново се настани удобно на луглото и се усмихна. Габи седеше насреща ѝ на малката сгъваема табуретка и стискаше фотосите под мишница.

Чироко повдигна едната си вежда.

– Друго има ли?

Габи премести поглед встрани. Отвори уста да каже нещо, но не издаде нито звук, после се плясна по разголеното бедро.

– Не. Мисля, че не – тя понечи да стане, но се отказа.

Чироко я изгледа замислено, протегна се и изключи звука на следящата апаратура.

– Това ще ти помогне ли?

– Може би – сви рамене Габи. – Така или иначе, щях да те помоля да го изключиш, преди да започна да говоря, но реших, че не ми влиза в работата.

– Но все пак си беше наумила да ми кажеш нещо – настоя Чироко.

– Добре. Твоя работа си е как управляваш кораба, но искам да знаеш, че те разбирам.

– Продължавай. Аз съм от хората, които търпят критика.

– Ти си спала с Бил.

Чироко тихо се засмя.

– Никога не спя с него. Леглото е твърде тясно, но разбрах какво имаш предвид.

Чироко искаше да улесни момичето, но нещо не се получи. Габи стана и бавно се заразхожда из каютата, въпреки че в тая теснотия ти стигаха само четири крачки, за да стигнеш до стената.

– Капитане, аз не придавам голямо значение на секса – каза тя и отново сви рамене. – Не че го мразя, но не съм и луда по него. Ако не правя секс ден или година, това дори не би ми направило впечатление. Но повечето хора не са като мен. Особено мъжете.

– Аз също не съм като теб.

– Знам. И затова се чудех как ти... какви са чувствата ти към Бил.

Дойде ред на Чироко да се разходи из каютата. Беше по-затруднена от Габи, защото големият ръст ѝ позволяваше да направи само три крачки в едната посока.

– Виж какво, Габи, взаимоотношенията на хората, живеещи дълго време в затворена среда, са проблем, който е изследван детайлно. Формирани са екипи само от мъже, веднъж дори само от жени. Другият вариант са екипажите, съставени само от ергени или само от семейни. Имало е правила, забраняващи секса, или са липсвали каквито и да било правила. В крайна сметка никой от тези варианти не сработва добре. Хората се изнервят взаимно, ако не правят секс. Ето защо не бих раздавала съвети кой какво да прави в личния си живот.

– Не искам да кажа, че ти...

– Момент! Казах ти всичко това за да разбереш, че съм наясно с потенциалните проблеми. Сега обаче искам да чуя конкретните. Какъв е твоят?

– Джен – изплю камъчето Габи. – Правила съм го и с Джен, и с Калвин. Както ти споменах, за мен е без значение. Знам, че Калвин ме обича. На Земята бих му отказала, но тук се любя с него понеже искам да е щастлив. С Джен не е така. Спя с него, защото той... Той постоянно го иска. Неговата сексуалност ме плаши. Сигурно поради това, че не я разбирам – свила ръце в юмруци, Габи погледна умолително Чироко.

– Имам известен опит в тази насока – Чироко успя да овладее гласа си.

– Теб обаче не можел да те задоволи. Това го тормози. Тревожи ме тази негова напрегнатост. Виждала съм го да онанира.

Чироко сви устни и каза:

– Хайде да си говорим без заобикалки. Молиш ме да те освободя от него, така ли?

– Не, не. За нищо не те моля. Просто ти го казвам, защото искам да го знаеш. Ти реши как да постъпиш.

Чироко леко се поклони и рече:

– Добре. Благодаря ти, че ми каза. Налага ни се да живеем с него. Той е стабилен, добре сложен, малко властна натура, но умее да се контролира, иначе нямаше да бъде тук.

– Както кажеш, така ще бъде – прошепна Габи.

– И още нещо. Сексуалното задоволяване на който и да било не влиза в служебните ти задължения. Считам, че доброволно си се

нагърбила с трудностите, с които се сблъскваш в това отношение.

– Разбирам.

– Радвам се. Не бих искала да мислиш, че съм очаквала от теб да се грижиш по този начин за екипажа – тя плясна Габи по коляното. – Скоро нещата ще се разрешат от само себе си. Всички ще бъдем толкова заети, че няма да имаме време да мислим за секс.

ТРЕТА ГЛАВА

От балистична гледна точка Темида беше пълен кошмар. Никой и никога до сега не бе дръзвал да влезе в орбита около тороидален космически обект. Спътникът, с дължина цели хиляда и триста километра, бе широк само двеста и петдесет. Външната страна на тора беше плоска, а горната му част се издигаше на сто седемдесет и пет километра от дъното. Плътноста на тора варираше съществено, доказвайки мнението, че външната му част представлява дебел плътен под, над който има атмосфера, заобиколена от тънка сводеста обвивка.

Освен това имаше още шест спици, дълти четерестотин и двадесет километра. В по-дългата им част напречното сечение бе елипса с голяма и малка оси съответно петдесет и сто километра, с изключение на участъка близо до основата, където спиците се разширяваха постепенно съединявайки се с тора. В център се разполагаше главината на колелото, много по-масивна от спиците, сто и шестдесет километра в диаметър и със сто километрова дупка в средата.

Опитът на бордовия компютър да се справи с подобен обект би бил равнозначен на нервен припадък. Същото се отнасяше и за Бил, комуто се налагаше да разработи модел, в който компютърът да повярва.

Най-лесно бе да преминат на орбита в екваториалната равнина на Сатурн. Така биха си осигурили възможност да се възползват от вече набраната скорост. Ала това бе невъзможно. Ротационната ос на Темида, ориентирана паралелно на екваториалната равнина, преминаваше през дупката в центъра на главината. Това означаваше, че всяка орбита в областта на екватора на Сатурн би наложила на „Рингмастър“ преминаване през области с непредвидими флукуации на гравитацията.

Единствената реално допустима орбита бе възможна в екваториалната равнина на Темида. Този вариант би създавал доста трудности при стабилизирането, но за сметка на това притежаваше съществено преимущество: веднъж стабилизирана, орбитата си оставаше непоклатима.

Започнаха маневрите още преди да наближат Сатурн. Ден преди сближаването отново преизчислиха курса. Чироко и Бил разчитаха на земните компютри и навигационната апаратура на Марс и Юпитер. Живееха в научния модул и наблюдаваха на кърмовите екрани как с всеки изминат ден Сатурн все повече набъбва.

Най-после задействаха главния двигател. Чироко се надигна и

включи контролната телевизионна камера. Габи тревожно погледна нагоре.

– Роки, не можеш ли да направиш нещо с тези вибрации?

– Двигателят работи, както се казва, в номинален режим. Тепърва ще ни раздруса яко.

– Изпускам най-доброто време за наблюдение през цялото шибано пътешествие – промърмори Габи.

Бил, който седеше в креслото до Чироко, се изсмя.

– Още пет минути, Габи – каза той. – Двигателят трябва да работи точно толкова, колкото е необходимо. В момента действа прекрасно.

След малко спряха двигателя и започнаха да проверяват координатите. Показанията на уредите сочеха, че се намират точно на планираното място.

Чироко се обърна към телевизионната камера с думите:

– Съобщение от борда на Рингмастър. Командир Джоунз. Установихме се на орбита около Сатурн в 1341.453 часа Универсално време. Ще изпратя предварителните данни за корекция на полета когато излезем от обратната страна. Междувременно, изключвам канала за връзка.

Тя натисна съответния бутон.

– Ако някой иска да хвърли поглед навън, сега е единствената възможност.

Макар и трудно, но всички успяха да се напъхат в тясната кабина. След като се консултира с Габи, Чироко завъртя кораба на деветдесет градуса.

Оказа се, че Сатурн е една огромна, тъмносива дупка, широка седемнадесет градуса. Луната, такава, каквато се виждаше от Земята, се нанасяше в него хиляда пъти. Пръстените се простираха на невероятните четиридесет градуса от единия до другия край и сякаш бяха изковани от твърд, лъскав метал. Рингмастър бе пристигнал откъм северната част на екватора, така че пред тях се намираше горната половина на планетата. Слънцето представляваше само една блестяща точица, която бавно се приближаваше към Сатурн.

Всички притихнаха, докато Слънцето се скри зад планетата и нейната сянката се спусна върху най-близкия до тях пръстен, срязвайки го като с бръснач.

Залезът продължи петнадесет секунди. Цветовете бяха наситени и бързо се променяха. Светлочервени, жълти, синьо-черни, те бързо преминаваха един в друг като багрите на стратосферата на земята, наблюдаваниот борда на въздушен лайнер.

Хор от тихи възклицания изпълни кабината. Стъклото се поляризира. Ахнаха още веднъж, когато блясъкът на пръстените се усили и обгърна тъмно-синьото сияние, очертаващо северното полукълбо. Върху сивата повърхност на планетата се появиха тъмни набраздявания, осветени от блясъка на пръстените. По всяка вероятност долу бушуваха урагани, огромни колкото Земята.

Чироко успя да се откъсне от илюминатора и хвърли поглед към екрана вляво. Габи не бе дошла в кабината, предпочете да остане в научния модул и продължи наблюденията на Темида.

– Няма ли дойдеш да разгледаш Сатурн?

Габи поклати отрицателно глава и продължи да сканира цифрите, пробягващи на малкия екран.

– И да загубя най-доброто време за наблюдения – благоволите да каже тя. – Ти трябва да си луда!

Отначало преминаха на удължена елиптична орбита с най-ниска точка двеста километра над теоретичния радиус на Темида. Това бе математическа абстракция, тъй като наклонът на орбитата спрямо екватора беше приблизително тридесет градуса. По този начин „Рингмастър“ се озова над тъмната страна на спътника, като пропусна въртящия се тороид между себе си и Слънцето. Сега вече сателитът можеше да се наблюдава с невъоръжено око.

Не че имаше какво да се види – дори огряна от Слънцето, Темида беше черна като самия космос. Чироко започна да разглежда внимателно това гигантско колело с триъгълни платна, който поглъщаха слънчевите лъчи, най-вероятно за да ги превърнат в топлина.

Корабът бавно се придвижваше над вътрешността на колелото. Вече се виждаха огромните спици и слънчеви огледала. Изглеждаха почти толкова тъмни, колкото останалите части на Темида. Само най-ярките звезди се отразяваха в тях.

Проблемът, който продължаваше да тревожи Чироко, бе липсата на вход. От Земята категорично настояваха да се опитат да проникнат в това нещо и капитан Джоунз, въпреки инстинкта си за самосъхранение, го желаше не по-малко от останалите.

Трябваше да има начин. Никой не се съмняваше, че огромното съоръжение бе сътворено от разумни същества. Споровете засягаха само въпроса дали в случая си имат работа с междузвезден космически кораб или с изкуствен свят, нещо като О'Нейл Едно. Разликите се състояха в

начина на придвижване и произхода. Един космически кораб би имал двигател и този двигател щеше да е разположен в главината. Един изкуствен свят-колония би бил построен от някой, който се намира в непосредствена близост. Междувременно Чироко изслуша сума ти теории, за предполагаеми обитатели на Сатурн или Титан, потомци на древни, отдавна изчезнали земни раси, даже за марсианци (въпреки че на Марс не бяха открити абсолютно никакви следи от цивилизация). Тя не вярваше в нито една, но не това беше същественото. Кораб или колония, Темида бе построена от някого и би следвало да има врата.

Налагаше се да огледа внимателно главината, но ограниченията на балистиката я караха да държи кораба колкото се може по-далеч от нея.

Рингмастър се установи на кръгова орбита на около четиристотин километра над екватора. Летяха по посока на въртенето на сателита, който обаче се въртеше по-бързо от тяхната орбитална скорост. Зад прозореца на Чироко се простираше необятна, черна равнина. На равни интервали поредният слънчев панел бавно преминаваше под кораба като крило на чудовищен прилеп.

Вече ясно се различаваха и някои детайли от повърхността. Очертаха се дълги нагърчени ръбове, съсредоточени около слънчевите панели – по всяка вероятност покрити с изолационна материя гигантски тръби, през които газов или флуиден топлоносител постъпваше към нагревателните плоскости. В тъмната зона бяха разпръснати няколко кратера, чиято дълбочина понякога достигаше четиристотин метра. Около кратерите не се виждаха отломки. Нищо не можеше да се задържи на повърхността на Темида, без да е прикрепено към нея по някакъв начин.

Чироко блокира командното табло. Седналият до нея Бил беше задрямал. От два дни и двамата не бяха напускали научния модул.

Стана и прекоси помещението, движейки се като сомнамбул. Някъде долу я чакаха леглото с меки чаршафи, възглавницата и удобната тежест от четвърт g – въртележката бе включена отново.

– Роки, тук има нещо странно.

Чироко, която се канеше да тръгне по стълбата, замръзна за миг на мястото си при тези думи.

– Какво каза? – острите нотки в гласа ѝ накараха Габи да погледне нагоре.

– Аз също съм изморена – ядосано каза тя, натисна един бутон и на екрана над главата ѝ се появи изображение.

Беше част от приближаващия се ръб на Темида. Върху него се бе появило нещо подобно на подутина, която се разрастваше, сякаш имаше намерение да ги хване.

– Това го нямаше преди – Чироко смръщи вежди, опитвайки се да се отърси от умората.

Неочаквано приглушено бръмчене на зумер наруши тишината. В първата секунда тя не разбра откъде идва звукът, но после адреналинът си свърши работата и нещата се избистриха – беше алармата на радара.

– Капитане – обади се по високоговорителя Бил. – Получих странни показания. Не ние се приближаваме към Темида, а нещо се приближава към нас.

– Идвам! – ръцете ѝ се вледениха, когато се хвана за скобата, за да се изгласка нагоре. Хвърли бърз поглед към екрана. Подутината се взриви. Приличаше на избухнала звезда и продължаваше да расте.

– И аз я виждам – съобщи Габи. – Още е заловена за Темида. Нещо като дълга ръка с разперени пръсти. Мисля, че...

– Това са съоръженията за кацане! – изкрещя Чироко. – Те ще ни хванат! Бил, задействай режима за пускане на двигателя, спри въртележката и се пригответи за полет.

– Но това ще ни отнеме тридесет минути...

– Знаем. Давай!

Тя отскочи от илюминатора, метна се в креслото и сграбчи микрофона.

– До всички! Тревога. Критична ситуация. Опасност от претоварване. Да се евакуира въртележката. Сложете скафандрите и заемете местата си, готови за старт. – Изключи сирената и чу как помещението зад гърба ѝ се изпълни със зловещ тропот. Погледна наляво.

– Ти също, Бил. Обличай скафандъра.

– Но...

– Веднага!

Той скочи от креслото си и се гмурна в най-близкия люк. Тя се обърна и извика през рамо:

– На връщане ми донеси скафандъра!

Обектът, който вече се виждаше зад прозореца, стремително се приближаваше. Никога не се беше чувствала толкова безпомощна. Ако изключи компютърния контрол, би могла да задейства ракетните двигатели от страната на Темида, но това нямаше да е достатъчно. Масивното туловище на „Рингмастър“ само съвсем леко би се помръднало и толкоз. Не ѝ оставаше друго, освен да чака, като следи по мониторите

автоматичното въвеждане в стартов режим на главния двигател и да брои секундите. След минута тя вече знаеше, че няма спасение. Нещото бе огромно и се движеше по-бързо от тях.

Появи се Бил, облечен в скафандър, и Чироко се покатери в научния модул, за да нахлузи своя. Пет анонимни фигури вече се бяха привързали към противоускорителните кресла и седяха втренчили погледи в екрана. Чироко закопча шлема на скафандъра си и чу какафония от звуци.

– Млъкнете! – дърдоренето тутакси секна. – Искам пълна тишина. Ще говорите само когато ви попитам.

– Какво става, капитане? – гласът беше на Калвин.

– Казах без разговори! Изглежда някакъв автоматичен механизъм се опитва да ни прихване. Вероятно съоръженията за кацане, които напразно търсехме.

– Прилича ми повече на атака – промърмори Август.

– Сигурно не им е за първи път. Трябва да знаят как да го направят без опасност за кораба – Чироко би желала да убеди и себе си в това. Когато обаче „Рингмастър“ се разтресе, тя загуби всякаква надежда.

– Контакт – промълви Бил. – Хванати сме.

Корабът подскочи отново и ужасяващи звуци се разнесоха откъм задната част.

– Как изглежда?

– Като големи пипала на октопод, но без смукала – гласът на Бил потрепери. – Стотици са и ни обграждат отвсякъде.

Корабът се наклони още повече, разнесе се вой на аларми и ураган от мигащи червени индикатори връхлетя командното табло.

– Получихме пробив на корпуса – каза Чироко спокойно. – Губим въздух през централния ствол. Разгерметизиране на четиринадесети и петнадесети люк – ръцете й продължаваха несъзнателно да опипват командното табло. Индикаторите и бутоните изглеждаха толкова далечни, като че ги виждаше през обратната страна на телескоп. Циферблатът на ускорителя започна бясно да се върти. Нещо я подхвърли напред, после встрани. Тя се блъсна в Бил и едва успя да издрапа до креслото си и да затегне коланите.

Когато и последната катарама щракна около кръста ѝ, корабът отново се лашна назад, още по-зле от преди. Нещо профуча откъм люка зад нея и се удари в илюминатора, който веднага се покри с мрежа от пукнатини.

Изведнъж Чироко увисна на креслото, коланът се впи в тялото ѝ.

Един кислороден балон излетя през люка. Стъклото се разтроши и в кабината нахлу студ. Стотици твърди, стъклени остриета се завъртяха бясно и започнаха да се смаляват пред очите ѝ. Всички вещи, които не бяха закрепени, профучаха край нея и потънаха в широко отворената паст с нащърбени зъби, зейнала на мястото на илюминатора.

Кръвта запулсира в слепоочията, когато тялото ѝ увисна над бездънната черна дупка. Из пространството мързеливо кръжаха по-обемистите предмети, огрени от оскъдните лъчи на Слънцето. Сред тях бе двигателният блок на „Рингмастър“. Разпозна също така остатъци от разкъсания централен ствол. Нейният кораб бе станал на парчета.

– Мамка му! – каза тя и си припомни записа от черната кутия на един пътнически самолет, които бе прослужала преди години. Това бяха последните думи, изтървани от пилота секунди преди сблъсъка, когато бе разбрал, че ще се мре. Тя също го беше разбрала и тази мисъл я изпълни с безгранично отвращение.

Чироко наблюдаваше с тъп ужас, как Нещото, което държеше двигателя, го обви с допълнителни пипала. Резервоарите с гориво се взривиха – не се чу никакъв звук, но гледката бе някак странно красива. Светът ѝ се разпръскваше на части, без да се вдига олелия заради неговата преходност. Облакът от сгъстен газ бързо се разсея. На Нещото не му пукаше.

Обгърнати от безброй пипала останалите части на кораба лениво плуваха във въздуха. Голямата антена бавно се катурна в пролома под себе си.

– Живо – прошепна тя. – То е живо.

– Какво каза? – попита Бил, който се бе вкопчил с две ръце в пулта за управление и се опитваше да запази равновесие. Бе здраво привързан към креслото, но самото кресло се бе откъснало от болтовете, прикрепящи го към пода.

Корабът се разтърси отново и столът на Чироко се счупи. Ръбът на пулта заклеши бедрата ѝ и тя изкрещя, като се мъчеше да се освободи.

– Роки, всичко наоколо се руши! – чу се в слушалката.

Страхът бе променил гласа и Чироко не можа да познае кой се обажда. Тя се отблъсна и разкопча коланите, с които бе привързана към седалката. Светковично се измъкна встрани и видя как креслото ѝ започна да подскача и да се удря в редиците циферблати, след което леко се залости в рамката на разбития шлюз и изхвърча в космическото пространство.

Мислеше, че краката ѝ са счупени, но се оказа, че не е така. Болката

понамаля малко и тогава Чироко със сетни сили успя да измъкне Бил от креслото. Твърде късно – очите му бяха затворени, а челото и вътрешността част на шлема – опръскани с кръв. Той се свлече надолу по командното табло и разкри вдлъбнатината, оставена от шлема на мястото на удара. Опита да го сграбчи отначало за бедрото, после за прасеца, за глезена, но тялото се изплъзна и продължи да пада сред дъжд от ситни стъкълца.

Свести се, сгърчена под командното табло. Разгърси глава, опитвайки се да си спомни какво я бе напъхало там. Силата, задържаща кораба, бе намаляла. Темида бе успяла да изравни скоростта на „Рингмастър“ (или на това, което беше останало от него) със собствената си ротационна скорост.

Не се чуваше никакъв говор. От шлемофона долиташе само учестено дишане. Изморени от писъците и ругатните, хората нямаха какво да си кажат. Чироко скочи на крака, хвана се за ръба на люка и се измъкна нагоре в научния модул, където цареше пълен хаос.

Индикаторите не светеха. През една голяма пукнатина в стената проникваха слънчеви лъчи и ивицата светлина се разливаше върху отломките от разпарчосаното оборудване. Чироко се запромъква през тези дебри, почти ослепяла с едното око, върху което се мъдреше синкав оток, а облечениет в скафандри фигури мълчаливо се отдръпваха от пътя ѝ. Главата ѝ се пръскаше.

Разрухата беше пълна. Трябваше им време да поразчистят, за да могат да слязат надолу.

– Искам пълен рапорт на размера на щетите от всички отдели – каза тя без да се обръща конкретно към някого.

Само трима от хората ѝ стояха изправени. В ъгъла една фигура бе коленичила държеше ръката на някого, погребан под развалините.

– Не мога да си движа краката. Не мога да ги движа – чу се нечий глас.

– Кой го каза? – изкрещя Чироко, после тръсна глава, опитвайки се да преодолее световъртежа, но от това ѝ стана още по-зле.

– Калвин, изчисли нанесените щети, докато аз реша какво може да се направи за този кораб.

– Слушам, капитане.

Никой не се помръдна и Чироко се почувства озадачена. Всички се бяха вторачили в нея. „Но защо ли го правят?“ – помисли тя.

– Ако се нуждаете от мен, аз съм в каютата си. Не ми... не ми е добре.

Един от скафандрите пристъпи към нея. Тя се дръпна, направи опит да го заобиколи и удари стъпалото си в пулта. Силна болка прониза крака ѝ.

– То вече влиза вътре, ето там. Виждате ли? Идва за нас.

– Къде?

– Не виждам нищо. О, Боже! Видях го!

– Кой каза това? Нали заповядах да пазите тишина.

– Огледай се! Зад теб е!

– Кой каза това? – повтори Чироко и млъкна, обляна в пот. Нещо се промъкваше зад гърба ѝ, усещаше го осезаемо – то бе досущ като онези фантазмагории, които проникват в спалнята едновременно с тъмнината, след като щракнеш ключа на лампата. Не беше плъх, а нещо по-гадно – нямаше лице, а само сноп слузести, ледени като на мъртвец, лепкави ръце. Тя тръгна слепешката в червеникавата тъма и видя как една гърчеща се змия се метна сред снопа слънчеви лъчи в нозете ѝ.

Беше толкова тихо... Защо никой не се обажда?

Ръката ѝ се склочи около нещо твърдо. Тя го вдигна и в мига, в който го съзря, започна да нанася коси, резки удари.

То не умираше. Нещо се усука около кръста ѝ и започна да я дърпа.

В тясното пространство скачаха и се мятаха фигури със скафандри, но пипалата изстрелваха множество гъвкави ленти, които се полепваха по тях като горещ катран. Цялата стая беше като омотана. Нещо дръпна Чироко за краката и се опита да я разполови като ядец. Никога преди не бе изпитвала такава ужасяваща болка, но не спря яростно да налага пипалата, докато не изгуби съзнание.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Нямаше светлина.

Тази малка частичка негативно познание се оказа единственото, за което можеше да се хване. Осъзнаването на факта, че обвинящата я тъмнина е резултат от липсата на нещото, наречено светлина, ѝ коства неимоверни усилия, на които май не бе способна преди, в онова далечно минало, когато времето се състоеше от последователни моменти, нанизани като зърна на броеница. Сега нишката бе прекъсната, зърната ес стичаха между пръстите ѝ и се преподреждаха в немислими съотношения.

Всичко се нуждаеше от контекст. За да придобие мракът някакво значение, трябваше да съществува спомен за светлина, а този спомен беше угаснал.

Случвало се бе преди и щеше да са случва отново. Понякога изплуваха неясни названия, които идентифицираха безплътното ѝ съзнание, но общо взето преобладаваха усещанията.

Намираше се в утробата на Звяра.

„Какъв Звяр?“

Не можа да си спомни, но се надяваше да успее. Спомените обикновено се възвръщат, ако изчакаш достатъчно дълго. А чакането беше лесно. Тук хилядолетията преминаваха като секунди. Пластовете на времето бяха разрушени.

Казвам се Чироко.

(Какво беше това Чироко?)

„Чи-ро-ко. Означаваше горещ пустинен вятър или стар модел Фолксваген. Мама така и не ми каза кое е имала предвид“ – това беше стандартният отговор, когато я питаха за името. Тя си припомни как се изговаряше и почти усети движението на неосезаемите си устни, когато прошепна безсмислицата:

„Наричайте ме капитан Джоунз.“

(Капитан на какво?)

„На КДК «Рингмастър». КДК означава Кораб за Дълбокия Космос, който пътуваше към Сатурн със седем души на борда. Единият от тях се казваше Габи Плъджет...“

(Кой е...)

„А... другият... беше... Бил...“

(Какво ли значеше това име?)

Беше на върха на езика ѝ. „Езикът, едно меко, месесто нещо... намира се в устата, а уста е...“

Преди секунда го знаеше. Но какво беше секунда? Нещо свързано със светлината. Каквото и да представляваше тя.“

Тук нямаше светлина. Чироко не знаеше дали е имало преди. Сигурно да, но това беше без значение, трябваше само да задържи здраво тази мисъл, за да не излезне отново. Тук нямаше светлина, тук нямаше и нищо друго, но какво означаваше нищо? Нямаше обоняние, нямаше вкус, нито пък осезание. Никакво усещане за плът, но и никакво чувство за парализа.

„Чироко! Казваше се Чироко...“

«Рингмастър». Сатурн. Темида. Бил.“

Всичко това изведнъж нахлу в съзнанието ѝ, сякаш отново бе жива. Помисли си, че ще полудее от бурния поток впечатления, който я заля, и тази мисъл възвърна останалата част от паметта ѝ. Случвало се бе и преди. Припомняше си всичко само за да види как понятията пак изчезват в небитието. Неведнъж бе изпадала в подобно умопомрачение.

Съзнаваше, че това, в което се вкопчва, е незначително, но друго просто нямаше. Знаеше къде се намира и знаеше същността на проблема.

Този феномен бе добре изследван през последните сто години. Обличат един човек в неопренов костюм, елиминирайте зрителните и слуховите му възприятия и ограничавате движенията му така, че да не може да се докосва до тялото си, след което го оставяте да плува в топла вода. Дори свободното падане беше по-приятно усещане. Имаше и други, по-рафинирани методи, като интравенозното хранене например или премахването на миризмите, но те не бяха действително необходими.

Резултатите са изненадващи.

В повечето от случаите обект на тези експерименти бяха летци-изпитатели – уравновесени, здравомислещи мъже с желязна психика. След двадесет и четири часа лишаване от сетива те се размекваха като деца. По-дълготрайните опити бяха направо опасни. Съзнанието постепенно помръкваше, долавяйки единствено ударите на сърцето, миризмата на неопрен и налягането на водата.

Чироко беше царица на тестовите. Дванадесет часа елиминиране на сетивата влизаше и в нейната подготовка. Тя знаеше, че ще усети как си поема дъх, ако се старее достатъчно дълго. Дишането бе нещо, чийто

ритъм можеше да се управлява. Помъчи се да диша учестено, опита да се изкашля, но не почувства нищо.

Тогава трябваше да пробва чрез натиск. Ако нещо я ограничаваше, то едно налягане на мускулите би ѝ показало какво я задържа, а чрез задействане и изолиране на отделните мускули можеше да направи опит да ги визуализира и след като определи тяхното местоположение, да ги размърда. Едно трепване на устните би било достатъчно. То би доказало, че не е мъртва, както бе започнала вече да се страхува.

Отказа се от тази мисъл. Щом все още изпитваше нормалния страх от смъртта като край на съзнанието, тя изведнъж предположи нещо безкрайно по-ужасно. Ами ако хората въобще не умираха?

Ами ако човек изпаднаше в това състояние, след като тялото си отидеше? Нищо чудно да има вечен живот и той да преминава при вечна липса на сетива.

Умопомрачението започваше да става направо очарователно.

Опитът да пораздвижи някой мускул се провали. Чироко се отказа и затършува из спомените си с надеждата, че ключът към сегашното положение може би се намира в последните съзнателни мигове на борда на „Рингмастър“. Би се изсмяла, ако беше наясно с кои мускули да го стори. Щом не е мъртва, значи е заточена в търбуха на Звяра, достатъчно огромен, за да погълне кораба и целия екипаж.

Не след дълго тази мисъл също ѝ се стори примамлива. Ако това беше истината, ако Чироко е станала плячка и неизвестно защо е все още жива, то смъртта все някога ще дойде. Всичко друго бе по-добро от тази кошмарна вечност, чието безбрежно безсмислие сега се ширеше пред нея.

Чироко откри, че е възможно да се плаче и без да имаш тяло, и заплака безпомощно – без сълзи и хлипания, без затоплящата болка в гърлото. В тъмното се чувства като дете, което дълго е таило някаква обида. Усети, че съзнанието отново я напуска, и си прехапа езика.

В устата ѝ рукна топла кръв. Чироко заплува с отчаяние и страх – досущ като гладна малка рибка във вълшебно солено море. Беше сляпа като червей – само една уста с твърди, закръглени зъби и набъбнал език, която жадуваше да вкуси от чудестната, апетитна кръв, ала все не успяваше.

Стръвно заръфа отново и бе възнаградена с бликнали по езика пресни, червени ручейчета. „Възможно ли цветът да има вкус?“ – учуди се тя. Но не това беше важно. Важното бе, че болеше и усещането бе възхитително.

Болката я пренесе в миналото. Тя повдигна лицето си от смачканиците циферблати и парченцата счупено предно стъкло на малкия си аероплан и усети ледения полъх на вятъра. Отворената ѝ уста се бе изпълнила с кръв – беше си прехапала езика. Докосна с ръка устните си и в дланта ѝ се озоваха два окървавени зъба. Погледна ги, като недоумяваше откъде са се взели. Седмици по-късно, когато я изписаха от болницата, намери зъбите в джоба на якето си. Запази ги в малка кутийка върху нощното си шкафче. Понякога се събуждаше посред нощ от мъртвешкия повей на вятъра, нашепващ в ухото ѝ: „Вторият мотор спря, а долу има само дървета и снежни преспи.“ Тогава взимаше кутийката и я разтърсваше като дрънкалка. „Жива съм! Успях да се спася!“

„Но това беше преди години“ – подсети тя себе си.

... Слепоочията ѝ пулсираха. Сваляха бинтовете. Като на кино. Адски срамно е, че не може да се види. Фантазията ѝ заработи – множество зяпачи са се скупчили наоколо и тръпнат в очакване, чува се тихото прищракване на фотоапаратите, мръсните марли падат покрай леглото и се надиплят на пластове... И тогава: „О... О... Докторе, та тя е толкова красива!“

Но Чироко знаеше, че това не е вярно. Бяха я предупредили какво да очаква. Два чудовищни отока и ожулена червеникава кожа. Чертите ѝ бяха непроменени, нямаше белези, но и не беше се разхубавила. Носът ѝ все така смътно наподобяваше томахавка, но какво от това? Никога не е чупен, пък и гордостта не ѝ позволяваше да го коригира от чисто козметични съображения.

(Между нас да си остане, тя мразеше този нос и подозираше, че именно на него, както и на високият си ръст дължи това, че именно на нея повериха командването на „Рингмастър“. Упражняваше се известен натиск на този пост да бъде избрана жена, но хората, от които зависеха тези неща, едва ли биха се решили да сложат някое хубавичко миньонче начело на един толкова скъп космически кораб.)

Скъп космически кораб.

„Чироко, ти пак започна да забравяш. Ухапи си езика.“

Направи го и усети вкуса на топлата кръв...

...И видя замръзналото езеро да се устремява нагоре, за да я посрещне, почувства как лицето ѝ се удря в таблото, вдигна глава от стъкления капак, който изведнъж се затъркаля надолу, към бездънния кладенец, зейнал на мястото на илюминатора. Нечие тяло се хлъзна сред отломките и тя се опита да го хване за глезена...

Ухапа се още веднъж – с все сила, и ръката ѝ усети някакъв допир.

Векове слес това почувства как нещо я пипа по коляното. Двете усещания се сляха в едно и тя разбра, че е докоснала себе си.

Това, което последва в мрака, приличаше на лудост, на нещо като оргия. Любовта, която изпита към собственото си тяло в този миг на преоткриване, я доведе до делириум. Сви се на стегнато кълбо, като облизваше и хапеше всичко, до което успяваше да се докопа, а ръцете ѝ бясно щипеха и мачкаха плътта. Тялото ѝ бе гладко и обезкосмено, хлъзгаво като змиорка.

Опита се да диша и нещо гъсто, подобно на желе, бавно заструи в ноздрите ѝ. Не беше неприятно. Оказа се, че дишането не е нищо сложно, навремето ѝ беше навик.

Внезапно зазвуча тих, бавен, басов ритъм – това би трябвало да е туптенето на сърцето ѝ.

Каквото и да правеше, успяваше да докосне само собственото си тяло. Опита се да плува, но скоро се отказа, защото не можеше да разбере дали изобщо се движи.

Докато обмисляше какво още да направи, неусетно заспа.

Събуждането се оказа верижен, нестабилен процес. Доста време недоумяваше дали спи или е будна. Ухапванията не помагаша. Може би просто сънуваше, че го прави?

„Как е възможно да спя в такава ситуация?“ – помисли В секундата, когато си го помисли, Чироко вече не бе сигурна дали въобще е мигвала. Разликите между отделните състояния бяха твърде малки, а усещанията твърде незначителни, за да могат да добият определена форма. Сън, видение, дрямка, блян, лудост, тревога, сънливост – липсваше ѝ контекстът, за да съумее да придаде значение на всяка от тези думи.

Ужасът завладя цялото ѝ същество и пулсът ѝ се ускори. Започваше да полудява и го осъзнаваше. Съпротивлявайки се, тя се вкопчи здраво в личността, която току-що бе реконструирала и я измъкна от вихъра на умопомрачението.

Име – Чироко Джоунз. Години – тридесет и четири. Раса – не беше бяла, но не беше и негърка.

Не се чувстваше поданик на никоя държава, водеше се американска поданичка, но в действителност бе член на Третата Култура на многонационалните корпорации. Всеки по-голям град на Земята си имаше своето Янки Гето, с удобните къщи, английските училища и заведенията за бързо хранене. Чироко бе живяла в повечето от тях. Приличаха на нещо

като казарми за отрепки, но с недотам гарантирана сигурност.

Майка ѝ често работеше за енергийните компании като инженер-консултант. Нямаше съпруг и не възнамеряваше ражда деца, но не беше предвидила тъмничаря арабин. Той я изнасили в затвора, където се бе озовала след един граничен инцидент между Ирак и Саудитска Арабия. Докато представителят на „Тексако“ уреждаше нейното освобождаване, на бял свят се появи Чироко. Малко след това в пустинята бяха забелязани няколко ядрени взрива и граничният инцидент се превърна в локална война, по време на която ирански и бразилски войски превзеха затвора. Когато политическото равновесие бе възстановено, майката на Чироко отиде в Израел. Пет години по-късно заболя от рак на белия дроб. Следващите петнадесет години прекара в лечение, като се подложи на почти толкова болезнени процедури, колкото самата болест.

Чироко израсна висока и самотна. Майка ѝ беше единствената ѝ приятелка. За пръв път видя Съединените щати когато навърши дванадесет години. По това време вече умееше да чете и да пише, така че американската образователна система не успя да я осакати кой знае колко. Емоционалното ѝ развитие обаче бе друго нещо. Не си създаваше лесно приятели, но беше безгранично лоялна към тези, които вече имаше. Нейната майка бе възприела доста странни идеи относно методите за възпитание на едно младо момиче – освен стрелба и карате, те включваха и уроци по танци и дикция. Външно не личеше да ѝ липсва самоувереност. Само тя обаче знаеше колко плахост и уязвимост се крие зад тази маска. Нейната най-голяма тайна беше начинът, по който изпързала психолозите на НАСА, за да ѝ поверят командването на космическия кораб.

„Доколко всичко това беше истина?“ – тя често си задаваше този въпрос. Нямаше смисъл да се самозалъгва – отговорността на командира я уплаши. Нищо чудно всички командири тайно да чувстват същия страх и дълбоко в себе си да се съмняват, че не са достатъчно добри за да поемат огромната отговорност. Но това беше от ония неща, за които не се пита. Ами ако другите не се страхуваха? Тогава нейната тайна ставаше безсмислена.

Изпълни се с учудване: защо всъщност бе поела командването на космически кораб, щом не го е искала? Какво искаше тя?

„Копнея да се измъкна от тук“ – опита се да изрече тези думи на глас. – „Копнея нещо да се случи.“

Междувременно нещо вече се беше случило.

Почувства как лявата ѝ ръка докосва някаква стена. След време се допря до друга, този път отдясно. Повърхността и на двете стени беше топла, гладка и еластична. Винаги си бе представяла, че точно такива трябва да бъдат стените на стомаха. Можеше да усети движението им с длан.

И ето, че те започнаха да се стесняват.

Лежеше заклещена с главата напред в нещо като тунел. Стените се раздвижиха в равномерни контракции. За пръв път в живота си Чироко изпита клаустрофобия. Никога преди не ѝ беше пукало от тесните, затворени пространства.

Стените пулсираха и с вълнообразни движения я изтласкваха напред. Главата ѝ се приплъзваше през някаква хладна, шуплеста маса. Притисната бе от всички страни. От белите ѝ дробове се надигна бълбукаща течност, Чироко започна да кашля, да се задавя, вдъхна дълбоко въздух и устата ѝ се изпълни с песъчинки. Последва нов пристъп на кашлица и от гърлото ѝ пак рукна бълвоч, но сега раменете ѝ бяха свободни, така че успя да гмурне глава в тъмнината за да избегне поглъщането на още някаква гадост. Започна да хрипти и да плюе, след което премина изцяло на дишане през носа.

Освободи ръцете си, после бедрата, и се зае да се разрави с шуплестата материя, която я обгръщаше. Смърдеше на нещо познато от дните надетството, прекарани във влажното и празно мазе, чието тясно пространство възрастните използваша само когато се спускаше някоя канализационна тръба. Смърдеше като боклука, из който се бе ровила като деветгодишно хлапе.

Измъкна първо единия, после другия крак и успя да се съвземе, като пхна глава във въздушния джоб, който се бе образувал в пространството между ръцете и талията. Дишането ѝ се възстанови, придружено от плахи спазми.

Зад врата ѝ се ронеха парченца мърсотия, плъзгаха се надолу по тялото ѝ и задръстваха нейното въздушно пространство, което току-що си бе извоювала. Макар и погребана, тя все още беше жива. Трябваше да започне да рови, но ръцете ѝ не ставаха за това.

Преборвайки се с паниката, Чироко напрегна крака, за да се изтласка нагоре. Мускулите ѝ се вързаха на фльонга, ставите изпукаха, но усети, че пластът над нея поддаде. Главата ѝ изскочи като тапа на светлина и въздух. Тя криво-ляво измъкна едната си ръка от пръстта, после и другата и сграбчи нещо, което при допир приличаше на хладна трева.

Изпълзя от дупката на четири крака и се строполи възнак. Зарови пръсти в благословената земя и плака докато неусетно заспа.

Чироко не желаше да се събужда. Съпротивляваше се, като се преструваше, че спи. Когато почувства, че тревата помръква и тъмнината се завръща, тя бързо отвори очи.

На сантиметри от носа ѝ лежеше резедав килим, който приличаше на трева и ухаеше на нея. Такава зеленина можеше да се види само по най-добрите игрища за голф. Тази обаче изглеждаше по-топла от въздуха, което бе неестествено. Възможно бе изобщо да не е трева.

Тя прокара длан по килима и отново го помириса. Трева си беше.

Чироко седна и нещо издрънча, като я стресна. Лъскава метална лента бе опасала врата ѝ, а пък няколко по-малки се мъдреха на китките и глезените ѝ. Множество странни предмети висяха от голямата лента, навързани един за друг посредством някаква жица. Тя изхлузи оглавника и се опита да си припомни къде го е виждала преди.

Оказа се учудващо трудно да се концентрира. В ръцете си държеше нещо твърде сложно, твърде необичайно; прекалено засукана задача за разпиления ѝ мозък.

Това бе скафандърът, лишен от цялата си пластмасова и гумена изолация. Нищо не бе останало, освен метала.

Тя събра всичко накуп и едва тогава осъзна, че е абсолютно гола. Под пласта мръсотия тялото ѝ бе напълно обезкосмено. Дори вежди нямаше. Кой знае защо това безумно я натъжи.

Тя закри лицето си с длани и се разрида.

Чироко не плачеше нито лесно, нито често. Не я биваше много за това. Но ето че най-последно, след толкова дълго време, тя отново знаеше коя е.

Сега вече би могла да открие къде се намира.

Горе-долу селд половин час се чувства готова да тръгне. Това решение обаче постави пред нея дузина въпросителни. Да върви, но накъде?

Да, бе възнамерявала да изследва Темида, ала тогава се опираше на възможностите на земната технология и разполагаше с първокласен космически кораб. Сега притежаваше единствено голата си кожа и няколко парчета метал.

Намираще се в гора, в която имаше трева и някакви странни

дървета. Кръсти ги дървета по същата логика, от която се ръководеше в случая с наименоването на тревата. Щом нещо е седемдесет метра високо и е с кафяв ствол и корона от подобни на листа израстъци високо горе, значи то е дърво. Което съвсем не означава, че няма бодро да я излапа при първия сгоден случай.

Налагаше се да сведе тревогата си до ниво, на което тя да стане управляема. И така, абстрахирай се от безнадеждните неща и не се натягай много за за онези, за които почти нещо не можеш да направиш. И помни, че ако си толкова предпазлива, колкото разумът ти диктува, ще пукнеш от глад, скрита в някоя пещера.

Въздухът принадлежеше към първа категория. Можеше да е отровен.

– Ами тогава веднага спри да дишаш! – каза си гласно тя. В края на краищата ухаеше свежо и досега не бе кашляла.

С водата нещата стояха малко по-различно. Евентуално ще ѝ се наложи да пийне малко, разбира се, ако намери какво – ето кое всъщност трябваше да бъде приоритетната ѝ задача. Откриеше ли вода, може би ще успее да запали огън и да я превари. Ако не успее, пак ще я пие – стига с тия мании всичко да се гледа под микроскоп.

Проблемът с храната я притесняваше най-много от всичко. Защото ако сред тукашните обитатели не се намереха мераклии да я излапат, възникваше друг неприятен момент – нямаше начин да разбере дали не се тъпче с някаква отрова или с нещо, хранително като целофана например.

Ако всичко това не беше достатъчно, съществуваше и така нареченият „пресметнат риск“. Но, по дяволите, как ли се пресмята риска, когато едно дърво може би не е дърво?

Тези растения даже не приличаха кой знае колко на дървета. Дънерите им наподобяваха полиран мрамор. Клоните се простираха успоредно на земята, но на точно определено разстояние от ствола се устремяваха под прав ъгъл нагоре. Листата бяха плоски като на лилия и грамадни – около три или четири метра в диаметър.

Кое беше върхът на безразсъдството и кое – на свръхпредпазливостта? Не разполагаше с пътеводител, в който да са описани опасните места. Не биваше да тръгва без да провери някои предположения, а трябваше да побърза – започваше да огладнява. Пристъпи към най-близкото дърво и го шляпна с длан. Абсолютно никаква реакция. То просто си стоеше там.

– Просто едно тъпо дърво – каза си тя на глас.

Поколеба се малко, приближи се до дупката, от която бе излязла на повърхността, и внимателно я огледа. Приличаше на отворена кафява рана сред кокетната зелена морава. Наоколо се търкаляха преобърнати чимове, пронизани от множество коренчета. Самата дупка бе само половин метър дълбока. Краищата ѝ се бяха срутили и запълнили останалата част.

„Нещо се опита да ме изяде – заключи Чироко. – Нещо е изяло цялата органика на скафандъра и всичките ми косми, после е изхвърлило отпадъците точно тук. Включително и мен“. Тя със задоволство отбеляза, че Нещото я бе класифицирало като отпадък.

Трябва да е дяволски огромен този Звяр. Според сведенията, получени от тях за тороида, пластът земя, на която седеше в момента, е дебел тридесет километра. Нещото бе достатъчно голямо, за да плени „Рингмастър“, който си кръжеше в орбита на четиристотин километра височина. Чироко бе прекарала много време в Неговата утроба и поради неизвестни причини се бе оказала несмилаема.

Но във всичко това нямаше капка смисъл. Ако му се усладяше пластмасата, защо пък Чироко да не му е по вкуса? Нима капитаните на космически кораби му се виждаха твърде жилави?

Беше погълнало целия кораб – и такива огромни залъци като блока на двигателя, и ситните хапки като парченцата счупено стъкло, и фигурите с космически скафандри и с огънати шлемове...

– Бил! – изкрещя тя и скочи на крака. Всеки мускул на тялото ѝ се изопна до скъсване. – Бил! Аз съм тук! Аз съм жива! Къде си?

Плесна се по челото с длан и изхлипа. Само ако можеше да се пребори с мътилката в главата, която забавяше мислите и размиваше спомените. Не че беше забравила за екипажа, но едва сега направи връзката между него и новородената, гола и обезкосмена Чироко, която бе стъпила на тази топла почва.

– Бил! – отново изкрещя тя. После бавно се свлече на колене и конвулсивно започна да скубе тревата.

Опита се да се успокои и да обмисли нещата. Най-вероятно Съществото го бе погълнало заедно с отломките. Но Бил беше ранен. В мига, в който си го помисли, се сети, че и тя е ранена. Внимателно огледа бедрата си, но не откри нито една драскотина. Това все още не доказваше нищо. Може да е прекарала в утробата на Звяра пет години а може би само няколко месеца.

Нищо чудно някой от останалите също да бъде изхвърлен на повърхността. Най-вероятно някъде отдолу, на около метър и половина

дълбочина, да се намира анусът на огромната отделителна система.

Чироко седна на земята и зачака.

След около половин час (дали пък не бяха само десет минути?) разбра, че няма смисъл. Съществуването беше огромно. Схруска Рингмастър като бонбонче. Органите му обхващаха голяма част от подземния свят на Темида и беше глупаво да се мисли, че един единствен отвор е в състояние да обслужва цялата система. Сигурно наоколо бяха разпръснати още много отвърстия и те можеха да изхвърлят и останалите членове на екипажа.

Малко по-късно в главата ѝ се появи друга мисъл. Осъзна, че те ще пристигат поотделно, но все пак ще дойдат, и я обзе чувство на благодарност. Идеята ѝ беше проста – самата тя беше гласна, жадна и адски мръсна. Сега водата бе нещото, от което имаше най-голяма нужда. Това важеше и за другите.

Местността наоколо бе леко полегата. Би искала да се надява, че някъде в подножието на склона минава поток.

Стана и побутна с крак купчината метални отпадъци. Щеше да се озори при носенето, но засега това бяха единствените неща, които можеше да използва. Взе единия от по-малките пръстени, после вдигна най-големия, който всъщност представляваше долната част на шлема. По него все още висяха детайли от онова, което навремето се наричаше електронно оборудване.

Не беше кой знае какво, но щеше да свърши работа. Чироко окачи най-голямата халка през рамо и тръгна надолу по хълма.

Каменистият поток, който се виеше през долчинката, завършваше с двуметров водопад. Отдолу, под водопада, се бе образувал малък водоем, запълнен с прозрачна вода. Клоните на огромните дървета се сключваха като арка над главата ѝ и закриваха напълно небето. Тя се покатери върху една скала близо до ръба на езерцето и се опита да прецени дълбочината, като я блазнеше мисълта да се гмурне в него веднага.

Успя да устои на изкушението. Водата изглеждаше чиста, но кой би могъл да каже какво съдържа? Прескочи ската, който обазуваше водопада. Какво по-лесно при четвърт g? След кратка разходка се озова на пещчливия бряг.

Водата беше топла, сладка и пускаше мехурчета – най-хубавата, която някога бе вкусвала. Напи се до насита, после клекна и ожесточено

започна да се мие, като се жулеше с пясък и си отваряше очите на четири. Водоемите бяха опасни места. След като привърши с къпането, за пръв път откакто се беше събудила, се почувства човек. Седна на влажния пясък и цопна нозете си във водата.

Макар и по-студена от въздуха и от почвата, тя все пак беше изненадващо топла за ручей, който по всичко личи се охраняваше от някой планински глетчер. Чироко установи, че хипотезата им за топлинните източници на Темида имаше смисъл. Доста оскъдните слънчеви лъчи в орбитата на Сатурн не осигуряваха достатъчно топлина за почвата. Но триъгълните перки, които сега бяха разположени долу, вероятно бяха устроени така, че да поглъщат и съхраняват слънчевата топлина. За секунда си представи пълноводни подземни реки от гореща вода, циркулиращи на стотици метри под земята.

Време беше да тръгва, но все още се колебаеше накъде. От другата страна на потока местността отново започваше да се издига. По-лесно бе да върви надолу по течението, за да стигне до някаква равнинна местност.

– Решавай по-бързо – промърмори тя.

Погледът ѝ се спря върху металните дрънкулки, които влачеше със себе си от... Но кое време беше сега? Дали беше сутрин? Или може би следобед? Тук явно не важаха старите мерки за време. Можеше да се прецени само относителната му продължителност, интервалът между два отправни момента, но изобщо нямаше идея как да го отмерва достатъчно точно.

Все още държеше в ръка голямата халка от шлема. Разгледа я потблизо и повдигна вежда.

Скафандъра ѝ някога бе оборудван с радио. Разбипа се, бе невъзможно то да се е запазило непокътнато след апокалипсиса, но просто така, от инат, разрови парчетиите и разпозна някои части от шлемофона – една малка батерийка и останките на бутона за включване. Имаше някаква слаба надежда, тъй като апаратът се състоеше предимно от силициеви чипове и метал.

Огледа се още веднъж. Къде ли се е дянала слушалката? Малкото метално връхче сигурно е оцеляло. След доста търсене го откри и го долепи към ухото си.

– ... петдесет и осем, петдесет и девет, шестдесет...

– Габи! – изкрещя тя и скочи на крака, но добре познатият гласец продължаваше да брои. Чироко коленичи на скалата и с треперещи пръсти разпръсна пред себе си остатъците от шлема. Придържайки с

лявата ръка слушалката, тя трескаво прерови с дясната всички чаркове, докато не откри малката пъпка на микрофона.

– Габи, Габи, обади се. Чуваш ли ме?

– ... осемде... Роки! Ти ли си, Роки?

– Аз съм. Къде... къде са... – Чироко съзнателно овладя гласа си, взе се в ръце и продължи. – Добре ли си? Къде са останалите?

– О, капитане. Най-ужасните неща... – гласът ѝ секна и Чироко чу сподавени ридания. След секунди Габи забръщолеве несвързано: колко е щастлива чуе гласа на Чироко, колко е самотна, как сигурна е била, че само тя се е спасила, докато не включила радиото и не чула някакви звуци.

– Звуци?

– Да, поне още един е оцелял, освен ако не е бил твоят плач.

– Аз... По дяволите, поплаках си малко. Може и аз да съм била.

– Едва ли – каза Габи. – Почти съм сигурна, че беше Джен, защото понякога пее. Роки, толкова е хубаво, че чувам гласа ти!

– Знам. Добре е, че и аз чувам твоя – на Чироко ѝ се наложи да си поеме дълбоко дъх, за да се успокои.

За разлика от Габи, която отново можеше да контролира гласа си, Чироко бе на ръба на истерията. Не обичаше това чувство.

– Нещата, които ми се случиха... – продължи да нарежда Габи. – Капитане, аз бях мъртва и отидох на небесата, а дори не съм религиозна, но бях там и...

– Габи, стегни се! – прекъсна я Чироко. – Моля те, вземи се в ръце.

Настъпи тишина, често прекъсвана от кратки подсмърчания.

– Мисля, че вече съм добре. Съжалявам.

– Няма нищо. Ако и ти си се пекла на същия огън като мен, прекрасно те разбирам. Къде си сега?

– Не виждам наоколо пътни знаци – каза Габи след кратка пауза и се изкикоти. – Намирам се в нещо като каньон. Доста е плитък. Фрашкано е с камънаци и през средата тече поток... А от двете му страни има доста от тези смешни дървета.

– Звучи ми доста познато – Чироко се замисли дали не се намират в един и същи каньон. – В каква посока вървиш? Броиш ли си стъпките?

– Да. Движа се надолу по течението. Ако успея да изляза от тези дебри, сигурно ще видя половината Темида.

– И аз смятам така.

– Нуждаем се от нещо, което привлича погледа, от някакви общи ориентирани, които да ни докажат, че местността е една и съща.

– Мисля, че сме близо една от друга. Иначе едва ли щяхме да се чуваме.

Габи нищо не каза и Чироко разбра грешката си.

– Както и да е – продължи тя. – Какво виждаш на хоризонта?

– Сега ще погледна. Имай предвид обаче, че тия радиопредаватели са доста мощни и покриват обширни пространства. Тук, при мен, линията на хоризонта е закривена нагоре.

– Ще повярвам, когато го зърна с очите си. А пък аз в момента се намирам в нещо като сумрачна, омагьосаната гора от филмчетата на Уолт Дисни.

– Дисни би си свършил по-добре работата – рече Габи. – Щеше да има повече детайли и зад дърветата щяха да надничат чудовища.

– Не изкушавай дявола. Да не би да виждаш нещо подобно?

– Няколко насекоми, ако мога да ги нарека така.

– Пък аз виждам ято малки рибки. Поне приличаха на рибки. Между другото, не влизай във водата. Могат да бъдат опасни.

– Аз също ги видях, но след като бях влязла във водата. Нищо не ми направиха.

– Да си подминала нещо забележително? Някакви необичайни особености на терена?

– Няколко водопада. Две повалени дървета.

Чироко се огледа и ѝ описа водоема и малкия водопад. Габи каза, че мястото ѝ се струва познато, но не е сигурна дали е потокът е същият.

– Ами добре – каза Чироко. – Виж сега какво ще направим. Срещнеш ли по пътя си скала с наклон срещу течението, изрисувай върху нея някакъв знак.

– Как?

– С някоя отломка – тя самата се огледа, избра един къс с големината на юмрук и надраска голямо „Ч“ на скалата, върху която бе седнала. Беше повече от очертано, че скалата е изкуствена.

– Току-що оставих знак – продължи Чироко. – Прави знаци на всеки сто-двеста метра. Ако се движим покрай един и същи поток, рано или късно тази, която върви отзад, ще зърне някакъв знак и тогава предната ще я изчака, за да се срещнем.

– Звучи разумно. Ей, Роки, колко ли време ще издържат батериите?

Чироко се намръщи и потърка чело.

– Може би месец. Зависи от това, колко дълго... нали се сещаш... Колко дълго сме били вътре. Лично аз нямам представа. А ти?

– Аз също. Ти имаш ли си коса?

– Нито косъм – тя прокара ръка по темето си и забеляза, че вече не е толкова гладко. – Но ми израстват нови.

Чироко се отправи надолу по потока, като държеше слушалката и микрофона така, че да могат да си продължат разговора.

– Чувствам се много по-гладна, когато мисля за ядене – каза Габи. – А сега мисля точно за това. Виждала ли си едни ниски хростчета с плодове, които приличат на... малини?

Чироко се огледа, но не забеляза нищо подобно.

– Малините са жълти, почти с големината на орех. В момента държи една от тях – мека и полупрозрачна.

– Имаш ли намерение да я лапнеш?

Последва кратка пауза, след което Габи каза:

– Тъкмо щях да те попитам дали ми разрешаваш.

– Рано или късно все ще трябва да опитаме нещо. Може би един плод няма да те отрови.

– А само ще ме заболει глава – Габи се изсмя. – В момента го дъвча. Нещо като пълтно желе или като мед с вкус на джоджен. Топи ми се в устата и... хоп, няма го. Обвивката не е сладка, но така или иначе ще я изям. Може би само тя има хранителна стойност.

Дори да беше така, Чироко се позамисли. Нямаше логика всичко от този плод да става да ядене. Обаче остана доволна от начина, по който Габи я информираше, подробно описвайки всяко свое усещане по време на дегустацията, и се досети защо. Тази техника се използваше от сапъорите при обезвреждането на експлозивни. Единият стоеше на разстояние, докато другият подробно описваше всяко свое действие по радиото. В случай че бомбата се взриви, оцелелият запазваше информацията.

Когато прецениха, че е изминало достатъчно време без странични ефекти, Габи продължи да яде от малините. След време Чироко също намери няколко. Усладиха ѝ се точно колкото водата.

– Габи, почти не чувствам краката си. Чудя се колко ли време вече бодърстваме.

Измина дълга пауза без отговор и бе принудена да я повика отново.

– Хм? О, здрасти. Как съм попаднала тук? – гласът на Габи прозвуча странно, сякаш беше подпийнала.

– Къде по-точно? – Чироко се намръщи. – Какво става, Габи?

– Седнах за минутка да си почина и сигурно съм заспала.

– Опитай да се разсъниш достатъчно, за да намериш някое подходящо място. – Самата Чироко вече се оглеждаше наоколо. Оказа се доста проблематично. Нищо не изглеждаше подходящо за целта, но тя добре знаеше колко е опасно да заспи сама на открито в непозната местност. Имаше само едно нещо, което бе по-лошо – да се опита да остане още малко будна.

Навлезе десетина крачки сред дърветата и се възхити на меката, уханна трева под босите си стъпала. Би било прекрасно да поседне за малко.

Събуди се легнала на тревата, тутакси скочи на крака и се огледа. Нищо не се движеше.

В радиус един метър около „легло“ ѝ тревата бе станала кафява и суха като сено.

Недалеч от тук стърчеше самотен чукар. Когато идваше насам, за да търси място за спане, Чироко бе минала отдолу. Сега тя заобиколи скалата и от другата ѝ страна забеляза надраскана голяма буква „Г“.

ПЕТА ГЛАВА

Габи настояваше да тръгне обратно. Чироко не се възпротиви – беше разумно, въпреки че тя самата никога не би посмяла да го предложи.

Вървеше надолу по течението и често минаваше покрай знаците, които Габи бе оставяла. На едно място трябваше да напусне пясъчната ивица и да се изкачи към тревата за да заобиколи голата камара обли речни камъни.

Когато достигна тревата забеляза множество овални кафяви петна, прилични на отпечатъци от човешки крак. Тя коленичи и ги докосна. Тревата беше станала суха и трошлива, също като тази, върху която бе спала.

– Намерих следите ти – съобщи тя на Габи. – Кракът ти не би могъл да се задържи на тревата повече от секунда, но въпреки това, нещо в тялото ти я е убило.

– Забелязах нещо подобно, когато се събудих – каза Габи. – Какво мислиш, че е?

– Мисля, че изпускаме някакви секрети, които отравят тревата. Ако е истина, това значи че не бихме се харесали на местните хищници, които биха се заинтересували от нас.

– Добри новини!

– И лоши. Това може да значи, че имаме много по-различен метаболизъм от тукашните твари, което не е добре от гледна точка на собствената ни прехрана.

– Не можеш ли да кажеш нещо по-весело?

– Ти ли си това там, на горния край?

Чироко присви очи срещу бледо зелената светлина. на това място реката течеше по права линия доста надалеч и точно на завоя се мержелееше малка изправена фигурка.

– Да. Ако това нещо на завоя, което ми маха с ръце си ти.

Габи нададе радостен вик, който прозвуча болезнено в миниатюрната слушалка. След секунда Чироко чу същия вик, но този път много по-тихо. Тя се засмя, после почувства, че усмивката ѝ става все по-широка и по-широка. Не би искала да започне да тича, щеше да прилича на нископробен филм, но въпреки това вече тичаше срещу Габи, която също затича, правейки абсурдно дълги скокове поради слабото притегляне.

Сблъскаха се силно, оставайки без дъх за секунда и Чироко сграбчи малката Габи в обятията си, вдигайки я във въздуха.

– По д-д-дяволите, изглеждаш т-т-толкова добре – едва успя да промълви Габи. левият ѝ клепач трептеше конвулсивно, а зъбите ѝ тракаха.

– Хей, задръж, успокой се – приласка я Чироко, разтривайки с две ръце гърба ѝ. Усмивката на Габи беше толкова широка, че бе болезнено да я гледаш.

– Съжалявам, но мисля, че ще изпадна в истерия. Не е ли смешно? – и тя започна да се смее, като издаваше остри, режещи ухото звуци. Не след дълго смехът ѝ премина в дрезгави хрипове. беше се вкопчила в Чироко, достатъчно здраво, за да ѝ счупи ребрата. чироко не се съпротивляваше, просто леко се отпусна на пясъка, повличайки я със себе си и продължи да я успокоява. Огромни, поради слабото притегляне сълзи, закапаха върху раменете ѝ.

Чироко не бе сигурна в кой момент успокоителните прегръдки се превърнаха в нещо друго. Габи изпадна за дълго в стресово състояние и за Чироко бе напълно естествено да я задържи в обятията си, галейки я нежно, докато се съвземе. После Габи, напълно естествено отвърна на ласките ѝ и двете се притиснаха силно една към друга. Ситуацията започна да изглежда малко необичайна в момента, в който тя осъзна, че целува Габи и Габи отвръща на целувките ѝ. Помисли си, че може би трябваше да спрат, но разбра, че не го желае. Не можа да разбере, дали сълзите, които мокреха устните ѝ са нейни, или на Габи.

В действителност прегръдката им така и не можа да се превърне в истински акт. Те се триеха една в друга, целуваха се уста в уста и когато оргазма настъпи, това което бяха правили до него им се стори почти нереално.

Всичко свърши и изглежда, че беше най-добре да се опитат да забравят. Все пак някой трябваше да каже нещо.

– Добре ли си сега?

Габи кимна с глава. Очите ѝ все още блестяха, но бе усмихната.

– Засега да, но вероятно не за дълго. Сънувам кошмари и то такива, че ме е страх да заспя.

– С мен е почти същото. Знаеш ли, не съм виждала по-смешно създание от теб?

– Това е така, понеже нямаш огледало.

През цялото време докато вървяха, Габи не спря да говори. Сърдеше се, когато Чироко се отдалечаваше от нея. решиха да спрат за почивка и се придвижиха на по-закрито място сред дърветата. Седнаха на

тревата – Чироко се облегна на един дънер, а Габи се сгуши в нея.

Продължи да разказва за своето пътешествие надолу по реката, но темата, към която постоянно се връщаше или от която просто не можеше да избяга бяха нейните преживелици в утробата на Съществуто. Приличаше на изтощителен сън, който нямаше нищо общо с това, което самата тя бе преживяла, но може би се дължеше на неадекватността на думите.

– Събуждах се няколко пъти в тъмнина – разказваше Габи. – Когато бях будна не чувствах и не чувах нищо. Знаех само, че не искам да остана повече там.

– Аз се връщах назад във времето към неща, които вече съм преживяла. Бяха изключително живи. Сякаш... ги преживявах отново.

– Аз също – каза Габи. – Но не беше повторение. Напълно нови неща.

– Винаги ли знаеше коя си? Това беше най-лошото при мен – да си спомням и да забравям. Не знам колко пъти ми се случи.

– Да. Винаги знаех коя съм. Но в един момент се изморих да бъда аз, ако това ти говори нещо. Възможностите са толкова ограничени.

– Какво имаш предвид?

Габи нерешително раздвижи ръце, сякаш се опитваше да издърпа нещо от въздуха. Скоро се отказа, отмести ръката на Чироко, за да я погледне в очите, после облегна глава между гърдите ѝ. Чироко се почувства малко неудобно, но топлината и другарското чувство, породени от тази близост бяха твърде прекрасни, за да се откаже от тях. Тя погледна надолу към голата глава на Габи и се пребори с порива да я целуне.

– Бях там в продължение на двадесет или тридесет години – тихо каза Габи. – И не се опитвай да ми кажеш, че това е невъзможно. Сигурна съм, че в останалата част на вселената времето беше спряло. не съм луда.

– Не казвам, че си – Чироко погали раменете на Габи, които започваха да треперят и успя да я успокои.

– Въпреки това не трябва да го казвам. Искам да ти кажа още, че никога досега не съм се глезила. Много съжалявам.

– Не ме интересува – продължи Чироко, намирайки, че е учудващо лесно и приятно да нашепва успокоителни думи в ухото на момичето. – Габи, не беше възможно да излезем от това изпитание без психически травми. Аз крещях с часове, повръщах всякакви гадости, почти изпаднах в истерия. Може да ми се случи отново и ако не съм в състояние да

си помогна сама, бих искала ти да се погрижиш за мен.

– Ще го направя, не се тревожи за това – изглежда, че се бе поотпуснала малко.

– Реалното време не е важно – промълви най-после Габи. – Само вътрешното време, това което е в мене има значение, а според него аз бях там в продължение на години. Изкачих се на небесната по една проклетата стъклена стълба и съм сигурна, така както съм сигурна, че сега седя тук с теб, че мога да си припомня всяко стъпало, облаците, които ме заобикаляха и даже скърцането на подметките по стъпалата. Небесата изглеждаха разкошни, сякаш бяха правени в Холивуд. Последните три или четири километра от стълбата бяха покрити с червен килим, златните порти се издигаха като небостъргачи и всички хора имаха крила. Аз не повярвах във всичко това, нали разбираш. И сега не вярвам. Знаех, че сънувам, знаех, че е нелепо... В един момент всичко изчезна.

Габи се засмя тихо и сподави прозявката си.

– Защо ли ти разказвам всичко това?

– Може би за да се избавиш от него. Сигурно сега се чувстваш по-добре.

– До известна степен.

Тя притихна за известно време и Чироко помисли, че е заспала, но не беше така, защото се размърда и се сгуши още по-дълбоко в скута ѝ.

– Имах достатъчно време да огледам себе си – продължи това, сливайки думите. – Това, което видях не ми хареса. Учудих се какво съм направила със себе си. Тези неща по-рано никога не са ме тревожили.

– Какво ти беше лошото? – попита Чироко. – Аз те харесвах.

– Така ли? Не виждам защо... Сигурно. Аз не създавах неприятности и можех да се грижа за себе си. Но какво друго? Нещо действително добро?

– В работата си беше много добра. Това бе всичко, което действително изисквах от тебе. Най-добрата си, иначе не биха те избрали за експедицията.

Габи въздъхна:

– Това някак си вече не ме впечатлява. Искам да кажа, че за да стана толкова добра пожертвах всичко човешко. Сега най-после мога да кажа, че опознах душата си.

– И какво реши?

– Едно нещо със сигурност. Свършено е с астрономията.

– Габи?!

– Истина е. И защо не, по дяволите? Ние никога няма да се

измъкнем, а тука няма никакви звезди. Така или иначе трябва да намеря нещо друго, с което да се занимавам. Не мисли, че е внезапно решение. Имах много, много време да го обмисля. Знаеш ли, никога не съм имала любовник, нито даже приятел.

– Аз съм ти приятел.

– Не. Не и по начина, който имам предвид. Хората ме уважаваха заради моята работа, а мъжете ме желяеха заради моето тяло. Аз всъщност никога не успях да си създам приятели, даже като дете. не и такива, на които можеш да се довериш.

– Не е трудно.

– Надявам се, че не е. Защото ще стана друг човек. Ще разкажа на хората за истинската Габи. вече мога да го направя, защото за пръв път в живота си действително опознах себе си. Ще се влюбя и ще обичам. Ще се грижа за хората. И мисля да започна от тебе – тя повдигна глава и се усмихна.

– Какво искаш да кажеш? – намръщи се леко Чироко.

– Смешно е и го узнах още като те видях – тя отново сведе глава. – Мисля, че те обичам.

Чироко онемя за известно време, после се насили да се засмее.

– Но, скъпа, ти все още си в тези Холивудски Небеса. Не съществува любов от пръв поглед. За да се влюбиш е нужно време... Габи?

Тя няколко пъти се опита да ѝ говори, но Габи или наистина спеше, или се преструваше много добре. Чироко внимателно положи главата ѝ на тревата.

– О, Господи!

ШЕСТА ГЛАВА

Би било разумно, когато едната спи, другата да остава на пост. Разбуждайки се окончателно, Чироко се запита, защо толкова лесно успяваше да намери разумните решения, откакто попадна на Темида. Трябваше също да се пригодят по някакъв начин към необичайната липса на време. Не можеха всеки път да вървят, докато се срутят от умора.

Габи спеше лапнала по детски палеца си. Чироко се опита да стане без да я разбуди, но не успя. Момичето издаде кратък стон и отвори очи.

– Ужасно съм гладна, а ти? – прозя се тя.

– Трудно е да се каже.

– Мислиш ли, че е от малините? Може би не бяха добри?

– Невъзможно е да се разбере толкова скоро. Но я погледни там. Може да е закуската ни – посочи с ръка Чироко.

Габи погледна нататък. Долу, край потока имаше някакво животно. Пиеше вода. Докато го наблюдаваха, то повдигна глава и се вторачи в тях. Беше на не повече от двадесет метра и Чироко се напрегна, готова за всичко. След няколко секунди то премигна и отново наведе глава.

– Шесткрако кенгуро – каза Габи. – И без уши.

Аналогията беше удачна. Животното, покрито с къса козина имаше два големи задни крака, макар че не бяха толкова големи колкото на кенгурото. Четирите предни крака бяха по-малки, а цветът на козината му варираше между светлозелено и жълто. Явно не се страхуваше от тях и не беше взело никакви предпазни мерки.

– Бих искала да му разгледам зъбите. Формата им може да ни обясни някои неща.

– Вероятно най-умно е да се махнем от тук – каза Габи, въздъхна и огледа земята наоколо. После внезапно скочи и преди Чироко да успее да я спре се запъти към съществуто.

– Габи, спри! – изсъска Чироко тихо за да не го разтревожи. Едва сега видя, че Габи държеше в ръка остро парче скала.

Съществуто отново погледна нагоре. Имаше лице, което при други обстоятелства би изглеждало весело. Главата му бе закръглена, без видими уши или нос – само две големи, меки очи. Но устата му изгледаше така, сякаш бе налпало голяма устна хармоника. Беше силно разтегната, два пъти по-широка от останалата част на главата, придавайки на

животното глупаво захилено изражение.

То повдигна четирите си крака от земята и внезапно подскочи около три метра нагоре. Габи подскочи почти толкова от изненада и успя да се усуче във въздуха преди да падне на задника си. Чироко отиде при нея и се опита да ѝ отнеме камъка.

– Недей, Габи, не се нуждаем толкова от месо.

– Тихо! – процеди през зъби Габи. – Правя го и за теб. – Изтръгна ръката си и се втурна напред.

Съществуващото бе направило два скока, всеки от които по осем-девет метра дълъг и сега стоеше спокойно. Предните крака докосваха земята, а главата му беше наведена – пасеше трева.

Когато Габи спря на два метра от него, то кротко погледна нагоре. Изглежда не се уплаши от нея, защото продължи да хрупа. Чироко се приближи отзад.

– Мислиш ли, че бихме...

– Шът! – Габи се поколеба само за миг, пристъпи към животното, силно замахна отгоре надолу с камъка и отскочи встрани.

Ударът улучи върха на главата му, то издаде звук, подобен на кашлица, залитна и се килна на една страна. Пририта веднъж и застина.

Известно време го наблюдаваха напрегнато, после Габи отиде до него и го побутна с крак. Животното не реагира и тя се отпусна на едно коляно край него. Чироко клекна – лактите ѝ опряха в коленете.

– Мислиш ли, че е мъртво? – прошепна Габи и притаи дъх.

– Така изглежда. Не мислиш ли, че е малко несъразмерно?

– За мен е о'кей.

Габи прокара ръка през челото си, после стовари камък върху главата на животното и продължи да удря докато не шурна кръв. Чироко потрепери от погнуса.

– Готово – каза Габи, захвърли камъка и избърса ръце върху бедрата си. – Ако можеш да събереш малко сухи съчки, мисля, че ще мога да запаля огън.

– Как мислиш да го направиш?

– Няма значение. Иди донеси дърва.

Чироко събра близо половин наръч съчки и едва тогава осъзна, че Габи бе започнала да издава заповеди.

– На теория звучи добре – мрачно каза Габи.

Бе се потила един час, удряйки парче метал от скафандъра и един

камък, приличаш на кремък, но не успя да получи огън. Имаха цяла камара дърва, малка купчинка от някакво фино, подобно на мъх вещество и нацепени на малки тресчици сухи клони за подпалка. С други думи – имаха всичко необходимо с изключение на искрата.

През последния час Чироко промени мнението си относно убийството на животното. Когато го одра и Габи се отказа от опитите си да запали огън, тя вече знаеше, че би яла месото сурово, изпълнена с благодарност.

– Това нещо не е виждало хищници – изфъфли Чироко с пълна уста. Месото се оказа по-добро отколкото очакваше, но му липсваше малко сол.

– Сигурно, след като не се уплаши... – съгласи се Габи. Беше клекнала от другата страна на трупа, дъвчейки апетитно, докато погледът ѝ разсеяно блуждаеше по земята.

– Това може да означава, че няма хищници, достатъчно големи за да ни безпокоят.

Обедът се проточи доста дълго, защото трябваше да сдъвчат добре месото. Използваха времето за да огледат трупа. Животното изглеждаше доста обикновено, но Чироко не беше специалист. Би желала Калвин да е тук за да ѝ казва, когато греша. Месото, кожата, костите и козината имаха сравнително нормални структура и цвят и даже миризмата им бе обичайна. Забеляза и някои органи, които не успя да определи.

– Можем да използваме кожата за нещо – предложи Габи. – Дрехи, например.

– Ако искаш да я облечеш, давай – смръщи нос Чироко. – Вероятно доста бързо ще започне да вони, а и времето е достатъчно топло за да продължим така.

Не им се искаше да изоставят по-голямата част от животното, но решиха, че се налага. Габи изряза няколко ивици от кожата и омота остатъците от скафандъра, после обви около кръста си една по-широка ивица. Получи се нещо като груб колан, на който завърза нещата си. В това време Чироко бе успяла да отсече за из път дебело парче месо. Въръжиха се с големите дебели кости на задните крака и поеха надолу по потока.

Често срещаха от кенгуроподобните същества, единични екземпляри или на групи от по пет-шест. Забелязаха и едни по-малки животни, които се стрелкаха нагоре надолу по стebelата на дърветата, а и някакви

други, изправени неподвижно до ръба на водата. Не беше трудно да се приближат до някое от тях. Съществата от дърветата често спираха и когато оставаха на едно място достатъчно дълго можеше да се види, че нямат глава. Приличаха на сини топки, покрити с къса козина. Шест крака, завършващи с лапи излизаха подобно на звезда от тялото и им позволяваха да се придвижват във всички посоки с еднаква лекота. Устата беше отдолу, разположена в центъра на звездата.

Околността започна да се променя. Не само че се виждаха повече животни, но скоро се появиха и различни растителни видове. Двете жени продължаваха упорито да крачат през сноповете бледозелена светлина, пропускани през короните на дърветата. Сто хиляди стъпки правеха един двадесет и четири часов ден.

За нещастие скоро объркаха броенето и се отказаха. Огромните дървета постепенно отстъпиха място на стотици по-сложно устроени видове, множество най-различни цъфтящи храсти и пълзящи паразитни растения. Единствените неща, които си оставаха непроменени бяха потокът и гигантизма на дърветата. Всяко от тях би спечелило медал и би се превърнало в туристическа атракция в който и да е горски резерват на Земята.

Тишината също беше изчезнала. През първия ден на пътешествието единствения звук, който чуваха беше шума от собствените им стъпки, придружен от тихото потракване на металните парчетии. Сега гората бе изпълнена с цвърчене, лай, скимтене и множество други звуци.

Спряха да се подкрепят малко. Месото бе по-вкусно от преди. Чироко нагъваше лакомо, облегната на един чепат дънер. Дървото бе топло, отколкото би трябвало да бъде, с мека кора и корени, които се събираха в огромни възли. По-горните клони се губеха в невероятната плетеница на короната.

– Обзалагам се, че по тези дървета има повече животни отколкото на земята – каза Чироко.

– Погледни нагоре – посочи Габи. – Струва ми се, че някой е завързал тези две лиани.

– Трябва да помислим за това. Има ли разумен живот? Как бихме могли да го разпознаем? Това беше една от причините, поради която не исках да убиваш животното.

– Искаш да кажеш, че първо трябваше да се опитам да поговоря с него? – продължи да дъвче замислено Габи.

– Знаем ли? Повече ме беше страх, че ще ти отхапе крака. Но сега, когато знаем, че не е агресивно, може би трябва да направим точно това

– да се опитаме да поговорим с някое от тях.

– Глупости! Това нещо няма мозък даже колкото една крава. Може да го прочетеш в очите му.

– Вероятно си права.

– Не, ти си права. Искам да кажа, че аз съм права, но и ти си права – налага се да бъдем по-внимателни. Бих се чувствала ужасно, ако изям нещо, с което бих могла да разговарям. Хей, какво е това?

Всички звуци внезапно бяха изчезнали. Само плисъкът на водата и лекото съскане на листата нарушаваха тишината. Тогава прозвуча дълбок стон, започна да се усилва, но толкова леко и бавно, че им се струваше сякаш е звучал от часове без да могат да го различат от останалите звуци.

Един бог би могъл да стене така, ако е загубил всичко, което някога е обичал и ако имаше гърло, голямо колкото тръба на орган, дълга хиляди километри. Звукът продължи да се усилва, като по някакъв начин успяваше да се задържи на най-долната граница на човешкото възприятие. Усещаха го зад очните ябълки и в изтръпналите си вътрешности.

Стенанието запълни цялата вселена и продължаваше да се увеличава. Скоро към него се присъединиха и звуците на струнна секция – чела и контрабаси. На върха на тази масивна тонална основа леко се прокрадваха свръхзвукови съскащи обертонове.

Чироко помисли, че черепът ѝ ще се пръсне. Смътно, като в мъгла видя, че Габи я прегръща. Челюстите ѝ прищракваха, сякаш бяха разглобени. От свода над главите им се изсипа душ от мъртви листа. Някакви малки животинки падаха, превъртайки се във въздуха и се гърчеха на тревата. Земята започна да пулсира, сякаш искаше да се разчупи на части и да излети. пясъчна вихрушка профуча ниско над земята и се разби в скелета на дървото, под което се бяха свили, затрупани от начупени клонки и листак.

Нещо над главите им изтрещя, вятърът се премести да духа по-ниско, в основата на дърветата и един голям клон се плъсна в средата на потока. Цялата гора започна да се люшка и скърца, съпротивлявайки се на вятъра, чуваше се остър пукот и из въздуха хвърчаха трески.

Стихията достигна връхната си точка и остана на това ниво. Скоростта на ветровете може би надхвърли шестдесет километра в час. Горе, по-високо в короните на дърветата навярно беше още по-лошо. Двете жени стояха безпомощно ниско долу, защитени от гигантските корени и наблюдаваха беснеещата буря. Чироко трябваше да крещи, за да бъде чува в ужасния шум:

– Какво мислиш, че би могло да причини всичко това?

– Нямам никаква идея – изрева в отговор Габи. – Силно локално нагряване или охлаждане? Голяма промяна на въздушното налягане? Не, не знам какво би могло да бъде.

– Мисля, че най-лошото премина. Хей, зъбите ти тракат.

– Вече не съм изплашена. Студено ми е.

Чироко също почувства студ. Температурата започна да пада. Само за няколко минути от приятно хладно бе станало много студено и в момента тя прецени, че е около нулата. Като се добавеше вятъра с неговите шестдесет километра в час, работата ставаше много лоша. Двете се свиха на кълбо, но се усещаше как нещо изсмуква топлината от гърбовете им.

– Ще трябва да намерим някакъв подслон – извика тя.

Не им се искаше да напуснат убежището, което вече имаха. Опитаха да се покрият с пръст и шума, но вятърът веднага издухваше всичко.

Вече бяха сигурни, че ще умрат от замръзване, когато вятърът спря. Той не намалва постепенно, а спря рязко, като отрязан с нож и тъпанчетата на Чироко изпукаха болезнено. Ушите ѝ заглъхнаха и тя се насили да преглътне няколко пъти, за да може да чува.

– Чудо на чудесата. Чувала съм за резки промени на налягането, но винаги съм мислила, че такова нещо е невъзможно.

В гората отново беше тихо и Чироко откри, че ако се вслуша внимателно можеше все още да чуе отмиращия дъх на стенанието. Това я накара да потрепери по начин, който нямаше нищо общо със студа. Никога не бе мислила, че има богато въображение, но стенанието, макар и невъобразимо мощно, ѝ се стори толкова човешко... Струваше ѝ се, че иска да легне на земята и да умре.

– Не заспивай, Роки. Появи се още нещо.

– Какво има сега!?! – отвори очи тя и видя, че въздухът бе изпълнен с фин бял пращец, който бавно падаше някъде отгоре, проблясквайки на бледозелената светлина.

– Бих го нарекла сняг.

Започнаха да се движат колкото се може по-бързо, за да не им се вкочанят краката и Чироко разбра, че само липсата на вятър им дава някакви шансове. Беше студено, даже почвата бе замръзнала. Почувства се упоена сякаш бе взела наркотик. Та тя беше капитан на космически кораб! Нима бе възможно да завърши жизнения си път, влачейки се чисто гола през снежната буря?

За щастие снегът поваля още малко и спря. На някои места бе успял

да натрупа не много дебела снежна покривка, но почвата бе вече по-топла и тя бързо се стопи. Скоро и въздухът започна да се затопля. Осъзнаха, че са се спасили, избраха едно сухо място на тревата и заспаха.

Когато се събудиха парчето месо бе започнало да намирисва, а коланът на Габи направо вонеше. Те ги изхвърлиха и се изкъпаха в потока. Габи успя да убие още едно от животните, които бяха започнали вече да наричат смехурковци. Беше лесно, като предишния път.

След закуската, разнообразна с някои от по-малко екзотичните плодове, се почувстваха значително по-добре. Чироко много хареса един, който имаше форма на буцеста круша, но месестата част приличаше на пъпеш. Вкусът му наподобяваше вкуса на пикантното сирене Чедър.

Чувстваше се във форма и бе готова да върви цял ден, но се оказа, че май няма накъде. Потокът, който така прекрасно им служеше като ориентир досега изчезна, погълнат от една дупка в подножието на висок хълм.

Двете жени застанаха на ръба на дупката и погледнаха надолу. Ключоцеше като сифона на вана, от която изпускат водата, но през доста дълги интервали издаваше всмукващ звук, последван от нещо като дълбоко уригване. Това не се хареса на Чироко и тя побърза да се отдалечи от ръба.

– Може би съм луда – каза тя. – Но си мисля, дали от тук това Нещо, което ни погълна не черпи вода.

– Би могло. Но няма да се гмурна да видя. И така, какво следва?

– Бих искала да знам.

– Можем да се върнем обратно там, откъдето тръгнахме и да чакаме – предложи Габи, но не изглеждаше много ентузиасирана от тази идея.

– По дяволите. Мислех, че ако вървим достатъчно дълго, ще намерим някое място, от което да се огледаме по-надалеч. Мислиш ли, че цялата вътрешност на Темида е една голяма влажна гора?

– Нямаме достатъчно факти – сви рамене Габи.

Чироко се замисли. Очевидно Габи я оставяше тя да вземе решението.

– Добре. първо ще се изкачим на този хълм и ще огледаме. Ако не можем да открием нещо съществено, ще се опитаме да се изкатерим на едно от тези дървета. Може би ще успеем да се доберем достатъчно

високо, за да забележим нещо. Мислиш ли, че можем да го направим?

– Сигурно. При тази гравитация – отвърна Габи, оглеждайки ствола. – Но не мога да ти дам гаранция, че няма да си строшим главите.

– Знаем. Хайде, започваме с хълма.

Хълмът се оказа доста по-стръмен, отколкото изглеждаше. На някои места се наложи да си помагат с ръце. Чироко пропусна Габи напред, понеже имаше значително повече опит в алпинизма. Беше пъргава, много по-млада и по-подвижна от Чироко и скоро тя почувства всеки месец от разликата във възрастта.

– Боже мили! Я погледни това!

Чироко бе изостанала няколко метра. Когато погледна нагоре, видя само краката и задника на Габи и то от доста необичаен ъгъл. Помисли си, че бе виждала всички мъже от екипажа голи, но трябваше да дойде на Темида, за да види Габи.

– Открихме нашата наблюдателна точка – възкликна Габи, обърна се и подаде ръка на Чироко.

Билото на хълма бе обрасло с дървета, но височината им не можеше да се сравни с тези, които останаха зад гърба им. Макар че растяха доста на гъсто и бяха оплетени с лиани, нито едно от тях не бе по-високо от десет метра.

Чироко бе поискала да изкачи хълма, за да види какво има от другата страна. Сега вече знаеше. Хълмът нямаше друга страна.

Габи стоеше на няколко метра от ръба на стръмна пропаст. С всяка измината крачка Чироко виждаше как гледката сякаш се изтегля надалеч, обхващайки все по-голяма и по-голяма площ. Когато застана до Габи, все още не можеше да види лицевата страна на пропастта, но получи ясна представа за дълбочината. Би трябвало да се измерва с километри. Усети как стомахът ѝ се сгърчи.

Откриха нещо като естествен прозорец, оформен от една двадесетина метрова пролука между най-външните дървета. На 200 километра пред тях имаше само въздух.

Стояха на ръба на пропастта и се взираха към другия ѝ край, през необятната шир на Темида. Отвъд нея се очертаваше тънка тъмна сянка, която най-вероятно беше пропаст, подобна на тази под тях. Над нея имаше зелена ивица, преливаща се в бяло. По-нагоре погледът се плъзгаше по сива стена, която се извиваше постепенно нагоре, докато достигне до брилянтно жълтата полупрозрачна зона на покрива.

Погледът ѝ се спусна обратно надолу по кривината към тъмната сянка на пропастта. Под нея се разстилаше зелена равнина. Множество

бели облаци плуваха на различна височина от земята. Самата земя изглеждаше равна, но, както скоро се разбра, само ако не гледаш наляво или надясно.

Чироко погледна наляво – земята се наклони към нея. Преглътна и протегна врат, после го изви опитвайки се да си докаже, че най-отдалечения край не се издигаше по-високо от мястото където стоеше.

Изпъшка, пое дълбоко въздух и се спусна на четири крака. Така май беше по-добре. Приблужи се още малко към бездната и отново погледна наляво. Някъде в далечината се простираше обширна неосветена зона, наклонена към нея. Едно тъмно, черно море проблясваше в нощта и някак си успяваше да се задържи в бреговете си, без да потече към нея. Отвъд морето лежеше още една светла зона, подобна на тази пред нея. Още по-нататък панорамата се срязваше от покрива, който на това място изглеждаше силно изпъкнал към земята, съединявайки се с нея. Чироко знаеше, че това беше измама, дължаща се на перспективата. Височината на покрива бе една и съща навсякъде.

Намираха се на края на една от осветените зони, в царството на вечния ден. От дясната би трябвало да има друга тъмна зона. Чироко обърна глава надясно. Оказа се, че се намират много близо до терминаторната линия, която разделяше деня от нощта. линията не беше рязко и чисто очертана, за разлика от терминатора на някоя планета, наблюдавана от космоса, а се размиваше в една полумрачна ивица, която по нейна преценка бе широка не повече от тридесет-четиридесет километра. Едва след тази сумрачна зона започваше нощта. Виждаше се още едно море, два пъти по-голямо от предишното. Искреше, като огромен плосък диамант, сякаш бе облято с ярка лунна светлина.

– От тази посока ли дойде студеният вятър? – попита Габи. – Да, сигурно. Ако някой завой на потока не ни е обърнал ориентацията.

– Не мисля, че грешим – съгласи се Чироко. – Това там е лед.

На едно място леденото поле се прекъсваше, морето се стесняваше, преминаваше в дълъг пролив и даваше началото на река. Реката течеше към тях и пресичаше светлата зона и се вливаше в морето от лявата страна. Местността там беше планинска, вълнообразно нагъната и Чироко недоумяваше как може реката да си пробива път през планините. Реши, че перспективата отново ѝ е скроила някакъв номер. Водата не можеше да тече нагоре, даже на Темида.

От другата страна на леда имаше още една дневна зона, по-светла и по-жълта от тези, които вече бе видяла. За да се достигне до нея трябваше да се прекоси замръзналото море.

– Три дни и две нощи – каза Габи. – Това потвърждава моята хипотеза. Бях уверена, че от всяка точка може да се види почти половината от вътрешната част на Темида. Но точно такава неща не съм и предполагала, че може да съществува.

Чироко проследи показалеца на Габи, сочещ редици от някакви, прилични на въжета съоръжения, които започваха от земята под нозете им и се издигаха под ъгъл към покрива. Три от въжетата бяха разположени в линия едно зад друго, непосредствено пред тях, така че първото закриваше частично другите две. Чироко ги бе мярнала по-рано, но тогава погледът ѝ бе зает с друго – не можеше изведнъж да се възприеме всичко. Сега ги разгледа по-внимателно и се намръщи. Като повечето от нещата на Темида те също бяха огромни.

Най-близкото даваше представа и за останалите. Беше отдалечено на петдесет километра, но се виждаше, че е направено от около стотина усукани нишки. Всяка нишка бе дебела повече от 200 метра. Поради разстоянието не можа да забележи други детайли.

Трите кабели минаваха под остър ъгъл над замръзналото море, издигаха се на 150 километра и се съединяваха с покрива. На това място би трябвало да лежи края на една от огромните спици, които се виждаха от космоса. Спицата бе куха и краят ѝ представляваше коничен отвор като фунията на тромпет, който се разширяваше, за да се слее с покрива и стените на тороида. В отдалечения на около 500 километра край на фунията се виждаха още въжета.

В ляво от Чироко имаше още кабели, но те се издигаха право нагоре към тавана и изчезваха през него. Зад тях имаше още една редица, която се издигаше към отвора на спицата, разположена над морето в планината, но не се виждаше от тук.

– Изглаждат като въжетата на висящ мост – каза Чироко.

– Съгласна съм. Точно това са. И няма нужда от кули, за да ги поддържат – могат да бъдат закрепени към центъра. Темида е един пръстен-новиден висящ мост.

Чироко пристъпи съвсем близо до ръба. Протегна глава и погледна надолу през двукилометровата бездна към земята.

Пропастта се спускаше почти перпендикулярно и едва в подножието се разширяваше, опирайки се в земята.

– Не мислиш, че трябва да слезем долу, нали? – попита Габи.

– Помислих го, но със сигурност не ми харесва. Пък и с какво долу би било по-добре? Тук горе поне се убедихме, че можем да оцелеем – каза Чироко, млъкна и се замисли, каква всъщност беше тяхната цел.

Ако се наложеше да избира между риска и сигурността, би избрала риска. Сигурността значеше, че някъде наоколо трябваше да построят колиба от клони и да се подложат на диета от сурово месо и плодове. Би полудяла за месец.

А земята под тях бе красива. Високи, невероятно стръмни планини и множество сияйни светлосини езера разпръснати сред тях, като скъпоценни камъни. Можеха да се видят обширни тревисти пасища, гъсти гори, а далече на изток, в непрогледната тъмнина се разстиляше необятно море.

– Можем да се спуснем по ей онези лиани – посочи Габи, достигайки до самия край. – Мисля, че е възможно.

Лицевата част на пропастта бе обрасла с растения. Джунглата преливаше през ръба като замръзвал водопад. Масивни дървета израстваха от отвесните скали прилепнали като миди по дъното на кораб. Гола скала можеше да се види само на отделни места, но там пък провисваха лиани. Изглеждаше като базалтова структура – плътни снопове от кварцови колони, всяка от които завършваше с обширна хексагонална площадка.

– Да. Възможно е – каза най-накрая Чироко. – Но няма да е лесно, нито безопасно. Остава да измислим достатъчно добра причина за да опитаме. Нещо по-добро от необоснован порив.

– По дяволите, така или иначе не ми се ще да стърча повече тука като петел в кълчища – захили се Габи.

– Тогава нямате проблеми – каза някакъв спокоен глас зад тях.

Всеки мускул от тялото ѝ се напрегна. Чироко прехапа устни в усилието си да се придвижи бавно на безопасно място по-далеч от ръба.

– Ехо! Погледнете нагоре. Чаках ви.

На един клон, отдалечен на три метра от земята, клатейки голите си крака, седеше Калвин Грийн.

СЕДМА ГЛАВА

Преди още Чироко да успее да се осъзнае напълно тримата вече седяха в кръг и Калвин им разказваше патилата си.

– Появих се на близо до дупката, в която изчезва реката. Беше преди седем дни. Чух ви още на втория ден.

– Но защо не ни се обади? – прекъсна го Чироко.

Калвин повдигна остатъците от шлема си.

– Липсва микрофончето – показва той скъсания край на жицата. – Можех да чувам, но не и да предавам. Чаках. Ядох плодове. Не можах да убия някое животно... не се реших – разтвори широко ръце той и сви рамене.

– От къде знаеш, че трябва да чакаш точно тук? – попита Габи.

– Не знаех. Или поне не знаех със сигурност.

– Е, добре! – каза Чироко, удари с длани по бедрата си и се засмя. – Представете си! Точно, когато изгубихме всякакви надежди да открием още някой и хоп, сблъскваме се с тебе. Твърде е хубаво за да бъде истина. Нали Габи?

– Какво? А, да страхотно!

– Аз също страхотно се радвам, че ви виждам. Слушах ви през последните пет дни, беше приятно да чувам познати гласове.

– Наистина ли е било толкова дълго?

Калвин потупа един прибор, върху китката си. Беше часовник с цифрова индикация.

– Все още работи отлично – похвали се той. – Когато се върнем ще напиша писмо на фирмата.

– Аз бих благодарила на този, който е направил каишката – каза Габи. – Тази е стоманена. За съжаление моята беше от кожа.

– Спомням си как купих часовника – сви рамене Калвин. – Струваше повече от месечната ми заплата като интернист.

– Все пак седем дни ми изглеждат твърде много време. Ние спяхме само три пъти.

– Зная. Бил и Август имат същите проблеми – не могат да преценят времето.

Чироко погледна към него

– Бил и Август са живи!?

– Да. Чувам ги редовно. Те са долу в равнината. Мога да посоча

мястото. Бил е запазил целия радиопредавател. Август има само слушалка. Бил избра няколко ориентира и започна периодично да предава тяхното описание и къде да ги намерим. Август го откри доста бързо – след два дни. Сега предават редовно, на определени интервали. Но Август постоянно плаче и пита за Април.

– Исусе! – въздъхна Чироко. – Мога да си представя. Ти нямаш ли някаква идея, къде могат да бъдат Август и Джен?

– Мисля, че веднъж чух Джен. Крещеше нещо.

– Предполагам, че пропадта пречи.

Нямате връзка по главна линия. Аз бях единствения който можеше да чува и двете групи, тук на ръба. Но нищо не можех да направя.

– Тогава той би ни чул сега ако...

– Не бързай. Те сега спят и няма да те чуят. Тия слушалки жужат като комар. Ще се събудят след пет или шест часа. – каза той местейки погледа си от едната на другата. – Най-умното нещо е вие също да посипите. Имайте пред вид, че сте вървели двадесет и пет часа.

Този път Чироко му повярва. Клепачите ѝ тегнеха сякаш бяха от олово. Само голямата възбуда от срещата не бе ѝ позволила досега да заспи. Но искаше да узнае още нещо.

– Какво ще кажеш за себе си Калвин? Имал ли си някакви неприятности?

– Неприятности? – повдигна веждите си той.

– Знаеш за какво говоря.

Чироко почувства как лекарят се затвори в себе си.

– Не мога да говоря за това... Все още.

Тя не искаше да го насилва. Изглеждаше така спокоен и миролюбив, сякаш се беше избавил от всичките си проблеми.

Габи стана и се протегна.

– Къде ми е леглото? – прозя се широко тя. – Къде мислиш да се изпънем Роки?

– Имам подходящо място. Сам го направих – каза Калвин и стана. – Тук горе на дървото, една малка площадка. Можете да я използвате. Аз ще остана да дежуря на радиото – може би Бил ще се обади.

Беше нещо като птиче гнездо, сплетено от клони и лиани. Калвин го беше покрил с нещо подобно на перушина. Имаше много място, но Габи предпочете да се гушне в нея, както преди. Чироко помисли, че може би е време да сложи край на тия неща, но реши, че не е толкова важно.

– Роки?

– Какво има?

– Искам да внимаваш с него.

Чироко се разсъни.

– М, м, м. Калвин?

– Не е същият. Нещо му се е случило!

Чироко погледна Габи с едно око, кръвясало от безсъние.

– Хайде, заспивай Габи, о'кей? – плясна я меко по бедрото тя.

– Просто бъди внимателна – промърмори Габи.

„Ех, ако имаше някакъв знак, който да бележи утрото! – помисли Чироко прозявайки се. – Би било много по-лесно да се събужда човек. Може би нещо като петел, или промяна в ъгъла на слънчевите лъчи.“

Габи продължаваше сладко да спи. Чироко се освободи от лианите, в които се бе оплела и седна на един масивен клон.

Калвин не се виждаше наоколо. Закуската ѝ висеше на една ръка разстояние. Протегна се и откъсна един пурпурночервен плод, голям колкото ананас. Изяде го целия, заедно с кората.

Започна да се катери нагоре по дървото. Беше по-лесно отколкото очакваше. Тя се изкачваше нагоре почти толкова бързо колкото бързо би се изкачвала по пожарникарска стълба. Определено, някои неща бяха доста по-лесни при четвърт жи, а и дървото бе идеално за катерене, по-удобно от всичко, което бе виждала докато навърши осем години. Кората бе доста грапава, на бучки и винаги имаше за какво да се хване, когато клоните бяха раздалечени един от друг. Заработи няколко ожулвания и ги прибави към колекцията си от драскотини, но това беше една цена, която тя с удоволствие заплати.

За пръв път откакто бе пристигнала на Темида се почувства щастлива, без да брои срещите с Габи и Калвин, защото бяха твърде емоционални и граничеха с истерия. Сега действително се чувстваше добре.

– По дяволите! Доста дълго време мина – промърмори тя. По прихода Чироко не беше мрачен човек. На борда на Рингмастър също имаше някои добри моменти, но съвсем, съвсем мъничко радост. Опита се да си припомни, кога за последен път е била толкова щастлива и реши, че трябва да беше на партито, което даде, научавайки, че най-послед след седем години усилия ѝ поверяват командването на космически кораб. Захили се весело, припомняйки си подробностите – беше се получило много удачно парти.

Не след дълго изчисти от съзнанието си всички мисли и остави

душата да се наслаждава на потока от възприятия. Усещаше всеки свой мускул, всеки инч от кожата си. Катеренето без дрехи по дърветата, даваше удивително чувство за свобода. През цялото време, което прекара на Темида до този момент, голотата ѝ създаваше безпокойство и я караше да се чувства в опасност. Сега тя я обичаше. Усещаше грапавата кора на дървото под краката си, еластичното пружиниране на клоните и ѝ се искаше да нададе пронизителен вик като Тарзан.

Когато се добра до върха на дървото чу особен звук, който преди го нямаше. Беше някакво продължително хрупкане. Идваше от една точка, три-четири метра под нея, защитена от жълтозелените листа. Много внимателно тя се придвижи към края на дълъг хоризонтален клон. Пред очите ѝ се изпречи сивосиня стена. Хрупкането се чу отново, този път по-силно и малко над нея. Сноп отчупени клони се раздвижи пред нея и изчезна от погледа ѝ. Изведнъж без всякакво предупреждение се появи едно око.

Изпищя ужасена и забравяйки, че клонът бе опасно изтънен към края, почти отскочи назад. Успя да запази равновесие, вкопчвайки се в дървото и се втренчи в чудовищното око. Изглеждаше около два метра в диаметър, блестящо от влагата и поразително човешко.

То премигна.

Подобно на апертура, тънка мембрана се спусна едновременно от периферията към центъра и светкавично се отвори пак. Беше си истинско мигане.

Чироко счупи всички рекорди по бързо слизане, крещейки през цялото време без да почувства кога си разби коляното. Габи се бе разбудила и стоеше стискайки решително костта от задния крак на смехуркото, готова за бой.

– Надолу, надолу! – продължи да крещи Чироко. – Горے има нещо огромно. Може да използва дървото вместо клечка за зъби. – Последните осем метра тя прелетя във въздуха, удари се на четири крака в земята, и вече бе побягнала, надолу по хълма, когато се сблъска с Калвин.

– Не чуваш ли? Трябва да изчезваме от тук. Горее има нещо...

– Знаем, знаем – започна да я успокоява той. – Знаем всичко за това. Нищо опасно. Нямах време да ви разкажа, преди да заспите.

Напрежението спадна, но тя не можа да се успокои веднага. Беше ужасно да си изпълнен с огромна нервна енергия и да няма какво да правиш с нея. Краката ѝ все още искаха да побягнат. Вместо това тя избухна срещу Калвин.

– Майната ти Калвин! Нямам си време да ми кажеш за такова чудо.

Какво е това и какво знаеш за него?

– Това е нашият начин да слезем долу – отговори спокойно Калвин.
– Казва се... – той сви устни и изсвири отчетливо три тона, завършващи с трела – но сами разбирате, че примесено с английска реч звучи нескорошно. Та го нарекох Свирчостоп.

– Наричаш го Свирчостоп – повтори тъпо Чироко.

– Точно така. Той е цепелин.

– Цепелин?

Калвин я изгледа странно и тя стисна зъби.

– Повече прилича на дирижабъл, но не е, понеже няма твърд скелет. Сега ще го извикам и ще видите сами. – Той пхна два пръста в уста и изсвири дълга сложна мелодия, прекъсвана от различни по дължина паузи.

– Той го вика – Чироко погледна към Габи.

– Така чух и аз – каза Габи – Добре ли си?

– Да. Но мисля, че като ми порасне косата ще бъде бяла.

В отговор отгоре прозвуча серия от трели и следващите няколко минути нищо не се случи. Беше на 300–400 метра от лицевата част на скалата, движейки се паралелно на нея. Въпреки, че беше на такова разстояние от тях можеха да видят само малка част от него. Сякаш някой издърпа отляво надясно огромна сивосиня завеса и закри цялата гледка. Тогава Чироко забеляза окото. Калвин изсвири още веднъж, то се завърта – вероятно ги бе забелязало.

– Не вижда много добри – обясни Калвин.

– Тогава трябва да се държим по-далеч от него. Най-безопасно би било да отидем в съседното графство.

– Няма да е достатъчно далече – каза Габи със страхопочитание. – Задникът му вече ще е там.

Носът на цепелина изчезна от погледа на Свирчостоп продължи да се плъзга по-нататък. И да се плъзга по-нататък. Да се плъзга, и плъзга и плъзга. Изглеждаше, че няма край.

– Къде отива? – попита Чироко.

– Трябва му известно време за да спре. – отговори Калвин. – Скоро ще започне да се завърта перпендикулярно на скалата с муцуната към нас.

Габи и Чироко се присъединиха към, за да наблюдават по-добре цялата маневра.

Цепелинът Свирчостоп беше дълъг цял километър открай докарай. Всичко, което му трябваше, за да изглежда досущ като уголемено копие

на германския въздушен кораб Хинденбург, бе една свастика, нарисувана на опашката.

След като го разгледа по-подробно обаче, Чироко реши, че не е съвсем вярно. Страстен почитател на въздушните кораби тя даже бе участвала в един проект на НАСА, за построяването на дирижабъл, голям почти колкото Свирчостоп. Работейки заедно с инженерите-проектанти, доста добре се запозна с конструкцията на hz-129.

Формата беше същата – удължена пура с тъп нос, изтъняващ се силно към опашката. Свирчостоп имаше даже нещо като гондола, прикрепена отдолу, макар и значително по-изместена към кърмата, отколкото при Хинденбург. Цветът беше друг, различна бе и текстурата на кожата. Не се виждаха никакви скоби или други приспособления. Самата кожа бе гладка и сега, когато можеше да го разгледа на светло видя, че излъчва някакъв седефен блясък.

Хинденбург нямаше косми. Свирчостоп обаче имаше и беше покрит с тях по цялата дължина на коремния гребен. Космите, доста гъсти по средата на туловището, ставаха все по-редки и по-редки към краищата. Снопчета деликатни пипала растяха от дъното на гондолата, ако можеше така да се нарече буцата на корема.

И последно, имаше очи и опасни перки. Чироко видя засега само едно око, но сигурно имаше още. Опашните плоскости бяха три, а не четири – две хоризонтални и една вертикална – управляваща. Тя можа да ги види в действие, когато животното се мъчеше да обърне носа си към тях.

Перките – тънки и прозрачни, наподобяваха крила на едноместен орнитоптер от базата О'Нейл Един и бяха и бяха еластични като плътта на медуза.

- Ти... Ти можеш да разговаряш с това нещо – попита Чироко.
- Даже много добре – той се усмихваше, гледайки целелина, пощастлив от всякога.
- Тогава, езикът сигурно е лесен за научаване?
- Не, не мисля, че може да се каже – намръщи се той.
- Ти си тука едва от колко? Седем дни?
- Ще ти кажа нещо. Знам как да разговарям с него... Знам още много неща за него.
- Но тогава как успя да се научиш?
- Въпросът очевидно го притесни.
- Когато се събудих вече знаех езика.
- Повтори го пак?!

– Просто го знам и толкоз. Когато го видях за пръв път, веднага разбрах, че знам всичко за него. Когато той говореше, аз разбирах. Толкова е просто.

Чироко беше сигурна, че въобще не е просто. Но ѝ стана ясно, че той не иска да бъде насилван с въпроси относно всичко това.

Премина почти един час, преди Свирчостоп да успее да се завърти и внимателно да се приближи към скалата така, че носът му почти да опре в нея. По време на маневрата, Габи и Чироко се бяха отдръпнали назад. Почувстваха се малко по-добре, когато видяха устата. Около метър широка, нелепо малка за създаване като Свирчостоп тя бе разположена на двадесет метра под предното око. Под самата нея имаше още един отвор, мускулист свинктер, който се беше свил, като противонагнетателен клапан и свирукаше.

Един дълъг, твърд език се подаде от устата и допря земята пред краката им.

– Хайде – подкани ги Калвин. – Да се качваме на борда.

Чироко и Габи не помръднаха и продължиха да го гледат втренчено. Изглежда за секунда Калвин се ядоса, но после отново се усмихна.

– Знам, че ви е трудно да го повярвате, но е истина. Повтарям ви, че знам всичко за тези неща. Аз самият вече се повозих малко. Той е напълно добронамерен. Каза ми, че ще ни вземе с удоволствие, още повече че отива там, където и ние. Абсолютно безопасно е. Свирчостоп яде само растения и то много малко. Не трябва да яде много, защото няма да може да се задържи във въздуха.

Калвин стъпи на своеобразното мостче и тръгна към устата.

– Какво е това, на което стоиш в момента? – попита Габи.

– Може да се нарече език.

Габи започна да се смее, но някак фалшиво и скоро смехът ѝ се стопи, преминавайки в глуха кашлица.

– Това не е ли малко твърде... Искам да кажа... Исусе! Калвин, ти стоиш върху езика на това проклето нещо и ме караш да влезна в устата му. По дяволите! Предполагам, че накрая на... как да го нарека, може би гърло? На края на гърлото има стомах, който всъщност не е стомах, но изпълнява същите функции. И като почнат да ни заливат стомашните сокове, ти сигурно вече си приготвил някаква нагла лъжа, която обяснява...

– Хей, Габи, кълна се. Безопасно е като...

– Не, благодаря! – извика Габи. Аз може да съм най-тъпата щерка на мама Плъджет, но никой не може да каже, че нямам достатъчно

мозък, за да се държа далеч от тая шибана чудовищна уста. Исусе! Знаеш ли какво искаш, Калвин? Вече бях изядена жива веднъж и няма да позволя да се случи пак.

Последните думи Габи произнесе крещейки, лицето ѝ бе станало тъмночервено, а раменете ѝ се тресяха. Чироко бе съгласна с всичко, което Габи каза, макар и доста емоционално. Въпреки това тя стъпи на езика. Беше топъл но сух. Обърна се и подаде ръка:

– Хайде, Габи! Аз му вярвам.

Габи спря да се тресе и я погледна слисано.

– Няма да ме оставиш тук сама, нали?

– Разбира се, че няма. Идваш с нас. Трябва да се спуснем долу при Бил и Август. Хайде Габи, знам, че имаш кураж да го направиш. Къде отиде смелостта ти?

– Не е честно – изхленчи Габи. – Не съм страхливка. Просто не можеш да ме молиш за такива неща.

– Въпреки това, аз те моля Габи. Единствения начин да се справиш със страха си е да се изправиш срещу него и да се бориш. Хайде, влизай!

Габи дълго се колеба, после приведе рамене и тръгна по мостчето, сякаш я водеха на екзекуция.

– Права го заради тебе – тихо каза тя, – защото те обичам. Ще дойда с теб, където и да отидеш. Ако трябва да умрем, ще умрем заедно.

Калвин изгледа учудено Габи, но не каза нищо. Провряха се през устата и се оказаха в полупрозрачен тунел. Подът беше двуслоен, с много стени, между които имаше въздух.

Вървяха доста дълго към голямата, подобна на торба гондола, която се виждаше отвън. Разположена в средата на туловището, сто метра дълга и тридесет широка, тя бе направена от плътна, светла материя. Подът бе покрит с стрити на прах листа и сухи клони. Вътре имаше доста животни – няколко смехурковци, множество по-малки представители от непознати породи и хиляди миниатюрни същества с гладка кожа, подребни от полски мишки. Животните не им обърнаха никакво внимание.

През стените можеше да се греда навън и Чироко разбра, че вече са се отдалечили на значително разстояние от скалата.

– Ако това не е стомаха на Свирчостоп, тогава какво е? – попита тя.

Калвин изглеждаше малко объркан.

– Не съм казал, че е стомах. Просто си държи храната тук.

Габи изстена и се опита да побегне в посоката, от която бяха дошли. Чироко успя да я задържи за ръката, после погледна въпросително

към Калвин.

– Няма нищо – каза той. – Свирчостоп може да храносмила само с помощта на тези малки животинки. Той се храни с техните екскременти. Стомашните сокове не могат да ни навредят повече от слаб чай.

– Чуваш ли Габи? – прошепна в ухото ѝ тя. – Всичко ще мине добре. Успокой се мила.

– Чу... чух. Не ми се сърдете. Малко съм изплашена.

– Знаем Габи. Хайде, стани и погледни навън. Това ще те разсее – помогна ѝ да стане и я заведе до прозрачната стена на стомаха. Беше като да ходиш по мрежата, която осигурява акробатите в цирка. Габи опря носа си в стената и въздъхна. Оттук нататък, тя прекара по-голямата част от пътешествието хлипайки, загледана неподвижно в пространството. Чироко я остави сама и се върна при Калвин.

– Трябва да бъдеш по-внимателен с нея. Времето, което е прекарала в тъмнината ѝ е повлияло повече, отколкото на нас – каза спокойно тя, присви очи и потърси лицето му. – Всъщност аз не знам какво се е случило с теб.

– Чувствам се нормално – отвърна той. – Но не искам да говоря за живота си преди моето прераждане. Приключих с това.

– Забавно. Габи каза почти същото. Аз не го чувствам така.

Калвин сви рамене. Явно не го интересуваше какво мислят двете.

– Е, добре. Ще ти бъда много благодарна, ако споделиш всичко каквото знаеш, но няма да се интересувам как си го научил, след като не искаш да ми кажеш.

Калвин помисли малко и кимна.

– Не мога да те науча бързо на техния език. В по-голямата си част е комбинация от тонове с различна продължителност. Аз самият все още говоря само една опростена версия, базираща се на по-ниските тонове, които мога да чуя. Самите същества са с различни размери – от десет метра до гиганти, малко по-големи от Свирчостоп. Често пътуват на стада. Нашето има няколко по-малки придружители, които не можеш да видиш, защото бяха от другата страна. Ето, сега можеш да видиш някои от тях. – той посочи навън, където ято от шест двадесетметрови цепелина се бутаха един в друг, в старанието си да се придържат по-близо до Свирчостоп. Приличаха на големи тромави риби. Чироко даже успя да чуе подсвиркванията.

– Приятелски настроени са и са напълно разумни. Нямаат естествени врагове. Отделят от храната си водорода и го съхраняват под много ниско налягане. Носят вода за баласт и изхвърлят част от нея, когато искат

да се издигнат нагоре. За да се спуснат, изпускат водород през нещо като клапан. Кожата им е доста здрава, но когато се скъса, обикновено умират.

Калвин замълча, помисли малко и добави:

– Не са много маневрени. Не могат да управляват прецизно движенията си и са доста инертни – трябва им много време да се задвижат. Понякога ги застига огън. Ако не могат да избягат, избухват като бомби.

– Какво можеш да кажеш за съществата тук вътре? – попита Чироко. – Всички ли са необходими за храносмилането?

– Не, не всички, само тия малки жълти животинчета. Те също не могат без целелините – ядат само това, което им приготвят. Не можеш да ги срещнеш никъде другаде, освен в стомаха на някой целелин. Останалите същества са като нас. Стопаджийи, или ако щеш пасажери.

– Не мога да схвана, защо все пак, един целелин го прави?

– Симбиоза. Симбиоза, комбинирана с интелигентност. Удоволствие, породено от възможността да направи собствения си избор, да извърши нещо приятно. Неговата раса живее в разбирателство с другите раси. Особено с Титанидите. Той им прави услуги, а те се отблагодаряват като...

– Титанидите? – прекъсна го Чироко.

Калвин се усмихна неуверено и разтвори ръце.

– Това е думата, с която заместих обяснението, което Свирчостоп ми изсвири. Получих доста смътна представа за това как изглеждат, защото все още не мога да се справям със сложни описания. Разбрах само, че са шесткраки и всички са самки. Нарекох ги Титаниди, защото това е названието на женските Титани в гръцката митология. Дадох имена и на доста други неща.

– Например?

– Зоните, реките, планинските вериги. Всички зони ги нарекох с имена на Титани.

– Какво... О, да, сега си спомних – тя беше забравила, че гръцката митология е голямото хоби на Калвин. – Припомни ми, кои бяха Титаните.

– Синовете и дъщерите на Уран и Гея. Гея се появява на света от Хаоса. Тя ражда Уран и го прави равен на себе си. После те двамата дават живот на Титаните – шест мъже и шест жени. Назовах светлите и тъмните области с техните имена, тъй като има шест дневни и шест нощни зони.

– Ако си нарекъл всички нощи с женски имена, аз лично ще

измисля други.

– Няма такова нещо – усмихна се той. – Повечето бяха наслуки. Погледни сега назад. Виж огромното замръзнало море. Нямаше начин да не го нарека Океан. Областта, над която сме сега е Хиперион, а нощта след нея, там пред нас, с планините и странното наклонено море е Рея. Когато се обърнеш с лице към Рея откъм Хиперион, север се пада от ляво, а юг от дясно. Сама разбираш, че тъй като са разположени в кръг, повечето от зоните не съм ги виждал, но знам, че са там. Тази, която се вижда отвъд Рея е Крий. После по кръга следват Феба, Тетида, Гея, Метида, Диона, Япет, Кронос и Мнемозина. Можеш да видиш Мнемозина от другата страна на Океан зад нас. Струва ми се, че е пустиня.

Чироко се опита да ги подреди в главата си.

– Никога няма да ги запомня – промърмори тя. В момента от значение са само Океан, Хиперион и Рея. Всъщност не всички имена са на Титани. Тетида е титан и реших, че ще бъде малко конфузно да използвам същото име. И още... – той погледна навън и се захили. – Не можах да си припомня името¹ на последния титан. Използвах Метида², което значи мъдрост и Диона³.

На Чироко ѝ беше все едно. Имената бяха удобни и по свой начин логически систематизирани.

– А реките? – попита тя. – Сигурна съм, че пак си използвал митологията.

– Да, естествено. Както виждаш, в Хиперион текат доста реки, но аз подбрах деветте най-големи и ги нарекох на Музите. Ей там долу, на юг, са Урания, Калиопа, Терпсихора и Евтерпа. Реката, която започва от леденото море и тече към Рея е Полихимния. А ето тука, на северния склон, идвайки от изток – Мелпомена. По-близо до нас са Талия и Ерато – изглежда, че са свързани помежду си. Потока, който ви доведе до тук се влива в Клио, която в момента е точно под нас.

Чироко погледна надолу и видя синята лента на Клио да се извива сред зелената гора, проследи я по лицевата част на скалата и ахна:

– Това ли е мястото, където изчезна потока?!

На половин километър под ръба на пропастта, потокът излизаше от скалата и се извиваше надолу като арка. Първите петдесет метра преди още да се разбие, водната маса изглеждаше плътна и твърда като метал, но оттам нататък бързо се раздробяваше, разпръскваше се на все по-

1. Името, което не си спомня Калвин е Кой, съпруг на Феба.

2. Метида – Океанида, дъщеря на Океан и Тетида.

3. Диона – Океанида, дъщеря на Океан, майка на Афродита.

малки капчици, за да достигне до земята като мъгла. От скалата излизаха още дузина по-малки струи, но не толкова импозантни. Около всяка от тях светлината се преливаше в разноцветна дъга. Гледката бе завладяваща и отнемаше дъха. Беше твърде красиво, за да е истина.

– Бих искала да притежавам правата за фотографията на това място и лиценз за пощенски картички – каза тя и Калвин се засмя.

– А какво ще кажеш, ако аз продавам билетчета на туристите, а ти – резервни филмчета за фотоапаратите? Помисли си!

– Звучи добре – каза Чироко и погледна назад към Габи. Тя все още стоеше, замръзнала до стената. – Как се казва тази голяма река? Ето тази, в която всички се вливат?

– Офион⁴. Големият змей на северния вятър. Ако погледнеш внимателно ще видиш, че води началото си от малко езеро, което се намира в зоната на здрача, разделяща Мнемозина и Океан. Това езеро обаче трябва да има източник, който да го охранява и аз подозирам, че това пак е Офион, който тече дълбоко под пустинята, но от тук не можем да видим, къде се спуска под нея. Най вероятно тази река тече в кръг без прекъсване, влизайки в едно море, за да излезе от другия край и продължи към следващото.

Чироко проследи реката в двете посоки и се убеди, Калвин е прав.

– Професионален географ би ти казал, че ако една река се влива в море, то не може да се твърди, че реката, която излиза от морето е същата. – каза тя. – Но земните правила важат за земните реки. Така че ще я наречем кръглата река.

Калвин посочи с пръст надолу и каза:

– Ето мястото, където са Бил и Август. Около половин дължина надолу по Клио, там, където третият поток...

– Бил и Август. Трябваше досега да се опитаме да установим връзка, но при цялата тая възбуда около качването в цепелина...

– Позволих си да използвам радиото ти – намеси се Габи леко смутена. – Свързах се с тях, когато се събудиха и сега ни очакват с нетърпение. Можеш да им се обадиш, ако искаш.

Чироко бързо отиде при нея и взе шлемофона.

– Бил, чуваш ли ме? Говори Чироко.

– А, а... да, да? Чувам те. Как се чувстваш?

– Толкова добре, колкото може да се чувства човек, пътуващ в

4. Офион – един от гигантите, който Гея ражда след като Зевс захвърля титаните в Ада. Друга легенда гласи, че Офион е роден от кръвта на скопления Уран, долната част на тялото му е било като змия.

стомаха на цепелин? Какво става с тебе? Как излезе на повърхността? Ранен ли си?

– Не, добре съм. Чуй ме. Аз искам... Бих искал да мога да ти предам какво изпитвам, като слушам гласа ти.

Една сълза се спусна по бузата ѝ и тя я обърса.

– Добре е да чуя гласа ти Бил. Когато ти изхвърча през онзи люк – по дяволите! Ти не би могъл да си спомниш това нали?

– Много неща не мога да си спомня – въздъхна Бил. – Можем да изясним всичко по-късно.

– Умирам да те видя. Имаш ли коса?

– Започна да расте отново. По-добре да оставим това за сега. Може да изчака. Имаме да говорим за толкова неща, аз и ти и Калвин и...

– Габи – подсказа тя, след като настъпи доста дълга пауза.

– Габи – повтори той малко неуверено. – Виждаш ли, някакси смътно си спомням някои неща. Но мисля, че няма да е голям проблем.

– Сигурен ли си, че си добре? – Чироко внезапно почувства студ и енергично разтри раменете си.

– Абсолютно. Кога ще бъдете тук?

Чироко попита Калвин и той изсвири кратка музикална фраза. В отговор, някъде отгоре прозвуча друга.

– Цепелините нямат много ясна представа за времето. – промърмори той. – Бих казал три или четири часа.

– Господи! Що за начин да се ръководи авиокомпания?!

ОСМА ГЛАВА

Чироко избра наблюдение предния край на гондолата. Никога нямаше да свикне да възприема това нещо като стомах. Габи все още бе вцепенена. Един разговор с Калвин не бе й доставил удоволствие – той не бе склонен да дискутира нещата, които я интересуваха. Беше го показал недвусмислено, след като разказа всичко, което знаеше за Свирчостоп.

Би било добре да има перила, за които да се хване. Стените на гондолата проблясваха леко, прозрачни като стъкло, и ако нямаше килима от полусмлени листа и клони, подът също би бил прозрачен. Беше главозамайваща гледка.

В момента преминаваха над гъста джунгла, подобна на тази, през която вече бяха минали, спускайки се по потока. Областта беше осеяна с езера. Реката Клио, жълтеникава и разлята, лениво се извиваше през всичко това. Отгоре изглеждаше така, сякаш някой бе хвърлил върху земята въже и то се бе нагърчило, образувайки множество витки.

Чироко бе изумена от чистотата на въздуха. Някъде над Рея имаше облаци, които мятаха мълнии върху брега на северното море, но бяха ниско и погледът й минавайки над тях достигаше чак до кривата на огромния тороид.

Стадо цепелини кръжаха на различна височина около най-близкия до Свирчостоп поддържащ кабел. Тя не можеше да каже какво правят там. Може би се хранеха – кабелът бе достатъчно масивен и вероятно по стените му растяха дърветата.

Поглеждайки право надолу, забеляза грамадната сянка, която Свирчостоп хвърляше. Колкото по-ниско слизаха, толкова по-голяма ставаше сянката. След четири часа тя се бе превърнала в огромно петно пълзящо по върховете на дърветата. Чироко се зачуди как Свирчостоп възнамерява да ги спусне на земята. Отдолу бе джунгла и наоколо нямаше достатъчно голяма поляна, която да побере огромното туловище.

Изведнъж тя се сепна, забелязвайки две малки фигурки да стърчат върху западния бряг на един от завоите на реката. фигурките им махаха с ръце. Чироко помахаше в отговор с ръка, без да е сигурна, че я забелязват.

– И така, как ще слезем? – попита тя Калвин.

– Не мислех, че ще ти хареса – направи гримаса той, – затова досега

не ти казах. Не исках да ви тревожа преждевременно. Ще скочим с парашути. Тя не реагира и Калвин въздъхна с облекчение.

– Печена работа. Нищо страшно. Абсолютно безопасно.

– А-а, Калвин, аз обичам да скачам с парашут. Знам, че е много забавно. Не искам много да сгъна моя и да проверя дали е добър. Искам да знам също кой го е направил. Освен това... – огледа се тя наоколо. – Поправи ме ако греша, но не виждам парашути тука.

– Свирчостоп ги прави – обясни той. – Досега не е имало случай да не ни се отворят.

Чироко отново не реагира.

– Аз ще скоча пръв – каза той убедително. – Ще можеш да се увериш.

– А-а, Калвин, трябва ли да разберем, че това е единствения начин да слезем долу?

– Наоколо 100 километра източно оттук има равнина. Там Свирчостоп може да се спусне и да ви остави, но ще трябва да се връщате през блатата.

Чироко погледна към земята, после пое дълбоко въздух и го издиша шумно.

– Добре. Да видим парашутите. – каза тя, отиде при Габи и докосна раменете ѝ. Нежно я отдалечи от прозрачната стена и я заведе в задната част на гондолата. Бе покорна като дете. Раменете ѝ вкочанени и цялата трепереше.

– Не мога да ви ги покажа в момента. Не и преди да скоча. Появяват се, когато вече си във въздуха. Гледайте как става.

Той се протегна и заграби пълна шепа от висящите бели пипалца. Разтегна ги и започна да ги разделя едно от друго, докато се образува хлабава мрежа. Промуши краката си през две от дупките, издърпа материята нагоре и продължи да я разтяга и увива около бедрата си, докато се оформи стегната кошница, после мушна ръцете си в мрежата и се омота целия в нея. Получи се нещо като пашкул.

– Скачали сте преди и няма да ви обяснявам как става самият скок. Можете ли да плувате?

– Много добре. Габи? Ти плуваш ли добре?

Трябваша ѝ няколко секунди, за да осъзнае, че я питат нещо. Най-после разбра въпроса и в очите ѝ проблесна интерес.

– Да плувам? Разбира се. Като риба.

– Добре тогава. Наблюдавайте ме и после направете същото – каза Калвин и изсвири с уста.

В пода пред него се оформи отвор. той стъпи на ръба, погледна ги и падна като камък. Притеглянето беше една четвърт от земното и скоростта не бе голяма, но все пак достатъчна, за да се пребие.

Зад него се разтегнаха гъвкави нишки и той за секунда увисна на тях като паяк, след което от цепелина се откъсна едно парче, приличащо на плътно надиплен бледосин чаршаф и бързо изчезна от погледа. Те се наведоха над отвора, точно на време, за да чуят изплющяването на отварящия се парашут, който се опъна пред очите им, загребвайки въздух. Калвин се понесе бавно надолу и помахаше с ръка.

Чироко направи знак на Габи, която вече навличаше мрежата. Тя бе толкова нетърпелива да се махне от тук, че скочи преди Чироко да успее да провери екипировката ѝ. „Две от три“ – помисли си тя, промушвайки краката си в паяжината. Нишките бяха топли и еластични и когато привърши с пашкула се почувства доста удобно.

Самият скок се оказа съвсем привичен. Погледна нагоре. На фона на жълтото небе се очертаваше синия купол на парашута. Беше по-малък отколкото би трябвало да бъде един парашут, но явно бе достатъчен при ниската гравитация и по-високото налягане. Тя хвана с ръка сноп нишки и ги придърпа, насочвайки парашута към брега на реката.

Чироко успя да се приземи на крака и бързо се освободи от амуницията. Парашутът се свлече върху калния бряг, докато тя остана до колелене във водата, загледана в Бил, който вече идваше към нея. беше трудно да не се измее. Приличаше на бледо проскубано пиле. По цялото тяло бяха наболи къси косъмчета.

Тя сложи две ръце на челото си и ги прекара назад по мъхестото теме. С неговото приближаване усмивката ѝ ставаше все по-широка.

– Такава ли съм каквато ме помниш? – попита тя.

– Даже по-хубава – той изцопка, пръскайки вода наоколо последните метри, които ги деляха, обви ръцете си около нея и я целуна. Тя не заплака, и не изпита такава нужда, въпреки че преливаше от щастие.

Бил и Август бяха направили чудеса, като се има предвид, че използваха само острите метални отломки от скафандрите. Само за шест дни успяха да построят две колиби, а на третата оставаше да се довърши половината покрив. Стените се състояха от навързани един за друг клони, измазани с кал, а покривите, леко скосени и покрити със слама изглеждаха доста солидно.

– Най-доброто, което можахме да постигнем – разведе ги наоколо

Бил. – Мислехме да направим кирпичи, но слънцето нямаше да може да ги изсуши достатъчно бързо. Запазват прекрасно от вятъра и почти не пропускат вода – посочи той колибите.

Отвътре помещенията бяха два на два метра. Върху пода бе разслан дебел пласт сухо сено. Бяха доста ниски, Чироко не можеше да стои изправена в тях, но не мислеше да протестира – беше й достатъчно, че можеше да спи на закрито.

– Нямахме време да довършим другата, преди да дойдете – продължи Бил. – Но като се включите и вие, за един ден ще стане. Габи, тази за тебе и Калвин. Аз и Чироко ще се нанесем в колибата, която досега заемаше Август. Тя си е харесала новата.

Габи и Калвин не казаха нищо, но Габи се приближи плътно до Чироко.

Август изглеждаше ужасно. Беше остаряла поне с пет години, от както Чироко я видя за последен път. Много отслабнала, тя приличаше на призрак с дупки вместо очи и ръцете й трепереха непрекъснато.

– Нямахме време да де сдобием с прясно месо днес. Бяхме доста заети около новата колиба. Август, има ли нещо останало за вечеря?

– Мисля, че да – отвърна тя.

– Би ли го донесла?

Август се отдалечи вяло. Бил срещна погледа на Чироко, облиза устните си и бавно поклати глава.

– Нищо не знаете за Април, нали? – каза меко той.

– Абсолютно нищо, както и за Джен.

– Не зная дали ще изкара дълго така.

След като се нахраниха, Бил разпредели работата по довършването на третата колиба. Личеше си, че беше насъбрал доста опит с първите две. Не беше изморителна работа, но много досадна. Пренасянето на тежките клони, не ги затрудни особено, но отрязването и на най-тънкия от тях изискваше страшно много време. В резултата от всичко това плодът на техния труд кой знае колко добре. Когато завършиха колибата, Август веднага се настани в нея. Калвин също се прибра в своята, но Габи се намери в чудо. Най-накрая успя да измъкне, че отива да разгледа околността и ще се върне след няколко часа. Изглеждаше отчаяна и явно не знаеше какво да прави.

Бил и Чироко се спогледаха. Бил сви рамене и посочи с ръка към незаетата колиба.

Чироко седна неловко. Имаше много неща, за които искаше искаше да узнае, но се поколеба от къде да започне.

– Как беше при теб? – най-после попита тя.

– Ако имаш предвид времето между катастрофата и събуждането ми тук, ще трябва да те разочаровам. Абсолютно нищо не си спомням.

Тя се протегна и нежно го докосна по челото.

– Не те ли боли главата? Световъртеж? Калвин трябва да те прегледа.

– Ранен ли бях – намръщи се той.

– Доста лошо. Изпадна в безсъзнание. Цялото ти лице и шлемът бяха в кръв. Това е всичко, което успяха да видят за няколко секунди, които имах. Помислих си, че черепът ти е счупен.

Бил опипа челото си, после прекара пръсти по слепоочията си и назад към тила.

– Не мога да открия чувствителни места, а и не виждам белези. Чироко аз...

– Наричай ме Роки, Бил. – сложи ръка на коляното му тя. – Знаеш, че си единственият човек, който иска да ме нарича така.

– Добре Роки. Това е нещо, за което имам нужда да поговоря с теб. Не е само... тъмния период, както го нарича Август. Не само него не мога да си спомня. Доста неща ми се губят.

– Би ли уточнил? Какви неща?

– Ами, такива, като това, къде съм роден, на колко съм години или къде съм израснал, къде съм ходил на училище. Майка ми, но не и как се казва или дали е жива, или мъртва – каза той и разтри челото.

– Тя е жива и се чувства много добре в Денвър, където си израснал – тихо промълви Чироко. – Поне се чувстваше много добре, когато ни се обади на четиридесетия ти рожден ден. Казва се Бети. Ние всички я харесваме.

Той се успокои, но за малко и отново посърна.

– Предполагам, че в това има нещо – продължи той. – Спомних си мама понеже тя значи много за мен. Теб също си те спомних.

– Но не и името ми – погледна го в очите Чироко. – И се страхувах да ми го кажеш?

– Да. – призна Бил. Изглеждаше много нещастен. – Не е ли идиотска работа? Август ми откри как се казваш, но не ми спомена, че съм те наричал Роки. Между другото много ти пасва. Харесвам го.

Чироко се засмя весело и каза:

– През цялото време, докато бях малка се опитвах да убия това име,

но винаги ми се подкосяват краката, когато някой ми го нашепва в ухото. – тя взе ръката му в своята. – Какво още си спомняш за мен? Припомни ли си, че съм Капитан?

– Разбира се. Спомних си, че беше първата жена, под чието командване съм служил.

– Бил, в безтегловност няма значение кой е отгоре.

– Не това имах предвид, не това исках да... – разбра че тя се е пошегувала и се усмихна. – Така или иначе не бях сигурен за това. Ние бяхме ли... Искам да кажа ние...?

– Дали сме спали? – тя поклати учудено глава. – При всеки удобен случай, от момента в който спрях да преследвам Джен и Калвин и забелязах, че най-страшния мъж на борда е моят главен инженер. Бил, надявам се че няма да нараня чувствата ти, ако ти кажа, че харесвам начина по-който го направи.

– Кое по-точно?

– Че не можа да се решиш да попиташ дали сме били... интимни. – тя се постара паузата да изглежда, колкото се може по-театрално, притваряйки свенливо очи и той отново се засмя. – Ти беше такъв преди да се опознаем. Свенлив. Мисля, че сега ще го направим, като че ни е за първи път, а първия път винаги е по-специален, не си ли съгласен?

– Широко затвори очи, очаквайки да я прегърне. Измина доста време, но Бил не помръдна. Тогава тя го доближи и се притисна силно към него. Реакцията му не я учуди. Преди да се люби с него за пръв път, тя също бе имала нужда да се увери в чувствата си.

Когато устните им се разделиха, той погледна нагоре към нея и се усмихна.

– Исках да ти кажа, че те обичам, но ти не ми даде никакво време.

– Никога не си го казвал преди. Може би няма да е така, когато възвърнеш паметта си.

– Мисля, че преди просто не съм знаел, че те обичам. Сега... всичко което ми е останало от тогава е твоето лице и това чувство. Вярвам в него.

– Ти си чудесен, Бил. Спомняш ли си как се прави...

– Сигурен съм, че ще си го припомня, когато започне.

– Тогава – каза шеговито тя – мисля, че отново трябва да започнеш да служиш под мое командване.

Първият път винаги е прекрасно. И сега беше така, но без обичайната непохватност на първата близост Широко забрави всичко останало. Полумракът в колибата бе достатъчен, за да вижда лицето му, а ниската

гравитация правеше сеното под тях по нежно от най-фината коприна.

Времето беше спряло своя ход в тоя дълъг следобед. Не трябваше да ходи никъде, а и тя самата не се нуждаеше от нищо друго, завинаги.

– Сега е време за цигара – каза Бил. – Бих искал да имам една.

– И да си тръскаш пепелта върху мен – подразни го тя. – Мръсен навик. Аз бих желала малко кокаин. Всичкият остана на кораба.

Той още не се бе отдръпнал от нея. Спомни си колко обичаше този момент, когато бяха на Рингмастър – очакването да разбере дали няма да се любят отново. С Бил обикновено се получаваше.

Сега, обаче беше малко по-различно.

– Бил, страхувам се, че започва да ми става малко неудобно така.

– Може би сеното ти раздрава гърба? – той се повдигна на ръце за да намали тежестта върху нея. – Ако искаш аз мога да мина отдолу.

– Не е сеното мили, и не е гърба ми. Страхувам се, че тялото ти дращи като шкурка.

– Твоето също, но аз съм доста по-тактичен за да го кажа – той се претърколи, легна до нея и пхна ръка под раменете ѝ. – Странно, но преди няколко минути не го забелязвах.

– Преди пет минути и шипове да ти растяха, пак нямаше да ги забележа. Искам косата ми да порасне колкото се може по-бързо. Чувствам се доста глупава така и е адски неудобно.

– На мен ми расте отново навсякъде. Все едно, че по цялата ми кожа някакви буболечки са си устроили танцова забава. Извини ме, но ще се почеша – каза той и започна с всички сили да се чеше. Чироко му помогна – почеса гърба му там, където не можеше да се достигне сам и той възкликна – Ааах? Не казах ли преди малко, че те обичам? Бил съм луд. Тогава не знаех какво е любов. Сега вече знам.

В този момент Габи влезе в колибата.

– Извинявай Роки, но се чудя дали не би трябвало да направим нещо с парашутите. Единият вече отплува надолу по реката.

– Какво да направим? – Чироко бързо седна и погледна Габи в очите.

– Да ги запазим. Можем да ги използваме за нещо.

– Ти... разбира се. Сигурно си права.

– Просто си помислих, че е добра идея. – Габи наведе глава към пода, леко потътри крак и за пръв път погледна към Бил. – Тъ... добре. Помислих, че може би аз... мога да направя нещо хубаво за вас. – каза тя и бързо изскочи през вратата.

Бил седна, опря лактите си на коленете и погледна въпросително.

– Страхувам се, че Габи ще се окаже голям проблем – въздъхна Чироко. – Тя мисли, че е влюбена в мен.

ДЕВЕТА ГЛАВА

– Какво искаш да кажеш с това „довиждане“? Къде отиваш?

– Обмислил съм го добре – спокойно отговори Калвин, после свали часовника от ръката си и го подаде на Чироко. – Вие ще го използвате по-добре от мен.

Още малко и Чироко щеше да избухне от негодувание.

– И това ли е всичко, което можеш да ми кажеш: „Обмисли съм го добре.“? Калвин, трябва да се държим заедно. Все още сме изследователски екип и аз все още съм ти Капитан. Трябва всички заедно да положим усилия, за да се спасим.

– И как мислиш да го направиш? – усмихна се леко той.

Прииска й се да не беше задавал този въпрос.

– До сега нямах време да изработя някакъв план. – неопределено каза тя. – Но трябва да има начин.

– Ще ми съобщите, като измислите нещо.

– Заповядвам ти да останеш с нас.

– Как ще ме спреш, ако поискам да тръгна? Ще ме удариш с нещо по главата и ще ме завържеш? Оставането ми тук ще се превърне в голямо неудобство за вас. Доста усилия са ви нужни, за да ме задържите – един човек постоянно трябва да ме пази. Ще ви бъде много по-изгодно да ме пуснете.

– Какво имаш предвид под изгодно?

– Точно това, което казах. Цепелините могат да разговарят по цялата територия на Темида. Големи клюкари са и веднага научават новините. Тук долу всичко живо следи разговорите им. Ако някога ви потривам за нещо веднага ще дойда. Всичко, което трябва да направим е да ви науча на няколко прости изречения. Можеш ли да свириш с уста?

– Никога не съм обръщала внимание – махна нервно с ръка тя, потърка чело и позволи на тялото си да се разхлаби. Ако искаше да го накара да остане, не трябваше да го задържа насила, а да се постарее да го убеди.

– Все още не мога да разбера защо искаш да ни напуснеш. Не ти ли харесва нашата компания?

– Аз... не, не бих го казал точно така. Просто бях твърде щастлив, когато бях сам. С вас съм твърде напрегнат, чувствам се твърде неприятно.

– Всички преживяхме много. Надявам се да стане по-добре, когато някои неща се изяснят и осмислят. Но за това трябва време.

– Тогава ще ме извикате и ще опитам отново – сви рамене той. – Но повече не ме е грижа дали ще общувам със същества от моята порода. Цепелините са по-свободни и по-мъдри. Никога не съм се чувствал пощастлив.

Беше по-възбуден от тогава, когато се срещнаха на скалата.

– Цепелините са стари Капитане. И като раса и като индивиди. Свирчостоп е може би на 3000 години.

– Ти как можеш да знаеш това? И как той може да го знае?

– Тук се редуват периоди на студ и периоди на топлина. Прецених, че е така понеже Темида винаги е ориентирана в едно положение спрямо Сатурн. Точно сега оста ѝ е насочена към Слънцето, но всеки петнадесет години външната стена на тора закрива светлината, докато Сатурн се придвижи и другия полус на Темида се покаже на слънце. Тук също има години, но всяка от тях е равна на петнадесет земни. Свирчостоп е видял около 200.

– Добре Калвин – каза Чироко. – Виждаш ли колко много се нуждаем от теб. По някакъв начин можеш да общуваш с тия същества. Научаваш много неща. Някои от тях могат да бъдат важни за нас. Например тези шесткраки създания, как ги нарече...?

– Титаниди... Това е всичко, което знам за тях.

– Но можеш да научиш повече.

– Капитане, в момента има много по-важни неща, които трябва да знаете. Вие се намирате в най-гостоприемната част на Темида. Останете тук и ще се чувствате спокойно. Не ходете в Океан и даже в Рея. Тези места са изключително опасни.

– Виждаш ли? Как можехме да го знаем, ако те нямаше. Ние се нуждаем от теб Калвин.

– Ти не разбираш. Не мога да изуча истински тези места без да отида там. В по-голямата си част езика на Свирчостоп е недостъпен за моите възможности.

Чироко усети как в нея се надига горчивината на поражението. Проклетие! Джон Уейн би прекарал това копеле под кила на кораба⁵. Чарлз Лоугън⁶ би го оковал във вериги.

Тя знаеше, че ще се много по-добре, ако зашлеви на този упорит

5. – Наказание във флотата до средата на миналия век. Виновният е бивал завързан с въжета и бавно прекарван под кила на кораба.

6. – Известни Холивудски актьори.

кучи син една плесница, но успя да се овладее. Никога не бе командвала по този начин. Беше спечелила уважението на екипажа, не като бяга от отговорност, а с уменията си да се справя по най-мъдрия начин с дадена ситуация. Можеше да приема фактите такива, каквито са и разбра, че Калвин ще ги напусне. Това не я накара да се почувства по-добре. От една страна, заминаването на Калвин щеше да намали нейния авторитет, а от друга, като командир, тя носеше отговорност за неговата безопасност. Положението я връщаше към проблемите, с които се бе сблъскала, още в началото на нейното командване – липсата на модел за поведението на една жена-капитан. Беше проверила и изследвала всички варианти за поведението на един командир и използваше само тези, които ѝ се струваха правилни. Но нещо не можеше да бъде правилно за нея, само защото е било правилно за адмирал Нелсън от английската флота.

Трябваше да има дисциплина и трябваше да има авторитет. В продължение на хиляди години морските капитани бяха изисквали първото и налагали второто. Нямаше намерение да изхвърли целия този натрупан опит. Там, където авторитета на капитана стоеше под въпрос, обикновено настъпваше катастрофа.

В космоса, обаче положението не беше същото. Хората, които изследваха космическото пространство бяха силни личности и свръхинтелигентни гении – най-доброто, което Земята можеше да предложи. В отношенията между тях трябваше да има гъвкавост и търпимост – принципи, които бяха залегнали в устава на НАСА за полетите в дълбокия космос.

Съществуваха още един фактор, който не трябваше да забравя. Нямаше вече кораб. Беше ѝ се случило най-лошото, което можеше да се случи на един Капитан. Това щеше да ѝ остави горчив вкус в устата до края на живота.

– Добре. – най-после проговори Чироко. – Прав си, не може да губя време и сили да те пазя. Не мога и да те убия по друг начин, освен символично, – млъкна понеже осъзна, че зъбите и скърцат и се постара да отпусне долната челюст. – Но трябва да ти кажа, че когато се завърна на Земята, ще те подведе под отговорност за неподчинение.

– Приемам. – каза той без всякакви емоции. – Скоро ще разбереш, че последното няма да бъде. Ще съм много по-полезен там, където отивам, отколкото ако остана тук. Но никога няма да се върнем на Земята.

– Ще видим. А сега, защо не научиш някой как да разговаря с цепелините? Мисля, че не мога повече да те понасям около мен.

В края на крайщата се наложи Чироко като най-музикална да изучи

кода. Чувството ѝ за точна височина на тоновете беше почти съвършено. чистотата на тона бе критична за езика на цепелините.

Трябваше да научи само три фрази, най-дългата от тях се състоеше от седем тона, завършващи с трела.

Първата, можеше да преведе като „Добро издигане“ и всъщност представляваше един любезен поздрав. Втората беше „Търся Калвин“, а третата – „Помощ!“.

– И запомнете добре, не викайте цепелин, ако наблизо има огън.

– Ти си доста оптимистичен.

– Скоро ще можете да палите огън. Ъ-ъ, чудя се... чудя се не бихте ли искали да ви освободя от Август? Може би ще се почувства по-добре, ако я взема със себе си. Ще потърсим заедно Април.

– Можем сами да се погрижим за собствените си проблеми – студено процеди Чироко.

– Както кажеш.

– Виж какво! Тя едва ли съзнава, че си заминаваш. Ще ми изчезнеш ли най-после от погледа?

Август, обаче не бе изпаднала в толкова силна апатия, както изглеждаше. Когато разбра, че Калвин заминава, настоя да се присъедини към него. След кратък спор Чироко се предаде, въпреки че опасенията ѝ бяха много по-големи, отколкото в случая с Калвин.

Свирчостоп се спусна ниско и от него започна да се размотава някакъв кабел. Виждаше се как плющи и се вие във въздуха.

– Но защо го прави? – попита в недоумение Бил. – Каква полза има той от това?

– Харесва ме – простичко каза Калвин. – Освен това, обича да вози пасажери. Разумните видове му се отплащат, като пренасят храната от първия стомах във втория. Цепелинът няма мускули за това, не може да си го позволи – би станал много тежък.

– Всички същества тук ли са толкова добре настроени – реши се да попита Габи. – До сега не сме виждали месоядни животни.

– Има месоядни, но не са много. Симбиозата е основен принцип на повечето живи същества тук. Симбиозата и обожанието. Свирчостоп казва, че всички висши форми на живот са верни на едно божествено начало и че седалището на божеството се намира в главината. Мисля, че това е една Богиня, която управлява целия този кръгъл свят. Нарекох я Гея – Майката Земя от митологията.

Чироко се заинтересува, преодолява нежеланието си да разговаря с него и попита:

– Как мислиш Калвин, какво е Гея? Някаква примитивна легенда или пулта за управление на това Нещо?

– Не знам. Темида е значително по-стара от Свирчостоп, и той самият също не знае много неща.

– Но кой управлява този свят? Ти каза, че тук има много разумни раси. Коя от тях? Или може би управляват съвместно?

– И това не знам. Чела си разкази, в които се разказва за пътуващи към звездите космически кораби, в които поколенията се сменят и когато нещо не е наред, хората постепенно подивяват и се връщат към първобитния начин на живот. Мисля, че и тук може да се е случило нещо подобно. Знам, че нещо някъде продължава да действа. Може би са машини, може би е разумна раса, която населява главината. Това може да е източникът на обожествяването. Но Свирчостоп е абсолютно сигурен, че някой държи кормилото.

Чироко се начумери. Помисли си, че не трябваше да му позволи да ги напусне с такава информация в главата. Вярно, че тя бе откъслечна, и не можеше по никакъв начин да узнаят каква част от нея е истина, но това беше всичко, с което разполагаха.

Беше твърде късно, да предприеме каквото и да било. Кракът му бе вече в стремето, на края на дългото въже. Август се присъедини към него и цепелинът започна да навива кабела.

– Капитане! – извика Бил, преди да изчезне в отвора. – Габи не трябваше да нарича това място Темида, а Гея.

След тяхното заминаване Чироко изпадна в мрачно настроение, което премина в дълбока депресия. Седна на брега на реката и се замисли, какво бе сгрещила, след като не успя да го задържи. Реши, че беше се държала правилно и не би могла да направи нищо по-добро.

– Та той се е клел с Хипократовата клетва, нали? – обърна се тя към Бил. – Изпратиха го в тази експедиция за едното проклето нещо, да се грижи за нас в случай на нужда.

– Това Нещо промени всички ни Роки.

„Всички освен мен“ – помисли си тя, но не го каза. Поне доколкото можеше да се твърди, че не бе страдала от никакви продължителни ефекти вследствие на това, което се случи. Беше странен и начина, по който То се бе отнесло към другите. Би трябвало преживяното да докара

всички до шизофрения. Вместо това един бе загубил паметта си, друг бе обладан от самия себе си, имаше още една жена с пуберитетно увлечение и мъж влюбен във въздушен кораб. Чироко беше единствения здравомислещ.

– Не се опитвай да излъжеш самата себе си – промърмори тя. – Сигурно им изглеждаш толкова побъркана, колкото и те на теб.

Скоро обаче отхвърли последното хрумване. Та нали Бил, Габи и Калвин знаеха, че са се променили, макар че Габи не би приела любовта си към Чироко за страничен ефект от премеждието. Август бе толкова разстроена от загубата на Април, че не би могла въобще да мисли за нещо друго.

Чироко се запита за пореден път, какво ли се бе случило с Джен и Април. Бяха ли все още живи и ако бяха как се справяха с нещата? Бяха ли успели да установят връзка или оставаха самотни?

Организираха редовно прослушване на ефира, а на определени интервали те самите излъчваха съобщение. Всичко беше напразно – никакъв звук.

Времето назабележимо продължаваше да тече някакси покрай тях. По часовника на Калвин разбираха, кога трябва да спят, но се оказа много трудно да се пригледат към постоянната светлина. Чироко не бе подозирала, че това ще бъде толкова трудно за хора, които бяха свикнали да живеят в изкуствената среда на борда на Рингмастър, където денят се програмираше на корабния компютър и можеше да се променя по желание.

Животът беше лесен. Всички плодове, които успяха да опитат, можеха да се ядат и изглежда бяха питателни. В противен случай, витаминозната недостатъчност би се проявила отдавна. Някои от плодовете бяха солени, други – възкисели и с остър вкус, за който се надяваха, че е от витамин С. Дивеч имаше предостатъчно и беше лесен за убиване.

Те всички бяха свикнали с точно разпределения, по минути работен режим на космонавта. В него всяко действие, дори и най-дребното бе определено, след внимателно обмисляне на Земята в щаба за управление на полета. Всички роптаеха, че е невъзможно да се спазва такъв режим, но го спазваха. Бяха се подготвили, че ще трябва да се борят за оцеляване в една враждебна среда, но Хиперион се оказа почти толкова враждебен, колкото зоопарка в Сан Диего. Очакваха живот на Робинзоновци, а Хиперион им поднесе еклер с крем. Не бяха се адаптирали достатъчно, за да помислят за целите на експедицията.

Два дни след заминаването на Калвин и Август, Габи подари на Чироко дрехи, които сама бе направила от останалите парашути. Когато видя изражението на Габи, която я следеше с възхищение докато ги пробваше, Чироко се трогна. Дрехите изглеждаха нещо средно между тога и шалвари. Материята бе тънка, но изненадващо здрава. Габи се бе потрудила доста упорито, за да я разреже на парчета с подходящи размери и ги зашие, използвайки игли, направени от тръни.

– Ако можеш да изработиш нещо като мокасини – каза тя на Габи, – ще те повиша три степени, когато се върнем в къщи.

– Вече съм ги почнала – отвърна Габи.

Тя сия цял ден след това, увъртайки се палава като кутре около Чироко, използвайки и най-малкия повод да я докосне. Умираше от желанието да се хареса.

Чироко седеше край реката, много доволна, че за пръв път от доста време е съвсем сама. Фактът, че се оказа ябълката на раздора между двамата влюбени не беше по вкуса ѝ. Бил бе започнал да се дразни от поведението на Габи и изглеждала, че се кани да предприеме нещо.

В едната си ръка държеше гъвкав прът. Облегна се по-удобно и продължи да наблюдава малката дървена плувка, привързана към края на въдицата. Мислите ѝ се въртяха около факта, че още не бе решила как да помогне на спасителната експедиция, която щеше да дойде за тях. Какво трябваше да направи, за да я улесни?

Беше абсолютно ясно, че не могат да се измъкнат от Гея сами. Най-доброто, което можеше да направи бе да се опита да установи контакт със спасителите. Тя не се съмняваше, че ще дойде експедиция, но и не си правеше илюзии, че спасителната операция щеше да бъде първостепенната задача на екипа. Съобщенията, които успя да изпрати по време на катастрофата, недвусмислено описваха враждебен акт и на Земята си бяха направили съответните заключения. Бяха приели разбира се, че екипажът е мъртъв, но Темида – Гея нямаше да бъде забравена. Скоро щеше да пристигне кораб, въоръжен до зъби и готов за бой.

– Добре. – каза тихо тя. – Гея би трябвало да има някакви съоръжения за връзка.

Най-вероятно те се намираха в главината. Даже ако и двигателите се намираха там, нейното централно разположение я правеше най-логичното място за установяване на управляващите системи. Може би там

имаше хора, а може би не. Нямаше да е лесно да се доберат до това място, нито пък да проникнат вътре. Възможно бе достъпът да е силно охраняван срещу евентуални саботажки.

Но ако съществуваше радиопредавател тя трябваше да направи всичко възможно, за да се добере до него. Чироко се прозя, протегна се и лениво раздвижи крака си нагоре, надолу. Плуквата ѝ продължаваше да подскача леко във водата. Моментът бе подходящ да подремне малко.

Изведнъж плуквата се дръпна рязко и изчезна в мътните води. Чироко продължи да гледа неподвижно още малко и тогава осъзна с див възторг, че нещо е захапало стръвта. Бързо скочи на крака и започна да дърпа.

Рибата беше без люспи и освен това нямаше перки и очи. Тя я повдигна и я разгледа с любопитство. Беше първата риба, която хващат тук.

– Какво по дяволите прави? – почти изкрещя тя, хвърли рибата обратно във водата и тръгна по извиващия се бряг на реката към лагера.

– Съжалявам Бил, знам че си хвърли много труд да уредиш това място. Но докато дойдат да ни вземат, искам да правя всичко което е по силите ми, за да излезем от тук – каза възбудено Чироко.

– В основни линии съм съгласен с теб. Каква е твоята идея?

Тя му обясни набързо до какви заключения бе стигнала, обмисляйки същността на главината – факт, че ако имаше централно технологично управление на цялата тази огромна конструкция то трябваше да бъде именно там.

– Не знам какво ще намерим. Може би нищо, освен паяжини и прах, което значи, че тук долу нещата все още продължават да вървят най-вероятно по инерция. Или може би Капитан и екипаж, очакващи ни, за да ни взривят на парчета, защото сме нападнали кораба им. Но трябва да опитаме.

– Как предлагаш да се изкачим там?

– Не знам със сигурност. Приемам, че цепелините не могат да го направят, иначе биха знаели много повече за тази Богиня. Може би в сплиците въобще няма въздух?

– Невъзможно е – намеси се Габи. – Нямаше да бъдат толкова здрави.

– Не можем да узнаем, докато не го видим. Единствения начин да се изкачим до сплиците са поддържащите кабели. Те би трябвало да

минават през вътрешната част, право нагоре към върха.

– Боже мой! – промърмори Габи. – Даже тези, наклонените са сто километра високи. И това ще ни доведе едва до покрива. От там са още 500 километра до главината.

– О, о, -х гърбът ми! – изстена Бил.

– Какво ти става? – скастри го Чироко. – Освен това не съм казала, че непременно ще се катерим по тях. Ще решим на място, когато ги огледаме подробно. Това, което се опитвам да ви кажа е, че ние сме невежи. Ние сме абсолютно неосведомени и не знаем нищо за Гея. Може би има скоростен асансьор, разположен в Блатото, който светкавично ще ни издигне до самия връх? Или някакво малко човече продава билети за хеликоптерни екскурзии до върха? Може би можем да избираме между хеликоптер и летящо килимче? Никога няма да узнаем, ако не започнем да се оглеждаме наоколо.

– Не се нервирай – успокой я Бил. – Аз съм с теб!

– А ти Габи?

– Ще отида там, където отидеш ти. Знаеш го.

– Добре. Вижте сега, какво мисля. Има един наклонен кабел на запад, който минава над Океан. Реката обаче тече в противоположната посока, и ние можем да я използваме за транспорт. Аз съм сигурна, че ще се доберем до следващата редица от кабели по-бързо, отколкото ако си пробиваме път през джунглата. Мисля, че трябва да се насочим на изток, към Рея.

– Калвин ни каза да стоим далеч от Рея. – напомни Бил.

– Не казвам, че ще навлезем в нея. Ако има нещо, което е по-неприятно от този вечен следобед, то това е вечната нощ. Така че не изгарям от желание да отида там. Но от тук до там има голямо пространство и аз предлагам да хвърлим един поглед.

– Признай си Роки! Ти си турист по природа.

– Признавам! – усмихна се тя. – Преди малко си помислих, че ето попаднали сме в едно изключително място, знаем че тук има дузина разумни раси. Но какво правим ние? Мотаем се или седим край реката и ловим риба. За това ли ни плащат заплатите и това ли по дяволите искам аз. Може би искам да извърша нещо рисковано.

– Боже мой! – почти се изкиска Габи. – Какво още искаш? Не ти ли беше достатъчно?

– Приключенията понякога имат навика да скачат върху човека и да го захапват – тихо каза Бил.

– Аз ли не го знам? Но така или иначе, спускаме се надолу по

реката. Бих искала да тръгнем веднага след като се насним. Чувствам се сякаш досега съм била упоена с наркотици.

Бил се замисли и тревожно попита:

– Мислиш ли, че е възможно? Може би има нещо в плодовете?

– Какво? На времето си чел много фантастика Бил.

– Слушай, недей да злословиш по адрес на любимите ми книги и аз няма да ти се подигравам за черно-белите филми.

– Какво разбираш ти от изкуство? Няма значение. Предполагам, че е възможно в храната да е имало някакви леки наркотици, но в действителност мисля, че това си е просто един старомоден мързел.

Бил стана и понечи да свали нещо от устата си, но ръката му застигна неловко. Пак бе забравил, че вече няма лула. На лицето му се изписа досада, после леко поклати глава и изтупа праха от ръцете си:

– Ще трябва известно време, за да направим сал – каза след малко той.

– Защо ни е сал? Какво ще кажеш за тези огромни черупки от семена, които видяхме да плуват надолу по реката? Достатъчно големи са, за да ни издържат.

– Да, предполагам, че са – намръщи се той. – Но мислиш ли, че ще плуват добре на бързеите. Трябва да прегледам дъната им преди да...

– Предлог. – прекъсна го тя. – Това е предлог да отложим още малко пътуването. Наистина ли мислиш, че салът е по-добър?

– Той се стресна и млъкна. Изглеждаше огорчен.

– Знаеш ли? Може би съм започнал да ставам малко бавен, така че... Командвай Капитане!

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сегменти можеха да се видят по върховете на един вид дървета, растящи на доста голямо разстояние от тях, нагоре по реката. Досега не бяха срещали такива гигантски дървета. Всяко от тях даваше само един плод. Когато узрееше той експлодираше и издаваше гръм, подобен на оръдеен изстрел. Избухванията често можеха да се чуят в лагера, макар и на много дълги интервали. Това, което оставаше след експлозията беше нещо подобно на огромна черупка от орех, гладко разделена на две половини.

Забелязаха една от най-големите да минава покрай тях, доплуваха до нея и я изтеглиха на брега. когато беше празна, краищата ѝ стърчаха доста над водата, но и след като я натовариха за да я изпробват, бордовете ѝ бяха все още достатъчно високи.

Отне им още два дни да я екипират и да се опитат да импровизират кормило. Прикрепиха на единия край дълъг прът, завършващ с широка лопата и се надяваха, че това ще бъде достатъчно. Пригответиха по едно примитивно гребло в случай, че попаднат в по-бурни води.

Габи отвърза въжето. Чироко отблъсна лодката с един дълъг прът, насочвайки я към средата на реката, после зае своята позиция на кърмата, държейки с една ръка кормилното весло. Появи се лек бриз и тя още веднъж съжали, че няма коса. Беше прекрасно да чувстваш как косата ти се развява при полъха на вятъра.

Габи и Бил бяха възбудени, и забравяйки своята неприязън, която ги бе накарала да седнат на два срещуположни края на лодката, гледаха весело напред и подвикваха лекомислено на Чироко.

– Хей, Капитане! Изпей ни някоя моряшка песен – изкрещя Габи.

– Бъркате нещата, глупаци – засмя се Чироко. – Вие, нищожествата от бака сте тези, които изпомпват водата от трюма и пеят песните. Гледали ли сте някога „Морска вълшебница“?

– Не знам. Давали ли са го на триди⁷?

– Това е много стар, плосък филм с добрия стар Джон Уейн в главната роля. Неговият кораб се казваше „Морска вълшебница“.

– Аз пък си помислих, че така се е казвал капитана. Ха! Ти току що си избра прякор.

– Внимавай какво говориш, или ще те изхвърля в морето!

7. ???

– Мислила ли си как да кръстим лодката, Роки? – попита Бил.

– Хей, вярно бе! Тя трябваше да има име, нали? Бях толкова заета с търсенето на шампанско за официалното спускане на вода, че съм забравила.

– Не ми споменавай за шампанско – изстена Габи.

– Има ли предложения? Отдава ви се шанс да бъдете повишени в чин.

– Знам как Калвин би го назвал – обади се Бил. – Този кораб трябва да се казва Арго.

– Това не е ли свързано с търсенето на златното руно? – Чироко не беше много уверена. – Да, сетих се, че съм гледала филма.

– Само че ние не търсим нищо – изтъкна Габи. – Ние знаем къде отиваме.

– Тогава какво ще кажете за... – Бил направи дълга пауза и се замисли. – Мисля за Одисей. Неговият кораб имаше ли име?

– Не знам. Нашият специалист по митологията се загуби някъде из тази огромна реклама на автомобилни гуми. Но даже и да знаех името, не бих го използвала. Одисей е имал само неприятности.

– Суеверен капитан? – захили се Бил. – Никога не бих го повярвал.

– Това е морето, момко! Странни неща върши то с хората.

– Не ми пробутвай реплики от някое скапано шоу. Гласувам за Титаник. Това е кораб като за тебе.

– Това ръждясало корито? Не изкушавай съдбата, приятелче!

– На мен Титаник също ми харесва – усмихна се Габи. – Никой не би повярвал, че е име на лодка, направена от черупката на орех.

Чироко погледна към небето и се замисли.

– Нека отговорността се стовари на вашите глави. И така. Наричам го Титаник. И нека плува дълго... Хайде! Какво чакате? Можете вече да крещите, въобще, изразете радостта си по някакъв начин.

Екипажът три пъти извика ура. Чироко се засмя и направи дълбок поклон.

– Да живее капитана! – изкрещя в това време Габи.

– Кажете – попита Чироко. – Не мислите ли, че би трябвало да напишем името отпред на калника или как там, по дяволите, се казва.

– На какво? – Габи изглеждаше ужасена.

– Сега е подходящ момент да ви съобщя – захили се Чироко, – че нищо не разбирам от лодки. Някой от вас да се е возил на лодка?

– Аз, но съвсем малко – каза Габи.

– Тогава ти си кормчията. Да си сменим местата. – Тя пусна

кормилното весло и внимателно се придвижи напред към носа. Прилегна удобно на гръб, протегна се и сложи ръцете си под главата. – Сега ще обмислям важни командирски решения – прозя се тя. – Не ме безпокойте за нищо по-слабо от ураган! – и затвори очи сред хор от дюдюкания.

Клио бе дълга, с много завои, бавна река. В средата четириметровите им прътове не можеха да достигнат дъното. Често, когато ги потапяха във водата нещо живо се блъскаше в тях. Никога не разбраха какво беше. Придържаша се по-близо до левия бряг, някъде на половината разстояние между него и средата на реката.

Чироко бе планирала да плуват през цялото време и да спират на брега само тогава, когато се налагаше да попълнят запасите си от храна, но не се получи. Докато двама от тях спяха, третият оставаше буден за да управлява лодката. Често обаче само един човек не можеше да се справи и Титаник засядаше на брега. Тогава трябваше да се събудят и останалите, за да измъкнат тежката лодка от тинята. Те бързо разбраха, че Титаник не е много маневрен и че бяха нужни двама души за да отблъскват с прътите лодката от приближаващите се плитчини.

Реших ада лагеруват всеки петнадесет или двадесет часа. Чироко разпредели времето на екипажа и състави разписание, което осигуряваше двама души будни през времето когато плуваха и един, когато лагеруваха.

Клио се извиваше като меандър през почти плоския терен, като змия натъпкана с нембутал⁸. Понякога се случваше така, че новият лагер бе отдалечен само на половин километър по права линия от предишния. Ако не беше вертикалният поддържащ кабел, закрепен точно в центъра на Хиперион, те отдавна биха загубили ориентация. Чироко знаеше от своите наблюдения, направени от въздуха, че той щеше да си остане източно от тях, дълго след като се влееха в Офион.

Кабелът си беше винаги там, изправен, подобен на невъобразимо голям небостъргач, издигаше се все по-високо и по-високо и изчезваше през покрива в космическото пространство. Техния път към наклонените поддържащи кабели минаваше много близо до него и Чироко се надяваше да го разгледа отблизо.

Скоро рутината си каза думата. Екипът им заработи безупречно, разбираха се почти без да говорят. В по-голямата част от пътуването нямаше какво да се прави освен да се следи за пясъчни наноси. Габи и Бил

8. ???

отделиха доста време, за да усъвършенстват дрехите. Оказа се, че и двамата боравят много сръчно с иглите, направени от тръни. Освен това се налагаше Бил постоянно да ремонтира и донаглася кормилното устройство, но въпреки това той намери време да пооправи вътрешната част на лодката и да създаде някои удобства.

Чироко прекарваше по-голямата част от времето си в дрямка или гледаше замислено облаците преминаващи над тях. Обмисляше начините и средствата, които биха им позволили да се доберат до главината, опитвайки се да предвиди евентуалните пречки, но вариантите бяха толкова различни и толкова много, за да позволят реално планиране. Не след дълго разбра, че това е едно безплодно занимание. Предпочиташе да се заеме с нещо друго.

Реши да им попее и това страшно изненада и двамата. В детството си десет години наред бе взимала уроци по пиано и пеене, даже по едно време реши да направи кариера като професионална певица, но това беше преди съблазънта на космоса да стане твърде силна. До този момент никой не знаеше за способностите ѝ, защото тя мислеше, че ако тръгне да развлича екипажа с песни ще загуби авторитета си. Сега обаче, на борда на Титаник не я бе грижа за това и нейните песни много ги сблизиха. Притежаваше богат, ясен алт, изключително подходящ за изпълнение на стара фолклорна музика, балади и песните на Джуди Гарланд.

Бил опъна няколко нишки от парашутите върху една подходяща черупка и направи нещо като лютня. Научи се да свири няколко съвсем прости акорда и успяваше да акомпанира на Чироко. Не след дълго към тях се присъедини Габи, която се бе изхитрила да направи барабан, опъвайки едно парче кожа върху друга по-малка половинка от орех. Чироко ги научи на много песни и как да ги пеят на три гласа. Габи се оказа доста сносен сопран, а Бил – леко приглушен тенор.

Пееха най-различни мелодии, всичко което си спомняха – пиански песни, чути в кръчмите на О'Нейл Едно, песни от хитпарадите, от анимационните филми или от старите уестърни. Една от тях, предвид обстоятелствата, в които се намираха бързо им стана любима. В нея се разказваше за някакъв път покрит с жълти плочи и чудесният магьосник от Оз. Пееха я всяка сутрин, крещейки с всички сили за да заглушат шума на гората.

Изминаха няколко седмици, преди да достигнат Офион. Мирното им ежедневие бе нарушено само на два пъти.

Първият инцидент се случи на третия ден от пътешествието, когато на по-малко от пет метра от Титаник от водата ненадейно изникна око,

закрепено на края на дълго вретено. Няваше съмнение, че е око, защото бяха виждали вече нещо подобно на Свирчостоп. Представляваше кълбо с диаметър около двадесет сантиметра и бе разположено в гъвкаво зелено гнездо. В първия момент им се стори сякаш една зелена многопръста ръка е сграбчила окото изотзад. Самата очна ябълка бе по-светло-зелена, а зеницата ѝ бе втречена в тях.

Започнаха да се отблъскват с прътовете към брега, по-далеч от съществото. Окото продължи да ги фиксира, без да изразява някакъв особен интерес или емоция. Изглеждаше, че не го е грижа дали се отдалечават от него или не. Продължи да ги наблюдава още две или три минути, после изчезна така тихо, както се бе появило.

Когато се посъвещаваха на брега, единодушно решиха, че са постъпили правилно. Съществото не ги нападна, но това не значеше, че би се държало така и за в бъдеще. Така или иначе, не можеха да прекъснат пътя си, понеже в реката се въдеха големи риби.

Не след дълго срещнаха още от тези очи и започнаха да свикват с тях. До такава степен приличаха и се държаха като перископи, че Бил ги нарече Подводници.

Вторият инцидент беше нещо, за което бяха по-подготвени, защото веднъж вече се бяха сблъскали с него – силният стенец вятър, който Калвин бе кръстил Риданието на Гея.

Преди ветровете да достигнат максималната си сила, те успяха да извлекат Титаник на брега, да го привържат здраво и да се скрият откъм подветрената страна на корпуса. Чироко не разреши да навлизат в гората, припомняйки си как един от големите прекършени клони едва не ги уби.

Шибацият в лицата им вятър и връхлитащите ги отгоре облаци не осигуряваха особено добри условия за наблюдение, но все пак от време навреме тя успяваше да зърне светкавиците на урагана, идващ от страната на Океан. Облаци се спускаха на таласи откъм отвора в края на огромната спица над замръзналото море, подобно на смразяващото дишане на някой Бог. Вятърът се блъскаше в ледената покривка и разкъсвайки я, се извиваше в многобройни смерчове, които от това разстояние изглеждаха малки, но трябва да бяха огромни.

През облациите, които бързо се приближаваха към Хиперион, Чироко можа да види вертикалните поддържащи кабели, свързващи земята на Океан с покрива. Даже и да имаше движение, причинено от вихрушката, то явно бе толкова незначително, че не би могло да се забележи от тук, но все пак би трябвало да има някакво люлеене или вибрации.

Кабелите излъчваха фина сива мъгла, която се спускаше към основата им. Трябваше да си припомни, че фините частички, които тя виждаше сигурно бяха големи колкото дърветата наоколо. Скоро облаците закриха всичко и започна да вали сняг. Малко след това реката започна да приижда и се издигна почти до Титаник. Чироко почувства как земята се тресе.

Тя знаеше, че наблюдава част от въздушно-циркуляционната система на Гея в действие и се замисли по какъв начин въздухът се всмукваше в сплицата и какъв механизъм го издухваше обратно навън. Не можеше да разбере също, защо този процес трябваше да бъде толкова разрушителен. Часовникът на Калвин показваше, че от последното Ридание на Гея бяха изминали седемнадесет дни и тя се надяваше, че до следващото няма да бъдат по-малко.

Както и преди, студът не продължи повече от шест или седем часа и снегът не успя да се задържи по земята. Този път обаче те бяха добре облечени и установиха, че дрехите направени от материята на Цепелина ги защитиха по-добре отколкото очакваха, най-вече по отношение на пронизващия вятър.

Тринадесетия ден от началото на пътуването бе отбелязан с две събития – нещо, което се случи и нещо, което не се случи.

Първото бе, че най-после достигнаха устието на Клио, мястото, където тя се вливаше в могъщата Офион. Бяха навлезли дълбоко в южната част на Хиперион, почти по средата между централния и южния вертикални кабели, така че сега и двата се извисяваха над тях.

Офион имаше синьозелени води и бе значително по-широка и по-бърза от Клио. Течението въввлече Титаник в средата на реката и след кратка борба с прътовете, опитвайки се да придържат лодката по-близо до брега се отказаха, решавайки, че е по-безопасно да си останат там. Скоростта на течението и размерите на Офион напомниха на Чироко и Бил Мисисипи, само че с много повече растителност и високи дървета по продължение на двата бряга. Джунглата не се бе изменила, само реката, в която плуваха бе станала по-широка и доста дълбока.

Това, което не се случи разтревожи много повече Чироко – бе изчислила, че трябва да стане точно този ден, разчитайки на часовника на Калвин.

Последните двадесет и две години мензисът ѝ беше редовен като морските приливи и отливи и сега много се разстрои от факта, че е

пропуснала един цикъл.

– Знаеш ли, че изминаха тридесет дни от последния ми мензис – попита тя Габи вечерта.

– Така ли? Не съм обърнала внимание – нацупи се Габи.

– Да. И мисля, че е повече от обикновено закъснение. При мен винаги е било на двадесет и деветия ден, понякога един ден по-рано, но никога по-късно.

– Знаеш ли, моят също закъснява.

– Така си и мислех.

– Исусе, но това е абсолютно безсмислено!

– Спомняш ли си какви противозачатъчни средства употребяваше на Рингмастър? Би ли могла да пропуснеш да вземеш някое от хапчетата?

– Не вярвам. Калвин ми даваше нещо само веднъж в месеца. Казваше, че е достатъчно.

– Страхувах се, че неизбежно ще се случи нещо такова – въздъхна Чироко. – Аз не взимам хапчета защото повръщам от тях. Използвах една от тези изкуствени мембрани. Бях с нея, когато То ни погълна. Когато се сетих да я проверя, вече бяхме срещнали Бил и Август и... и беше твърде късно – изпита малко неудобство, че обсъжда това с Габи, макар факта, че прави любов с Бил да не бе тайна – на Титаник нямаше къде да се скрият, пък и Габи се стараше да не ги оставя нито за минутка сами.

– Както и да е – няма я. Предполагам, че е изядена от същото Нещо, което изяде косите ни, от това между другото ме полазват тръпки.

Габи леко потрепери и нищо не каза.

– Мислех, че може да е Бил, но сега не мисля така – тя стана и отиде при Бил, който спеше на земята. Събуди го и изчака малко да се разсъни.

– Бил, ние двете сме бременни.

Бил явно не беше се разбудил окончателно, защото премигна няколко пъти от изненада, повдигна вежди и челото му се намръщи.

– Не ме гледай така – каза той. – Не е честно от твоя страна. За последен път бях с Габи малко след като напуснахме Земята. Освен това винаги използвам презервативи.

– Не искам да кажа нищо такова – успокой го тя. Не знаеше за Габи и сега си помисли, че вероятно не знае и за много други неща, които са

се случвали на Рингмастър. – Това просто още по-сигурно доказва, че в момента се случва нещо много странно. Някой или Нещо си прави голяма шега с нас, но въобще не ми е до смях.

Калвин съдържа думата си. Два дни след като Чироко съобщи на един минаващ покрай тях цепелин, над главите им се чу приветственото свирукане на Свирчостоп, едно синьо цвете разцъфна в небето и техния странстващ хирург увисна под него.

Август се бе привързала здраво зад гърба му. Паднаха във водата непосредствено до брега.

Чироко трябваше да признае, че Калвин изглеждаше много добре. Беше засмян и в стъпките му се чувстваше увереност. Той поздрави всеки поотделно и не изглеждаше да се сърди, че го бяха извикали. Искаше веднага да им разкаже за своите пътешествия, но Чироко бе твърде нетърпелива да чуе какво мисли той за новосъздалото се положение. Дълго преди края на разказа им, той се бе преобразил – изглеждаше заинтригуван и много сериозен.

– Ти имала ли си менструация, откакто сме тук – обърна се той към Август.

– Не, не съм имала.

– Изминаха тридесет дни. Това необичайно ли е за тебе? – попита я на свой ред Чироко. Очите на Август се разшириха и тя разбра, че е така. – Кога за последен път си била с мъж?

– Аз никога не съм...

– Страхувах се, че ще кажеш това.

Калвин помълча малко намръщено, обмисляйки ситуацията.

– Какво мога да кажа? – намръщи се още по-дълбоко той. – Всички знаем, че е възможно да се пропусне един цикъл поради някакви причини. Спортистките понякога пропускат няколко последователно, без да се знае със сигурност защо. Може да го причини някакъв стрес – емоционален или физически. Но мисля, че вероятността по едно и също време да се случи и на трите ви е много малка.

– Склонна съм да се съглася – промълви Чироко.

– Може да е от храната, но няма как да го разберем. Мога да кажа, че вие трите и... ъ,ъ... Април сте претърпели един процес на функционално сближаване.

– Какво искаш да кажеш? – попита Габи.

– Понякога се случва с жени, които дълго време живеят заедно,

например в ограниченото пространство на космическия кораб. Някои хормонални сигнали имат склонността да синхронизират менструалните им цикли. Явно, че ритъмът при Април и Август от дълго време е един и същ. Чироко беше няколко дни след тях, така че два по-къси цикъла са я изравнили без да забележи. Габи, при тебе мензисът бе започнал да става доста непостоянен, ако си спомняш.

– Никога не съм обръщала голямо внимание на тия неща – измънка тя.

– Щом аз ти го казвам, значи е така. Но все пак не виждам причини за това, което имаме сега. Исках само да ви обясня, че се случват такива неща и че все пак има малка възможност да сте прескочили едновременно един цикъл.

– Също е възможно обаче и четирите да сме напопани и изтръпвам като си помисля кой е бащата.

– Това е абсолютно невъзможно – възрази Калвин. – Ако имаш предвид, че Нещото, което ни изяде го е направило... не мога да го приема. Не съществува друго животно, даже на Земята, което може да заплоди човешко същество. Кажете ми тогава, как това чуждоземно го е направило.

– Не зная – каза Чироко. – Нали за това е чуждоземно. Но съм убедена, че То е проникнало вътре в нас и е извършило нещо, което може би за него е напълно логично и естествено, но невероятно според нашата наука. Това не ми харесва и искаме да знаем какво би направил ако сме бременни.

Калвин прекара пръсти по гъстата къса брада която му бе поникнала и се усмихна:

– В медицинския институт не са ме учили как да ображдам девственици.

– Нямам настроение за шеги.

– Съжалявам. Във всеки случай ти и Габи не сте девственици – поклати в недоумение глава той.

– Ние си мислехме за нещо, което можеш да направиш веднага – застана пред него Габи. – Не искаме тези бебета или там каквото и да са тези проклетни неща в нас.

– Вижте, защо не изчакате още тридесет дена и тогава да започнете да се гневите? Ако пропуснете още един цикъл, извикайте ме пак.

– Бихме искали да приключим с това сега – настоя Чироко.

– А аз ви казвам, че засега няма да го направя – за пръв път Калвин показа, че е объркан. – Твърде е рисковано. Може би ще успее да

пригодя някакви инструменти, но те трябва да се стерилизират. Нямам спекулум⁹ и мисълта за това, което ще се наложи да импровизирам, за да разширя шийката.

– Мисълта за това, което расте в утробата ми, вече ми причинява кошмари – каза мрачно Чироко. – Калвин, в тази ситуация не бих родила и човешко бебе, което е много по-приемливо от това, което сега е в мен. Искам да извършиш операцията.

Габи и Август изразиха съгласието си с кимване, макар, че Габи изглеждаше малко зле.

– Казах ви да изчакаме още един месец. Няма никаква разлика. Операцията ще бъде същата – просто трябва да се изстържат вътрешните стени на матката. Но може би тогава ще сте намерили начин да запалим огън, да кипнем вода и да стерилизираме инструментите, които ще успее да направя. Не е ли разумно? Уверявам ви, че мога да направя операцията с минимален риск, но само ако инструментите са чисти.

– Искях просто да приключа с това – настоя Чироко. – Искам това нещо да се махне от мен.

– Капитане, успокой се. Обмисли нещата без емоции. Ако получите инфекция, аз съм безпомощен. Има различни страни на изток. Можете да се научите да палите огън. Аз също ще се старая да измисля нещо. Бях точно над Мнемозина, когато ме извикахте. Има вероятност там да има някои, който да използва инструменти и да може дами направи нещо като примитивен разширител.

– Искаш да кажеш, че заминаваш отново? – попита тя.

– Да. След като ви прегледам основно.

– Моля те още веднъж да останеш с нас.

– Съжалявам, но не мога.

Нищо не би могло да го накара да остане. Чироко отново се поблазни от мисълта да го задържи насила, но поради същите причини, както и предишния път, реши, че не бива да го прави. И още нещо бе разбрала, откакто си замина Калвин – че може би не е много мъдро да употребиш сила срещу някой, който има приятел голям колкото Свирчостоп.

Той обяви, че и четиримата са здрави и в добро състояние, с изключение на пропуснатите цикли на жените. Макар и с неохота, остана още няколко часа с тях, за да им разкаже какво са видели до сега.

Океан бил ужасно място, замръзнало и внушаващо страх. Бяха го

9. ???

прекосили с най-голямата възможно бързина. Долу имало някаква хуманоидна раса, но Свирчостоп не се бе решил да се спусне по-ниско за да я разгледат подробно. Използвайки нещо като дървени катапулти бяха започнали да хвърлят камъни по тях, въпреки, че целелинът летял на един километър над земята. Както ги описа Калвин имали човешки тела, но обрасли целите с дълги бели косми. Били от тези, дето първо стрелят, а после задават въпроси. Беше ги кръстил Йети.

– Мнемозина е пустиня – продължи той. – Изглежда малко необичайно, понеже дюнните са значително по-високи от тези на Земята. Предполагам, че е от по-слабото притегляне. Там долу има растителен живот. Когато се спуснахме по-ниско, видях някакви малки животни. Освен това забелязах нещо, което приличаше на разрушен град и няколко по-малки селища. Върху високите, вертикални скалисти върхове видях да стърчат останки от постройки, които преди хиляди години може да са били замъци. Били са нужни хиляда години робски труд за да ги построят на тези места или седем-осем мощни товарни хеликоптера.

– Мисля, че в тази област нещо не е вървяло както трябва, вероятно някаква грешка още при създаването ѝ. Всичко се превръща в прах. Може би някога Мнемозина е изглеждала като това място тука, защото се виждат пресъхнали реки и части от мощни дънери, проядени от пясъчните бури. Нещо е променило климата или просто създателите не са си свършили както трябва работата. А може и да е огромният червей, който видяхме в пясъците. Свирчостоп казва, че е само един. Мнемозина е достатъчна само за един. Ако е имало два, то отдавна единият е унищожил другия и сега дядо червей разполага с цялата област. Толкова е голям, че може да лапне Свирчостоп като маслинка.

И Чироко и Бил изгледаха странно Калвин, когато спомена за червея.

– Така и не успях да го видя целия – потърка челото си той. – Но няма да се изненадам ако е двадесетина километра дълъг. Просто една голяма дълга тръба с дупки от двата края, широки колкото проклетия червей. Целият е на сегменти подобно на броненосец и тялото му изглежда твърдо. Устата му прилича на циркулярен диск, само че има зъби и отвътре и отвън. Обикновено се движи в пясъците, но там където те са плитки, ме се налага да се покаже над тях. При едно от тези излизания успяхме да го видим.

– Подобен червей е описан в една книга – прекъсна го Бил.

– И в един филм – обади се Чироко. – Нарича се Дюн.

Калвин изглежда се ядоса, че го прекъснаха и погледна нагоре за да

се увери, че цепелинът все още го чака.

– Както и да е – каза той. – Питам се дали този червей е способен да причини такива разрушения в Мнемозина. Можете ли да си представите, какво би направил с корените на дърветата? Може да изоре цялата област само за две години. Дърветата умират. Скоро след това структурата на почвата се разрушава и не е в състояние да задържа повече вода и веднага след това реките изчезват под земята. Знаете, че е така – Офион минава през Мнемозина. Вижда се къде изчезва в земята и къде се появява отново. Водният поток не се прекъсва, но и не може да напои Мнемозина...

Тогава реших, че никой от тези, които са проектирали Мнемозина, не би сложил съзнателно такъв червей там. Може би ако не беше тъмнината или нещо друго, което го възпира той щеше да прекоси Океан и да разруши цялата Гея. Мисля си, цяло щастие е, че не се е случило. Но ако това място продължава да разчита на късмета, няма да е много за дълго. Този червей явно е някаква мутация, а това значи, че наоколо няма някой, достатъчно могъщ за да го убие и да върне нещата по местата им. Страхувам се, че съществата, които са построили Гея или са измрели, или са се върнали към дивачеството, като тия истории, които ти ни разказа, Бил.

– Това е една възможност – съгласи се Бил.

– Разбира се, че е – изсумтя Чироко. – Но също е възможно вашето обяснение да се окаже твърде сложно. Ами ако хората тук обичат червеи, отглеждат ги като домашни животни и не могат да понасят, когато те се измъчват. Така, че когато този е пораснал и не е можел повече да живее в умалената клетка, те са му дали Мнемозина. Както и да е. Ние трябва да се доберем до главината.

– Правилно сте решили – съгласи се Калвин. – Аз пък ще облетя целия пръстен и ще видя дали някой не е останал жив. Може би създателят не са все още съвсем подивели и имат някаква технология, достатъчна за да се изработи радиопредавател. Ако е така, ще се върна да ви кажа и вие, приятелчета се отправяте право към дома.

– Вие, приятелчета? – каза Чироко. – Ние всички ще си отидем. Знаем, че не можеш да ни понасяш, но това съвсем не значи, че ще те изоставим тук.

Той се намръщи и повече нищо не каза.

Преди Свирчостоп да се издигне, Калвин изхвърли от него няколко

Смехурковци, привързани към парашути. той ги бе използвал вместо тежести за да могат парашутите да се откъснат от плътта на цепелина. Синкавата коприна и дългите нишки бяха най-полезните неща измежду всичко, което бяха намерили тук досега.

Габи сгъна грижливо парашутите и ги прибра, като през цялото време ахкаше и се заричаше да облече Чироко като царица. Чироко се примири. Струваше си да плати тази малка цена за да поддържа Габи в добро настроение.

И така, Титаник още веднъж бе спуснат във водата и пое на надолу по Офион. Новоизникналата ситуация ги караше да бързат още повече. Трябваше да установят контакт с някоя раса, достатъчно напреднала за да им помогне да стерилизират инструментите или да намерят начин да запалят огън и се налагаше да стане колкото се може по-скоро. Нещото в техните коремни не можеше да чака.

Много от следващите дни тя мислеше само за това. Отвращението от непознатата природа на Звяра, който бе посадил семето си в утробата ѝ, стискаше в стегнат юмрук цялата ѝ личност.

Абортът бе единственото разрешение на проблема, даже ако беше сигурна, че носи в себе си човешки зародиш. Решението ѝ нямаше нищо общо със същността на самото майчинство. Тя бе планирала да стане майка, след като се оттегли от НАСА на четиридесет или четиридесет и пет години. Беше оставила на съхранение дузина яйцеклетки в криогенните камери на О'Нейл Едно. Те щяха да бъдат оплодени и имплантирани в нея, когато почувства, че е готова да роди дете – обичайна предвидливост, широко разпространена сред космонавтите и даже сред колонистите на Луната и изкуствените сателити LS. По този начин хората се застраховаха срещу евентуални нарушения на възпроизводителните си възможности, причинени от космическата радиация. Искаше да отгледа едно момче и едно момиче, но едва тогава когато бе достатъчно стара да им бъде баба.

Тя щеше да избере момента, независимо от това, дали бащата беше човек или безформено чудовище от недрата на Гея. Още повече, че тук не беше мястото, където може да износи едно дете. Имаше още много неща, които трябваше да свърши – трудни и опасни и едно дете в случай, че се роди би създавало големи проблеми. А тя бе твърдо решила да се измъкне от тук.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

По цялото продължение на двата ръба на околицето се разполага високи плата. В единия си край те се опираха в стените на тора, а в другия завършваха с дълбоки пропасти. В пространството между двете пръстеновидни плата се простираха същинските земи на Гея. Именно там се спуснаха с помощта на цепелина Габи, Чироко и Бил, след като бяха изхвърлени от вътрешността на чудовището на повърхността на едно от платата.

Всичко това висеше на сложна система от подредени в редици носещи кабели. Редиците бяха два типа. Едните съдържаха по пет, а другите по три кабела. Освен това петорните редици бяха организирани в групи по петнадесет кабела – една петорка вертикални, а две петорки наклонени.

Във всяка нощна зона имаше редица от пет вертикални кабела, извисяващи се право нагоре за да се скрият в отвори на покрива. Два от тях излизаха от платата и фактически се явяваха част от стените на тора – единият на юг, другият на север. Трети кабел се разполагаше по средата между тях, а останалите два – на равни разстояния между него и крайните кабели.

В прибавка към тези централни кабели нощните зони имаха по още две петорни редици, които излизаха от спиците, но се закрепяха в съседните дневни зони към точки, отдалечени на двадесет градуса на изток и двадесет градуса на запад от централната вертикална редица. Сплицата над Океан например излъчваше кабели в Мнемозина и Хиперион. По този начин комплекта от петнадесет кабела носеше земята под един сектор от окръжността на Гея с размери малко по-големи от четиридесет градуса.

От дневните зони се виждаше как същите тези кабели се издигат под остър ъгъл към съседните полумрачни зони, минават над тях и продължават към нощните, като ъгълът се увеличаваше с височината, за да достигне шестдесет градуса в точката на свързване с покрива.

Тройни редици носещи кабели имаше само в дневните зони, по една в централната част на всяка от тях. Бяха вертикални, израстваха право от земята, пробждаха покрива и излизаха в космическото пространство. Сега Титаник с неговият екипаж се приближаваше към средния кабел на една такава редица, тази на Хиперион. С всеки изминат ден

кабелът израстваше и придобиваше все по-величествен и заплашителен вид. Даже от лагера с колибите той бе изглеждал така, сякаш се накланя към тях. Със скъсяването на разстоянието наклонът вече не им се струваше толкова голям, но все пак беше болезнена гледка. Да знаеш, че една вертикална колона е висока 120 километра и пет километра в диаметър е едно, а да я видиш в действителност отблизо – съвсем друго.

Офион се извиваше около основата в полукръг, започвайки от юг, обикаляше кабела, напредвайки на север за да потече отново в първоначалното си направление. Още тогава, когато бяха далеч от кабела им направи впечатление една интересна особеност, бъдеща недоумение. Когато пътуваха из Гея пейзажът в далечината се виждаше прекрасно, но само докато бяха на голямо разстояние от него. Колкото повече се приближаваха, толкова повече се смаляваше перспективата. Сякаш теренът ставаше по-плосък. Земята, през които минаваха винаги изглеждаха равни, като на Земята и едва в далечината се извиваха нагоре.

– Би ли ми обяснила още веднъж, защо правим всичко това? – извика Габи. – Не мисля, че го разбрах първия път.

Пътят към кабела се оказа по-труден, отколкото очакваха. Преди, когато пътуваха през джунглата, използваха реката, като естествена просека. Едва сега Чироко разбра какво значи непроходима местност. Земята беше покрита с почти плътна стена от разнообразна растителност, а единствените режещи инструменти, с които разполагаха бяха пригодени от металните пръстени на шлемовете. Стана още по-лошо, когато с приближаването на кабела теренът изведнъж се издигна стръмно нагоре.

– Бих искала да не мърмориш толкова – извика в отговор Чироко. – Знаеш, че трябва да го направим. Скоро ще стане по-леко.

Не след дълго вече разполагаха с някаква полезна информация. Най-важното, потвърди се предположението, че кабелът е съставен от усукани нишки. Бяха повече от сто, всяка от които с диаметър 200 метра.

В по-голямата си дължина нишките бяха здраво усукани, но на около половин километър от основата започваха постепенно да се разнищват, за да достигнат поотделно земята. В подножието си кабелът се превръщаше в гора от гигантски кули.

Най-интересното от всичко бе, че няколко от жиците се оказаха скъсани. Над главите им можеха да се забележат нагърчените краища на две от тях.

Когато излязоха на открито, Чироко видя, че това, към което бяха

прикрепени жиците под почвата – някакво прилично на гума вещество, се бе разтегнало. Всяка жица бе издърпала от него над земята нещо като конус, по който се виждаше напластен пясък.

Огромни камъни се подаваха от песъчливата земя в пространството около жиците. Пясъкът бе червеникавожълт, а заострените, набраздени ръбове на скалите показваха признаци на ерозия. Изглеждаха така, сякаш са били яростно изтръгнати от земята.

Бил наклони глава назад, за да проследи кабела към бляскавия полупрозрачен покрив.

– Господи, каква гледка! – не можа да се сдържи той.

– Я си помисли как би изглеждало това на аборигените? – обади се Габи. – Въжета се спускат от небето и не позволяват на света да падне, а?

Чироко присви очи и също погледна нагоре.

– Имат основание да мислят, че там горе живее Бог – каза тя. – Аз пък си мисля за кукловода, който дърпа конците.

Започнаха да се изкачват по склона. Почвата беше сбита, но колкото по-нагоре отиваха ставаше все по-трошлива. Нямахме никаква растителност, която да я задържа. Пясъкът, мокър отгоре, но сух отдолу бе образувал кора, която краката разчупваха на малки плоски парчета, свличащи се по наклона зад гърба им.

Чироко скоро изпревари останалите, твърдо решена да се изкачи до самата жица, но на двеста метра от върха стана още по-стръмно и тя се свлече няколко пъти обратно. Габи и Бил бяха спрели отзад и наблюдаваха безплодните ѝ усилия да намери нещо, за което да се хване. При един от поредните опити падна по лице, претърколи се назад чак до краката им, после седна и се загледа към жицата, все така измамно достъпна като преди.

– Защо на мен? – процеди през зъби тя, удари с юмрук по земята и избърса пясъка от устните си.

Стана, но кракът ѝ се подхлъзна отново. Габи едва успя да я хване за ръката, а Бил почти падна върху тях, опитвайки се да им помогне.

– Достатъчно. Стига ми – каза уморено Чироко. – Но въпреки всичко още искам да разгледам наоколо. Някой ще дойде ли с мен?

Не бяха много ентузиасирани, но я последваха надолу по склона и навлязоха в гората от жици.

Около всяка жица се възвисяваха големи камари пясък. Бяха принудени да се движат само по криволическите пътечки между тях. Невисок чуплив буренак растеше в твърдата, напукана почва около гигантските

къртичини. Колкото по-навътре навлизаха, толкова по-тъмно ставаше – по-тъмно и по-тихо, отколкото бяха привикнали за седмиците, прекарани сред джунглата. Някъде много далеч се чуваха тихи продължителни звуци, наподобяващи воя на вятър, профучаващ през дълги изоставени галерии. Отвреме навреме долавяха звука на учестеното си дишане и чуваха собствените си стъпки.

Не можеха да се освободят от чувството, че се намират в катедрала. Чироко беше виждала подобно място и преди, сред гигантските секвои в Националния парк на Калифорния. Макар че там беше по-зелено и не толкова тихо, то неподвижната природа и чувството, че си се изгубил сред тези гигантски равнодушни създания бяха същите. Помисли си, че ако сега види някоя огромна паяжина, няма да се учуди, но и няма да спре да бяга, докато не излезе на светло.

В пространството над тях започнаха да се различават някакви висящи форми, прилични на разкъсани гоблени. Бяха неподвижни сред мъртвия въздух и изглеждаха нематериални в сенките високо над главите им. Около тях се носеше фин прашец и се завихряше при най-лекия полъх на вятъра.

Габи докосна леко ръката на Чироко. Тя отскочи стреснато, но после повдигна глава и погледна натам, където сочеше Габи.

Имаше нещо прилепнало от едната страна на жицата на около петдесет метра от върха на пясъчния хълм. Отначало помисли, че е естествена издатина, но после реши, че е по-вероятно да е някакъв вид растение.

– Прилича на мида – каза Бил.

– Или на колония от миди – прошепна Габи и нервно се изкашля. Чироко се досети какво чувства и какво я накара да шепти.

– Напомнят ми за наскалните жилища в Аризона – поклати глава тя.

Следващите няколко минути забелязаха още от тези неща, значително по-високо и не толкова ясно очертани като това, което Габи откри, но нямаше начин да разберат дали в действителност са жилища или някакви паразити.

Чироко хвърли един последен поглед наоколо и й се стори, че там където тъмнината ставаше съвсем плътна се забелязват познати очертания.

Оказа се постройка. По-скоро развалини, полузатрупани със ситен пясък.

Беше ободряващо да открият нещо разбираемо, построено според

човешките представи. Сградата имаше размери на неголямо публо¹⁰ и фактически приличаше на него. Състоеше се от три етажа наредени една до друга шестоъгълни стаи без видими врати или прозорци. Помещенията на всеки етаж бяха малко по-големи от тези под тях. Тя се приближи по-близо и докосна стената. Беше хладна, изградена от дялани камъни, напасвани един към друг без помощта на хоросан по маниера на инките.

Разглеждайки по-подробно развалините, видя, че в действителност етажите са пет, но двата най-долни бяха много по-ниски от тези които бе видяла отдалеч и направени от по-малки камъни. Разравяйки леко пясъка в основата на стената тя откри шести, после седми етаж, всеки по-малък от този над него.

– Разбираш ли нещо от всичко това – попита Бил, който бе коленичил край нея, докато тя копаеше.

– Доста необичаен строеж.

Чироко искаше да продължи да копае още по-дълбоко, но се отказа, защото пясъкът се свличаше и запълваше вече изкопаното почти със същата бързина, с която го изхвърляше. Стените на най-ниският етаж, който откри бяха не по-високи от половин метър, почти толкова широки и бяха направени от камъни с големината на тухла.

Те обиколиха сградата и разгледаха едно срутено място. Масивните камъни отгоре бяха паднали и разтрошили по-малките под тях. Беше се запазила почти непокътната една цяла стая, но без външната стена. Не видяха вътрешни врати и не откриха място в цялата структура, откъдето да може да се влезе в нея отвън.

– Защо ли са го построили без врати?

– Може би се влиза отдолу, изпод земята – предположи Габи.

– Без булдозер никога няма да разберем – промърмори Чироко, припомняйки си съоръженията, които влизаха в екипировката на изследователския катер на Рингмастър. Потрепери леко – мислите й я бяха отвели отново към катастрофата, към разрушения й кораб и останките, разпръскващи се в пространството.

– Питам се каква е връзката между това тук и кабела – обади се Бил.

– Дали е било предназначено за работниците по поддръжката или е построено след като нещата в този свят са се провалили? – повдигна

10. публо – индиански селища в Аризона и Ню Мексико, представляващи постройки с плоски покриви и стени, направени от камък или кирпич.

вежди Чироко.

– Има повреди, които не са отстранени – разпери той. – Нали видя разкъсаните жици?

Тя знаеше, че е прав. Цялата тази миазма под кабела миришеше на запустение и изоставеност – плесенясал гроб или скелет на нещо, което някога е било могъщо.

Но даже и в своя залез Гея беше великолепна. Въздухът бе свеж, водата – чиста. Вярно, че огромни площи се бяха превърнали в пустини или замръзнала пустош, и беше трудно да се повярва, че са били планирани по този начин. И още нещо. Тя чувстваше, че екологичните системи би трябвало да са се изродили много по-бързо и много повече, ако там горе нямаше някой, който до известна степен все още можеше да управлява.

– Гея не е съвсем без контрол – каза Габи, сякаш четеше мислите на Чироко. – Тези постройки ми изглеждат много стари. Няколко хиляди години не биха били твърде далеч от истината.

– Вярно. Хилядолетията тук просто могат да се почувстват – съгласи се Бил.

– Знам някои неща за сложността на биосистемите и тяхната поддръжка – продължи тя. – Гея е много по-голяма от О'Нейл Едно, това я прави по-приспособима и по-гъвкава, но въпреки това, ако не се управлява, всичко тук би се разрушило само за няколко века. Нещата все още не са се повредили напълно.

– Могат да бъдат работи – предложи Бил.

– Също ме устройва – заяви Чироко. – След като вече е ясно, че зад това все още стои някакъв интелект, аз възнамерявам да се срещна с него и да го помоля за помощ. С компютрите може би бих се разбрала по-лесно.

Бил, който се беше нагълтал навремето с доста големи количества фантастични романи можеше да предложи поне една дузина хипотези, но най-страстно защитаваше тази, която предполагаше смъртоносна мутация, предизвикана от външни фактори. Нещо е дошло от някъде и е убило достатъчно много от създателите, за да се наложи да поверят Гея в ръцете на автоматичните поддържащи системи.

– Обзалагам се, че е безстопанствена – заяви той. – Също като космическия кораб в романа на Хайнлайн „Небесни сираци“. Преди хиляди години с многоброен екипаж на борда Гея е пътувала нанякъде, но по пътя поради неизвестни причини хората загубват контрол. Корабният компютър я установява на орбита около Сатурн, изключва двигателите

и продължава да поддържа жизнената среда в очакване на допълнителни заповеди.

Тръгнаха обратно, но по друг път, тъй като бе невъзможно да открият от коя посока бяха дошли. Това не разтревожи много Чироко – след като вървяха към светлината, значи бяха на прав път.

Появиха се на открито, доста по на север от входната точка и от тук можах да забележат нещо, което на идване е било закрито от самия кабел. Беше една паднала на земята скъсана жица.

Първата мисъл на Чироко бе за гигантския пясъчен червей, който Калвин им описа. Проблясвайки на светлината жицата приличаше на живо същество. Тогава си припомни петролопровода, който бе видяла по време на тренировките за оцеляване в бразилската джунгла – големи сребристосиви тръби, които разрязваха тропическата гора като някакво досадно незначително препятствие.

Отваряйки си сама път, гигантската жица бе съборила високите дървета, смачквайки ги безжалостно към земята. С времето джунглата се бе затворила над нея, но огромната маса изглеждаше така, сякаш всеки момент можеше да скочи, да разкъса плетеницата от лиани и да пречупи дърветата наоколо като кибритени клечки.

Петстотин метра над тях скъсаната горна част на жицата висеше като къдрица от тялото на кабела. Мястото на скъсването бе разцъфнало и разкриващата се вътрешна част лъщеше като потъмняла мед, хвърляйки червени и синьозелени отражения. На места повърхността беше обезцветена и сивкава, като покрита с хлебна плесен. От самия край се изливаше вода право надолу върху гъстата растителност, изникнала на това място доста отдалечено от гората. Количеството на водата бе значително, но излизайки от огромната жица изглеждаше като капеща водопроводна тръба.

Приближиха до стената на падналото парче и откриха, че повърхността представлява матрица от шестоъгълни фасети, с големина не повече от няколко милиметра, помътнени от златистите завихрения, непосредствено под тях. Можеха да видят собствените си отражения, размити и леко начупени, сякаш вместо огледало използваша окото на някакво огромно насекомо.

Последиха жицата надолу по хълма и малко навътре в джунглата, където лежеше скъсания край. Изглеждаше че завършва с отвор, но той беше толкова плътно обрасъл с храсти и увивни растения, че се оказва

невъзможно да проникнат в него.

– Каквото и да има вътре – заключи Габи, – растенията го харесват.

Чироко мълчеше. Бе подтисната от напредналия стадий на разрушенията. Отворът в края на кухата жица се оказа достатъчно голям, за да може Рингмастър да прелети през него, тя беше микроскопичен детайл за мащабите на Гея – само една от 200 нишки на един единствен кабел. Въпреки това разрушението представляваше чувствителна загуба и по време на самото скъсване сигурно цялата повърхност на Гея е трепнала безпомощно в съчувствие.

Никой обаче не се бе постарал да възстанови повредата.

Тя не каза нищо, но ѝ бе трудно да повярва, гледайки останките, че все още има някой, който се грижи за механизмите.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Два дни след като изследваха кабела, Титаник напусна територията на тропическата гора. И до този момент теренът около тях не беше хълмист, с изключение на околността в подножието на кабела, но сега земята изглеждаше плоска като билиардна маса. Офион се простираше на километри във всички посоки. Бреговата линия вече не съществуваше като такава. Единственото нещо, което маркираше края на реката и началото на блатата бяха кичури висока трева, вкоренена в плиткото дъно и малки ивици разкалян бряг не по-високи от метър. Водата се бе разпротряла над всичко останало, рядко по-дълбока от десет сантиметра, с изключение на множеството извиващи се лабиринти на мочурища, блатисти ръкави, заливчета, проливи и лагуни. Тези места се обитаваха от огромни змиорки и дънни риби, големи колкото хипопотами, които ги поддържаха чисти и дълбоки.

В околността се различаваха три основни породи дървета, растящи на широко разпръснати групи. Чироко най-много се впечатли от един вид, чиито представители изглеждаха като стъклени скулптури, с изправени прозрачни стебла и симетрично растящи клони, подредени в правилна кристална структура. Най-тънките клонки всъщност представляваха стъклени нишки, които спокойно биха могли да се използват във влакнестата оптика. Когато духаше вятър по-слабите от тях се чупеха. Увивайки единия край на отчупените парчета с материята от парашутите си направиха отлични ножове. Раздвижвани от вятъра стъклените влакна искряха празнично и поради това Габи ги кръсти Коледни дръвчета.

Вторият вид представители на местната флора не се харесаха толкова на Чироко. Растението, май не беше много правилно да го наричат дърво, въпреки че бе достатъчно голямо, приличаше на купчина от нещо, което може да се види по земята на всяко говедовъдно ранчо. Бил ги нарече дървета фъшкии. приближавайки се по-близо до едно от тях, можаша да различат, че дървото притежаваше някаква вътрешна структура, но не пожелаха да се приблизят повече, защото миризмата му до голяма степен съответстваше на названието.

Последната порода дървета изглеждаше толкова странно, че те биха се чувствали по-добре ако ги нямаше. Приличаха по нещо на кипарисите, но едновременно с това напомняха и на земните върби. Клоните

им бяха много тънки и се оплитаха в големи стегнати кълбета. От земята към кълбетата растяха прилични на гирлянди пълзящи растения и захващайки ги с мустачките си ги придърпваха леко надолу.

Беше твърде чуждо за земните представи и то по много по-неприятен начин в сравнение с растенията на външното плато. Джунглата, която бяха напуснали не се различаваше толкова съществено от горите около Амазонка или Конго. Тук всичко изглеждаше необичайно, уродливо и заплашително.

Лагеруването бе невъзможно. Започнаха да привързват Титаник към дърветата и да спят в него. През всеки десет, дванадесет часа валише дъжд. Снарядиха нещо като навес от парашутите и го опънаха над лодката, но водата винаги успяваше да проникне през него и се събираше на дъното. Времето бе горещо, но влажността толкова голяма, че нищо не можеше да се изсуши както трябва.

Калта, горещината, влагата и потта ги направи раздразнителни. Не можеха да се наспят. Когато не бяха дежурни успяваха да дремнат на пресекулки. Когато обаче тримата се опитваха да спят ставаше съвсем лошо, поради ограниченото пространство и изкривеното дъно на Титаник.

Чироко се събуди от кошмар, бе сънувала че се задушава. Седна на дъното, чувствайки как платът на робата ѝ се отлепя от кожата. Почувства нещо лепкаво между пръстите на ръцете и краката. Вратът и шията ѝ също лепнеха.

Когато се изправи Габи се обърна към нея и кимна. После отново се загледа в реката.

– Роки – каза Бил. – Има нещо, което ти би искала да...

– Не! – вдигна ръце тя. – По дяволите, искам кафе. Бих убила някого за чашка кафе.

Габи се опита да се усмихне предано, но се получи една доста измъчена гримаса.

– Няма нищо смешно. Ясно? – просъска Чироко и се огледа наоколо. Чувстваше се така, както изглеждаше тази земя – загнила и разложена. – За Бога! Просто ми дайте една минутка преди да започнете да ме питате разни неща – по-мекото продължи тя, пребори с е с полепналите по тялото ѝ дрехи и скочи в реката.

Беше по-добре, но не много. Хвана се с две ръце за страната на лодката и започна често, често да потапя главата си във водата, мислейки си колко хубаво би било да има сапун, докато кракът ѝ не докосна нещо хлъзгаво. Без да изчака да разбере какво е това, тя се притегли, подпря

се с две ръце на борда и остави краката си да се пличкат във водата.

– Казвайте сега, какво има?

– Наблюдавахме пушек ей там – посочи към северния бряг Бил. – Можеш още да го видиш. Ето, малко по-наляво от тази китка дървета.

Чироко се надвеси през края на лодката и го видя – тънка сива ивица се издигаше нагоре, на фона на далечната северна стена.

– Нека отидем на брега и да хвърлим един поглед.

Беше дълъг изтощителен преход. През цялото време се бяхтаха в дълбока до коленете кал и застояла вода. Бил водеше колоната. Почувстваха лека възбуда, заобикаляйки едно дърво-фъшкия, което дотогава бе закривало полезрението. Чироко успя да долови полъх на пушек през силната воня на дървото и забърза през хлъзгавата почва.

Точно когато пристигнаха при пушека, започна да вали. Като се има предвид, че и самият пожар не беше съвсем пожар, изглеждаше, че изцапаните с черни сажди ходила щяха да се окажат единствената им придобивка.

Всъщност пожарът представляваше множество раздалечени една от друга купчини димящи храсталаци и бурени, разпръснати на площ около един хектар, тлеещи на пресекулки по краищата. Докато ги наблюдаваха сивият пушек започна да избелява с падането на капките дъжд. Изведнъж огнен език облиза в основата един храст на няколко метра от тях.

– Потърсете нещо сухо – заповяда Чироко. – Каквото и да е. Малко от тази блатна трева или съчки. Бързо, ще го загубим.

Бил и Габи побягнаха в различни посоки. Тя коленичи до храста и започна да духа с уста. Без да обръща внимание на пушека в очите, продължи да духа, докато не почувства главозамайване.

Скоро донесоха сухи съчки и Чироко внимателно започна да ги нарежда в купчинка, огънят се захвана добре и когато най-последно се увери, че няма да изгасне, тя се отпусна и седна на земята до него. Габи изкрещя и хвърли един малък клон толкова високо нагоре, че той почти се изгуби от погледа. Бил я потупа по гърба и Чироко се захили. Беше една малка победа. Но можеше да се окаже много важна. Почувства се страхотно.

Когато дъждът спря, огънят все още гореше.

Проблемът беше как да го запазят. Разискваха въпроса с часове, дори изпробваха и отхвърлиха като нереализируеми няколко идеи.

Най-накрая се спряха на един вариант, но им отне останалата част на деня и половината от следващия, за да осъществят плана си. Направиха две дълбоки купи от блатна глина и ги изпекоха много внимателно. Изпробваха коя дървесина гори най-бавно и изсушиха голямо количество съчки. След като всичко това беше готово, запалиха във всяка от купите по един малък огън. Изглеждаше мъдро да имат един резервен. Разбира се, че трябваше огньовете постоянно да се поддържат, но всеки от тях би го правил с желание, докато не намерят по-добро решение.

Когато привършиха с огъня, вече приближаваше периода за сън. Чироко искаше да се опитат да намерят някое действително сухо място – явно не разчиташе много на този начин за носене на огъня и се страхуваше да не го изпуснат в блатото. Бил обаче предложи първо да убият нещо за ядене.

– Вече започна да ми писва от тези пъпешки – оплака се той. – Последният, който изядох, имаше вкус на гранясало.

– Така е. Но наоколо няма смехурковци. Не съм виждала от няколко дни.

– Тогава ще убием нещо друго. Имаме нужда от месо.

Последните дни наистина не се бяха хранили добре. Блатата нямаха нищо общо с изобилието от различни видове плодни растения, срещащи се в гората. Единственият местен плод, който бяха опитали, имаше вкус на манго и им докара диария. И тъй като бяха в лодката, ситуацията можеше да се сравни с някой от кръговете на ада. Все още трябваше да разчитат на запасите, но и те бяха на привършване.

Решиха, че дънната риба очевидно е най-подходящата плячка. Подобно на всички животни, които бяха срещали досега, тя също не им обръщаше голямо внимание. Всичко друго или беше твърде малко или се движеше твърде бързо. Изключение правеха гигантските змиорки, но те пък бяха твърде големи.

Дънните риби обичаха да лежат в блатото, заровили муцуни в тинята. Придвижваха се с леки удари на опашката.

Тримата скоро успяха да оградят една от тях. За пръв път имаха възможността да разгледат отблизо тези същества. Чироко никога не бе виждала по-грозно създание. Беше около три метра дълго, с плосък корем, по средната линия на който имаше лека изпъкналост, простираща се от тъпата муцуна до хоризонталната опасна перка. по целия гръб минаваше дълъг сив израстък, мек и отпуснат, като гребена на петел, но доста хлъзгав. Непрекъснато се издуваше и свиваше ритмично.

– Сигурна ли си, че искаш да ядеш от това нещо?

– Защо не, ако ще ме засити за по-дълго време.

Чироко се спря на четири метра от рибата, докато Габи и Бил я добижаваха от двете страни. И тримата бяха въоръжени с кинжали, направени от счупените клони на коледни дръвчета.

Дънната риба имаше само едно око, голямо колкото торта. Единият му край леко се повдигна, докато разглеждаше Бил. Той застина на място. Същевременно съществото издаде звук подобен на сумтене.

– Бил, това не ми харесва.

– Не се тревожи. Виждаш ли, то мига по този начин – от една дупка над окото пръсна малко фонтанче и обля с течност очната ябълка, произвеждайки звука, който чува преди малко. – Навлажнява окото си. Няма клепач.

– Щом казваш – тя плесна с ръце и съществото веднага премести погледа си от Бил и го насочи към нея. Без да бъде сигурна, че постъпва правилно направи внимателно една крачка напред. Отегчена от всичко това, рибата се загледа някъде встрани.

Бил се придвижи плътно към нея, напрегна се, забодя кинжала непосредствено зад окото и се облегна на него. Рибата се разтърси в конвулсии и Бил пусна кинжала, отскачайки назад.

Нищо не се случи. Окото въобще не помръдна, а органът на гърба престана да се издува и свива. Чироко се отпусна и видя как Бил се захлади.

– Твърде лесно – каза той. – Няма ли това място най-сетне да ни подложи на истинско изпитание? – Хвана кинжала за дръжката и го измъкна от тялото. Тъмночервена кръв изпръска ръката му. Рибата изведнъж се сви, докосвайки с опашка муцуната си, после рязко разгъна опашката встрани и удари Бил по главата. С учудваща бързина загреба ловко отдолу безжизненото тяло и го подхвърли във въздуха. Чироко дори не успя да види къде падна то. Чудовището отново се изви като дъга, но този път балансираше върху корема си, а опашката и муцуната стърчаха във въздуха. За пръв път видя устата му. Беше кръгла като на минога¹¹ с два реда зъби, които тракайки се въртяха в противоположни посоки. Опашката се удари в калта и рибата скочи върху нея. Тя се гмурна към земята и брадичката ѝ заора в тинята. Рибата изпляска зад нея, изви се отново и изхвърли петдесет килограма кал във въздуха, като шибна лудо с опашката. Острата перка разсече земята пред лицето ѝ, после се метна нагоре, за да удари отново. Чироко панически риеше с

11. ???

ръце и крака, подхлъзвайки се всеки път, когато се опитваше да стане.

– Роки! Скачай!

Скочи и ръката ѝ едва не бе откъсната от поредния разсичащ удар на перката.

– Бягай, бягай! Идва след теб.

Хвърли бърз поглед назад, видя въртящите се зъби и физически почувства ужасяващото жужене, което издаваха. Чудовището искаше да я изяде.

Тя се насочи газейки до колене в тинята към по-дълбоките води, което не беше добро решение, но всеки път когато искаше да свърне към сушата опашката светкавично се измъкваше от тинята готова за удар. Постоянно обливани с мръсна вода и тиня, очите ѝ скоро престанаха да виждат, тя се подхлъзна и преди да успее да стане опашката я удари по главата. Остана в съзнание, само дето ушите ѝ звъняха. Претърколи се няколко пъти в тинята, търсейки пипнешком изпуснатия кинжал, но калта го бе погълнала. Чудовището вече беше на метър от нея, извито за скока, който щеше да я смаже, когато покрай него профуча Габи, едва докосвайки с крака земята и се блъсна с такава сила в нея, че зъбите ѝ се разтресоха. последва скок и трите тела се хързулнаха няколко метра през тинята.

Усети смътно някаква хлъзгава мокра стена под краката си и ритна с всичка сила. Когато то отново шибна с опашка към тях, Габи вече бе успяла да я изтегли към дълбокото. Почувства, че е сама и потъва, но успя да задържи глава над водата, поемайки хрипкаво въздух с широко отворена уста.

Погледна към брега и видя гърба на Габи. Беше застанала между Чироко и чудовището. То приближи към нея. Опашката шибаше на нивото на шията, като смъртоносна коса. Габи успя да гмурне глава и издигна високо кинжала. Той се пречупи близо до дръжката, но острието успя да отреже голямо парче от перката. това не се хареса на рибата. Момичето се хвърли отново право към отвратителните челюсти. Вместо да я прободее, като Бил тя мушна остатъка от кинжала в окоето и го разреже от горе до долу. Опашката продължи яростно да шибаше по земята, но сега нямаше какво да я насочва. Габи отскочи назад, после отново се приближи, дебнейки удобен момент да нанесе втори удар.

– Габи! – изкрещя Чироко. – Остави я. Ще те убие.

Момичето погледна назад и забърза към Чироко.

– Да се махаме оттук. Можеш ли да вървиш?

– Да, аз... – Земята се разклати под краката ѝ. Сграбчи ръкава на

Габи и успя да се задържи права.

– Облегни се бързо. Това нещо идва насам.

Чироко не успя да разбере какво има предвид, защото Габи я повдигна, подложи гърба си под отпуснатото ѝ тяло и я повлече през мочура към твърдия бряг.

Усети, че внимателно я отпуската на тревата и видя разплаканото лице на Габи, надвесено над нея. Сълзите продължаваха да се стичат, докато ръцете ѝ опипваха нежно главата на Чироко и се преместиха надолу към кръста.

– О-о! – трепна тя и мускулите и конвулсивно се сгърчиха около мястото на болката. – Мисля, че ми строши ребрата.

– Боже мой! Когато те вдигнах? Съжалявам, Роки, аз...

– Не, глупаче – погали я по бузата Чироко. – Когато се блъсна в мен, като нападател на Гигантите¹². Радвам се, че го направи.

– Искам да погледам очите ти. Мисля, че ти...

– Няма време. Помогни ми да стана. Трябва да намерим Бил.

– Първо тебе. Легни обратно. Няма да...

Чироко отблъсна ръката ѝ, надигна се, успя да се изправи на колене, но се катурна встрани и повърна.

– Видя ли, че съм права. Трябва да останеш тук.

– Добре – изхриптя тя. – Но ти иди и го намери, Габи. Погрижи се за него и го доведи тука жив.

– само да те прегледам...

– Тръгвай!

Габи прехапа устни и погледна към рибата, която продължаваше да се мятва в тинята. Изглеждаше раздвоена. Подвоуми се няколко мига, скочи на крака и побягна към мочура.

Чироко остана да лежи неподвижно, държейки се с ръка за корема, докато Габи се завърна.

– Жив е – съобщи тя, – но е в безсъзнание и мисля, че е ранен.

– Лошо?

– Отпред целият е в кръв. Ръцете и краката също. Част от кръвта е на рибата.

– Казах ти да го доведеш тук – изръмжа Чироко, опитвайки се да подтисне гаденето в стомаха си.

– Ш-ш-ш – успокои я Габи и прекара ръка по челото ѝ. – Сигурно има нещо счупено и не мога да го помръдна, докато не направя носилка.

12. Гигантите – един от най-известните отбори по американски футбол в Щатите.

Но първо ще те пренесе в лодката и ще те настая да легнеш. Мирувай! Ако трябва да те набия, ще го направя. Не би искала да получиш юмрук в ченето, нали?

Чироко почувства, че иска да я удари, но отново ѝ се повдигна. Светът се завъртя пред очите ѝ. Отпусна се безсилно на земята и се остави да я вдигнат на ръце.

Помисли си, че навярно изглежда доста нелепо. Момичето беше високо 150 сантиметра, при нейните 185, но ниската гравитация не създаваше проблеми с теглото.

Затвори очи – светът престана да се клати. Положи глава на рамото на Габи и нежно я погали.

– Благодаря ти, че ми спаси живота – прошепна тя и изгуби съзнание.

Събуди се от ужасяващо стенание. Не би искала някога пак да чуе този звук.

Бил се намирал в полусъзнателно състояние и се мятал в треска. Чироко седна и внимателно докосна главата си. Болеше, но главозамайването бе преминало.

– Ела и ми помогни – погледна към нея Габи. – Трябва да го задържим неподвижно. Може да се нарани.

Побърза да отиде до Габи и тихо попита:

– Лошо ли е?

– Много. Кракът му е счупен. Вероятно и няколко ребра, но не е храчил кръв.

– Къде е счупено?

– Пищяла. Мислех, че само мускулът е разкъсан, докато не го сложих на носилката. Започна да се бори с мен и костта се показа.

– Господи!

– Не е загубил много кръв.

Чироко почувства, че отново ѝ се повдига, когато прегледа разпарцалената кожа около дълбоката рана. Габи я промиваше с първарени парчета от парашута и всеки път, когато я докоснеше, Бил издаваше прегракнал стон.

– Какво мислиш да правиш? – попита Чироко, като смътно си припомни, че тя би трябвало да ѝ каже какво да прави, а не да пита.

– Мисля, че трябва да извикаш Калвин – измъчено прошепна Габи.

– Каква ще е ползата? О, да, ще извикам този кучи син, но ти видя

колко време отне предишния път. Ако Бил умре докато дойде, ще го убия.

– Тогава ние трябва да наместим костта.

– Знаеш ли как?

– Виждала съм как се прави, но беше с упойка – отговори след малко Габи.

– Добре че имаме много парцали, които надявам се са чисти. Аз ще го държа за ръцете. Почакай минутка – тя се приближи отстрани и коленичи до него.

Челото му беше горещо, когато го докосна, а погледът – втренчен, изпразнен от съдържание.

– Бил? Чуй ме. Ти си ранен, Бил.

– Роки?

– Аз съм. Всичко ще се оправи, но кракът ти е счупен. Разбираш ли?

– Разбирам – прошепна той и затвори очи.

– Бил, събуди се. Нужна ни е твоята помощ. Не трябва да се съпротивляваш.

– Да – отвърна той и погледна надолу към краката си. – Да, ще бъда послушен. ще свършите бързо, нали?

Тя кимна към Габи, която се намръщи и силно издърпа крака.

Наложил се да направят три опита, докато успеят. При втория костта се показа издавайки мляскащ звук и Чироко отново повърна. бил го понесе добре. Въздухът свистеше през стиснатите зъби, жилите на врата му се бяха изпънали като струни, но не издаде никакъв стон.

– бих искала да съм сигурна, че го направихме както трябва – прошепна Габи, отдръпна се и започна да плаче.

Чироко я погледна, но нищо не каза, просто продължи сама да привързва към крака му едно подходящо парче дърво, използвайки го за шина. Когато привършил Бил бе припаднал отново. Изправи се и вдигна окървавените си ръце напред.

– Трябва да се махаме оттук – каза бавно тя. – Трябва да намерим място, където е сухо, да направим лагер и да изчакаме докато Бил се оправи.

– Той вероятно не трябва да бъде пренасян.

– Не трябва – въздъхна Чироко. – Но ще се наложи. За един ден ще стигнем до оная хълмиста местност малко по на север. Да тръгваме!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Добираха се два дни вместо един и то бяха ужасни дни. Спираха често за да стерилизират превръзките. Купата, която използваха за да възваряват вода не беше качествена като истински керамичен съд – ронеше се и постоянно се размиваше, замърсявайки водата. Поради факта, че налягането тук бе по-високо от една атмосфера, самата вода завираше бавно – бе нужен около един час за да кипне.

Когато реката беше спокойна и разлята, Габи и Чироко успяха да откраднат по някой и друг час сън от време на време, но при по-опасните участъци, а те започнаха да се срещат все по-често, бяха необходими усилията и на двете за да не заседне лодката. Продължаваше да вали на определени интервали.

Бил заспа и се събуди след първите двадесет и четири часа. Изглеждаше с пет години по-стар, лицето му беше сиво. когато Габи смени превръзките, раната имаше много лош вид. Кракът от коляното надолу и почти цялото стъпало бяха два пъти по-големи от нормалните си размери.

По времето, когато напуснаха блатата, той бълнуваше непрекъснато, потеше се обилно и вдигна висока температура.

В началото на втория ден Чироко успя да се свърже с един минаващ наблизо цепелин и да получи в отговор модулирано свирукане, което, както ѝ бе казал Калвин означаваше „Добре, ще ме кажа“. Въпреки това бе започнала да се страхува, че вече е твърде късно. Наблюдавайки как цепелинът величествено отплува към замръзналото море, тя за кой ли път се запита, защо бе настояла да напуснат гората. И ако трябваше да я напуснат, защо не използваха Свирчостоп? той спокойно щеше да ги прехвърли над тези опасни места, далеч от ужасяващите чудовища като тази риба, която отказа да умре.

Знаеше, че причините, поради които го направи и сега бяха в сила, но това не я накара да спре да се самообвинява. Габи не можеше да пътува в цепелина, не мажеха да я изоставят, а трябваше да намерят начин да се измъкнат от тук. Помисли си, че би могла да се занимава с много по-лесни и по-приятни неща, вместо да поеме отговорността за безопасността на другите, и че е отвратена от живота, който води. Тя поиска да се измъкнат, тя поиска от останалите също да приемат опасностите. как въобще е могла някога да си помисли, че може да бъде капитан?

Извършила ли е поне едно нещо правилно, откак пое командването на Рингмастър?

Това, което в действителност искаше бе просто, но толкова трудно се постигаше. Нуждаеше се от любов, точно както и всеки друг. Бил бе казал, че я обича, но защо тя не се реши да му каже същото? Бе мислила, че някой ден ще бъде в състояние да му го каже. Сега обаче той умираше, а с него умираше и последната ѝ възможност.

Но искаше и приключения. Този стремеж я бе придружавал през целия ѝ живот, от първия прочетен комикс, от първите документални филми за космоса, първите черно-бели, плоски, приключенски филми и първите цветни уестърни, които видя. Поривът да направи нещо рисковано и героично никога не бе я напуснал. Той я отблъсна от кариерата на певица, така силно желана от майка ѝ и от ролята на домакиня, която всички се надяваха да ѝ наложат. Тя искаше да шурмува базите на космически пирати, стреляйки с лазера, да се промъква през джунглата с отред свирепи бунтовници, извършващи нощен набег върху вражеската крепост, да търси Светия Граал или да разруши опасна за Земята звезда. Като по-възрастна успя да си измисли и други причини за да се постарее винаги да бъде най-добрата – в колежа, в школата или в тренировъчния лагер. И стана най-добрата, така че когато дойде нейният шанс, нямаше начин да изберат някой друг за опасната мисия. Зад всичките успехи се криеше непреодолимото ѝ желание да пътува, да изследва непознати места и да върши неща, които никой друг не е вършил. Именно този стремеж я постави в командирското кресло на Рингмастър.

И сега си получи своето приключение. Плуваше в лодка, малка и несигурна като мидена черупка по течението на непозната река, сред най-гигантските съоръжения видени някога от човешко око, а мъжът в когото бе влюбена умираше.

Земята на Източен Хиперион бе леко хълмиста, с обширни равнини, по които тук-там се срещаха самотни обрулени от ветровете дървета. Приличаше на африканска савана. Офион се стесни, течението стана по-стремително, а водата поради някаква мистериозна причина – постудена.

Оставиха се пет или шест километра на милостта на течението. И двата бряга бяха каменисти. Огромни, не много високи скали стръмно се спускаха към водата. Когато се движеше бързо, Титаник ставаше почти неуправляем. Широко започна да се оглежда за някое заливче или друго подходящо място за пристан.

Употребиха два часа за да се преборят с течението, работейки

усилено с прътите и греблата, и да прекарат Титаник до скалистия бряг. И двете бяха на границата на изтощението. На всичкото отгоре не беше останало нищо за ядене, а Източен Хиперион не изглеждаше много плодороден.

Изтеглиха лодката на брега. Бе ужасно трудно, краката им се хлъзгаха по изгладените от водата камъни, но успяха да я преместят на скалите, достатъчно високо за да се чувстват в безопасност. Бил не разбираше какво става около него и от дълго време не бе проговарял.

Чироко остана да го пази, докато Габи се свлече на земята и заспа като труп. Трябваше по някакъв начин да се разсъни и реши да изследва близката околност на лагера.

На около двадесет метра от реката се издигаше нисък насип и тя се изкатери на върха.

Източен Хиперион би се харесал на някой фермер. Ширналите се пред очите ѝ земни пространства приличаха на жълтите пшенични поля в Канзас. Тази илюзия се разваляше от големи ръждивочервени области и други, оцветени в бледосиньо, примесено с оранжево. Всичко това се накъдряше, разлюляно от вятъра, подобно на високите треви в саваните. Тъмни сенки се носеха над земята, някои от облаците преминаваха толкова ниско, че запълваха с мъгла падините.

На изток хълмовете се простираха чак до зоната на здрача, разделяща нощта на Западна Рея от Хиперион, като постепенно към цветната гама се добавяше зелено, явно това би трябвало да бъде гора, която още по-нататък се губеше в тъмнината и преминаваше в скалисти планини. На запад земята изглеждаше още по-платка с плитките си езера и мочури, проблясващи, когато успеят да хванат някой слънчев лъч. Отвъд блатата се виждаше тъмнозеленото на тропическата гора, още по-нататък хоризонтът се извиваше нагоре и разкриваше обширни равнини, които изчезваха в здрачната зона на Океан, към замръзалото море.

Вглеждайки се по-добре в далечните хълмове успя да различи стадо животни – множество черни точки на жълтия фон на тревите. Стори ѝ се, че две или три от точките бяха по-големи от другите.

Канеше се вече да се връща към лагера, когато чу музиката. Идваше някъде отдалеч и бе много тиха. Едва сега осъзна, че от доста време е слушала мелодията без да я разграничи от останалите звуци наоколо. Нежни акорди обвиваха основния мотив, болезнено благозвучен и чист. Той ѝ навяваше покой, напомняше за места, където се бе чувствала безгрижна и щастлива, места които може би никога повече нямаше да види и беше толкова познат и близък, сякаш го бе чувала още в люлката.

Разбра, че плаче, неподвижно на хълма, притихнала в очакване на някакво чудо. Но песента си бе отишла, разтваряйки се в далечината.

Титанидата ги откри в момента, когато разпъваха палатката, за да пренесат вътре Бил. Беше застанала в горния край на стръмния склон, който Чироко изкачи миналия ден. Зачака съществува да направи първата крачка, но то явно си мислеше същото.

Без съмнение най-точната дума за това чудо беше кентавър. Долната му част бе досущ като конско тяло, докато горната изглеждаше толкова човешка, че Чироко се стресна. Не беше напълно сигурна, че вярва на очите си.

Не изглеждаше по начина, по който Уолт Дисни си бе представял кентаврите, но и нямаше много общо с класическия гръцки образ. Беше твърде окосмено, макар в по-голямата си част белезникавата кожа по тялото му да бе гладка. Големи многоцветни кичури косми се спускаха на каскади по главата и опашката, а така също по ръцете и четирите крака от колената надолу. Най-странното бе че между предните крака също растяха кичури, там където един истински кон – в момента Чироко се опитваше да си го представи, имаше гладка кожа. Носеше овчарска гега и с изключение на няколко украшения, по тялото му не се виждаше нищо друго.

Сигурна бе, че това е една от Титанидите, за които Калвин спомена, макар че бе сгрешил при превода. Тя, той им бе казал, че всички са самки, беше не с шест крака, а с чест крайника.

Чироко пристъпи една крачка напред и Титанидата допря устата си с ръка, после с бързо движение я протегна напред.

– Внимавай! – извика тя. – Моля те, бъди предпазлива.

За секунда Чироко се замисли какво има предвид Титанидата, но после застина, безкрайно учудена, че въобще разбра за какво става въпрос. Титанидата не го бе казала на английски, нито на руски или френски, а това бяха единствените езици, които знаеше.

– Какво ста... – тя млъкна за да си прочисти гърлото. Някои от думите имаха доста високи звуци. – Какво става? В опасност ли сме? – Едва можа да произнесе въпросите – бяха трудни за изговаряне и изискваха сложна модулация на гласа.

– Допуснах, че сте – изпя отговора Титанидата. – Мислех, че сигурно ще паднеш. Но ти по-добре знаеш какво е правилно за твоята раса.

Габи изгледа учудено Чироко.

– Какво по дяволите става тук? – попита тя.

– Мога да я разбирам – отговори Чироко, без да се впуска в

подробности. – Току-що ни каза да внимаваме.

– Да внимаваме... Но как разбра?

– Калвин как разбираше цепелина? Нещо се е напъхало в мозъците ни, скъпа. Но в момента е много удобно, така че млъкни – бързо избърбори тя, за да не даде време на Габи да попита още нещо.

– Вие ли сте народа на блатата? – попита Титанидата. – Или идвате от замръзналото море?

– Нито едното, нито другото – изпя няколко трели Чироко. – Ние само пътувахме през блатото по нашия път към... морето на злото, но един от нас е болен. Ние не искаме да те нараним.

– Ще ме нараните малко ако отидете до морето на злото, защото ще умрете, а аз ви харесвам. Твърде сте големи за ангели, които са изгубили крилетата си и твърде почтени за същества от морето. Признавам, че досега не съм виждала други като вас.

– Ние... би ли дошла при нас на брега? Моята песен е твърде тиха и вятърът не може да я издигне към теб.

– Ще бъда при вас след две поклащания на опашката ти.

– Роки! Внимавай, тя иска да слезе долу – изсъска Габи, пристъпи напред и застана пред Чироко, решително стиснала стъкления кинжал.

– Знам, че иска – бързо каза Чироко, хващайки я за ръката с кинжала. – Аз я помолих. Освободи пътя, докато не си е помислила нещо лошо и стой отзад. Ще ти извикам, ако стане напечено.

Титанидата започна да се спуска по стръмното, с главата напред, пазейки равновесие, широко разперила ръце. Заподскача пъргаво, яхнала малката лавина от пръст, която предизвика и се приближи в тръс към тях. Пир съприкосновението със скалата краката ѝ издаваха познато топуркане.

Беше около тридесет сантиметра по-висока от Чироко и тя неволно отстъпи крачка назад когато Титанидата застана до нея. Рядко бе виждала жена по-висока от себе си, но тази самка бе нещо изключително. Отблизо тя изглеждаше по-чуждоземна от всякога, именно защото части от нея бяха твърде човешки.

Редуващите се червени, оранжеви и сини райета, които Чироко бе помислила за естествена окраска, се оказаха нарисувани с боя. Извиваха се, оформяйки най-различни шарки, разположени предимно по лицето и гръдния кош. Четири ивици с формата на шеврон¹³ украсяваха корема малко над мястото, където би трябвало да бъде пъпа, ако имаше такъв.

13. шеврон – нашивка с формата на обърнато V като сержантите от американската армия.

Устата бе голяма, а носът се разливаше леко в основата, но тъй като лицето бе достатъчно широко, изглеждаха симетрични. Очите ѝ, огромни и влажни, се разполагаха необичайно далеч едно от друго. Ирисите бяха брилянтножълти с радиално разположени зелени жилки обграждащи големите зеници.

Очите до такава степен поразиха Чироко, че тя едва не пропусна да забележи най-нечовешката особеност на лицето. Предметите, които при пръв поглед помисли, че са някакви странни цветя, затъкнати зад ушите се оказаха самите уши. Щръкналите им краища се извиваха над темето.

– Казвам се До Диез... – изпя тя поредица от различни по продължителност мелодични звуци в тоналност до диез.

– Какво каза сега? – прошепна Габи.

– Тя каза, че се нарича... – изпя името и забеляза как ушите на Титанидата щръкнаха.

– Но аз не мога да ѝ викам така – запротестира Габи.

– Викай ѝ До Диез. Няма ли да млъкнеш най-после? Остави ме да говоря с нея! – скастри я тя и отново се обърна към Титанидата.

– Казвам се Чироко или капитан Джоунз – запя Чироко. – А това е моята приятелка Габи.

Лицето на съществото не промени изражението си, но за сметка на това ушите бяха достатъчно красноречиви. Те клепнаха надолу и почти опряха в раменете.

– Шеер-ах-шо-ил-икап-итен-жонз – лицето ѝ се изкриви от усилието да произнесе всичко това монотонно, имитирайки Чироко. В края изпусна дълбока въздишка. Беше странно да се види как при това ноздрите ѝ се разшириха издишвайки със сила въздуха, докато гръдният кош не помръдна. – Това е дълго име, но да ме извиниш, в него няма мелодия. В живота ти сигурно няма никаква радост, щом си се нарекла с такава мрачно име.

– Нашите имена са избрани за нас – отговори Чироко, чувствайки се ужасно неловко. Бе постъпила глупаво, като изговори по този начин името си, вместо да изпее някакъв свободен превод. – Нашата реч не е като вашата и гърлата ни не са така дълбоки.

До Диез се засмя, досущ като човешко същество.

– Наистина, вие говорите с гласа на тръстикова свирчица, но аз ви харесвам. Искам да ви поканя на гости при моята задна-майка. Съгласни ли сте?

– Бихме приели поканата ти, но един от нас е ранен много лошо. Нуждаем се от помощ.

– Коя от вас? – изпя Титанидата. Ушите ѝ запърхаха учудено.

– Не сме ние, друг е. Той сега лежи и костта на крака му е счупена. – Бе забелязала, че в езика на Титанидите има местоимения с конструкции за мъжки и женски род. Някои от фрагментите на песента означаваха буквално мъж-майка и жена-майка, а в главата ѝ се въртяха и други съвършено неправдоподобни концепции.

– Костта на крака му – пропя До Диез, и ушите ѝ се раздвижиха като някакъв сложен семафор. – Ако предположението ми е вярно, това е доста сериозно за раса като вашата, която не може да подменя крайниците си. Веднага ще повикам Лечителя – тя повдигна гегата си и изпя една сбита музикална фраза в малкото зелено топче на края на жезъла.

Очите на Габи се разшириха.

– Те имат радио? роки, кажи ми какво става?

– Тя каза, че ще извика доктор... И че имам тъпо име.

– Що за доктор е това? Да не би да е член на Американската Медицинска Асоциация?

– Мислиш ли, че не знам какво правя? – изсъска ядно Чироко. – Бил изглежда много зле, по дяволите! И даже ако този доктор има само конски хапчета или каквото и да е там друго дъра-бъра, няма да стане полошо ако го прегледа.

– Това вашата реч ли беше? – попита До Диез. – Или имате нарушения в дишането?

– Това е начинът, по който разговаряме и аз...

– Моля да ми простите. Моята задна-майка винаги е казвала, че трябва да се науча да бъда тактична. Аз съм на... – тя изпя числото двадесет и седем и фрагмент, обозначаващ период от време, който Чироко не можа да преобразува в земни единици – и освен генетичното знание, имам да уча още много.

– Разбирам – съгласи се Чироко, но всъщност нищо не беше разбрала. – Ние сигурно ти изглеждаме доста странно. Естествено ти на нас също.

– Така ли? – височината на тоновете в песента издаде, че това е нова мисъл за До Диез.

– Имам предвид, че изглеждаш необичайно на някой, който никога не е виждал вашата раса.

– Трябва да е така, както казваш... Но ако никога не сте виждали Титанида, откъде сте се появили на голямото колело на света?

Чироко бе обърквана от начина по който съзнанието ѝ преведе песента на До Диез. Озадачи се, когато чу мотива „от къде“. Трябваше да

извика в мозъка си всички алтернативни значения на двутоновата фраза, която До Диез бе произнесла с вежлива тържествена модалност, използвайки микротонното изглаждане на височината на звука, характерно за начина по който младите разговарят с по-възрастните.

– Ние въобще не сме от колелото. Отвъд стените ан света има огромно пространство, което вие не можете да видите...

– О-о! Значи сте от Земята!!!

Тя не каза Земята, както и не казваше Титаниди, когато говореше за своята раса, но смисълът на думата бе третата планета от Слънчевата система и това безкрайно изненада Чироко. До Диез продължи, но държанието, тонът и даже позата ѝ се промениха. Тя се бе възбудила до такава степен, че ако ушите ѝ бяха малко по-големи сигурно щеше да излети във въздуха.

– Аз съм смутена – довърши песента си тя. – Мислех, че приказките за Земята са басни за занимавка на хлапетата около лагерните огньове. Мислех също, че съществата на Земята приличат на Титанидите.

Непривикналото ухо на Чироко се наостри при последната дума и тя се запита дали не би трябвало да се преведе като хора, нещо подобно на „ние хората, вие варварите“. Реши, че няма шовинистични обертонове, просто съществото говореше за своята раса като за една сред много-то други на Гея.

– Ние сме първите хора от Земята, които идват тук – запя Чироко. – И аз съм учудена, че знаете за нас, тъй като до този момент ние самите нищо не знаехме за вас.

– Вие не пеете песни за нашите подвизи, както ние пеем за вашите?

– Страхувам се, че не.

До Диез погледна над главата на Чироко. На върха сега стоеше още една Титанида. Тя приличаше много на До Диез, но имаше едно смущаващо различие.

– това е Си Бемол... – изпя тя и после поглеждайки гузно се върна към тържествената официална тоналност. – Преди да дойде, исках да ви задам един въпрос, който пари в душата ми, откакто ви видях за пръв път.

– Не трябва да се отнасяш към мен като към по-възрастна – изви в учтива трела гласа си Чироко. – Може би ти си по-възрастната.

– О, не! Аз съм на три години по земното отчитане на времето. Това, което желая да знам, надявайки се че въпросът ми не е безочлив и дързък, е как успявате да стоите толкова дълго на два крака без да паднете?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато другата Титанида се присъедини към тях, смущаващата разлика окончателно се изясни, но от това стана още по-смущаваща. Между предните крака, на мястото отпред, което при До Диез бе покрито с кичури косми, Си Бемол имаше напълно човешки penis.

– Света Богородице! – прошепна Габи и смушка с лакът Чироко.

– Ще млъкнеш ли? – сопна се тя. – Изнервяш ме така!

– Ти се изнервяш? Ами аз? Не мога да разбера нито една нота от това, което пеете. Но е хубаво, Роки. Ти наистина пееш прекрасно.

Освен мъжките гениталии отпред, Си Бемол бе почти идентичен с До Диез. И двамата имаха високи конични женски гърди и гладка, безкосмена, бледа кожа. Лицата им бяха безбради, женствени, с широки усти. Си Бемол имаше повече рисунки по тялото и повече цветя в косата си. Ако не беше това и пениса би било трудно да го различат от До Диез.

Краят на дървена флейта стърчеше от една дипла на кожата на нивото на липсващия пъп. По-точно това беше торбичка, а не дипла.

Си Бемол пристъпи напред и протегна ръка с разтворена длан. Чироко направи крачка назад и Си Бемол незабавно се наведе и я подхвана с две ръце за раменете. В първия момент тя се изплаши, но после разбра, че той споделя опасенията на До Диез. Бе помислил, че ще падне назад и искаше да я подкрепи.

– Добре съм – пропя нервно тя. – Мога сама да стоя на краката си.

Ръцете му бяха по-големи, но безусловно човешки. Изпита необичайно усещане от този допир. Да разглеждаш едно невъзможно създание отдалеч бе много по-различно от това да почувстваш топлината на тялото му. Изведнъж осъзна факта, че всъщност тя бе осъществила първият в историята на Земята контакт на човек с интелигентен чуждоземец. От него лъхаше на канела и ябълки.

– Лечителят скоро ще пристигне – той пееше с Чироко обичайната песен на равните, но оркестрирана в официалната тоналност. – Но докаато дойде, искам да ви попитам дали сте яли?

– Ние сами бихме ти предложили от нашата храна – отговори тя. – Но истината е, че привършихме запасите си.

– И моята предна-сестра не ви е предложила нищо за ядене? – Си Бемол хвърли укорителен поглед към До Диез и те видяха как главата й

клюмна виновно. – Тя е любопитна и импулсивна, но не е учтива. Моля ви да ѝ простите – изразите, които той използва, за да опише родството си с До Диез бяха сложни комплекси от необясними понятия. Чироко имаше в главата си речник, но не и тълкуванието на думите.

– Тя се държа много любезно.

– Нейната задна-майка ще бъде много доволна да чуе това. Ще хапнете ли с нас? не зная какъв вид храна предпочитате, но ако нещо от това, което имаме ви харесва, то е ваше.

Бръкна в торбата, но не в тази, която беше част от неговото тяло, а в по-голямата, направена от кожа и привързана с ремък около кръста и извади един червеникавокафяв къс от нещо, което приличаше на пушена шунка. Той го хвана като бутче от пуйка и седна на земята, сръчно подгъвайки крака под себе си. Чироко и Габи също седнаха – една операция, която Титанидите наблюдаваха с нескрит интерес.

Последователно всеки взимаше парчето месо и отхапваше от него. До Диез донесе няколко дузини зелени ябълки. Титанидите просто ги слагаха цели една по една в устата. Чуваше се хрускане и ябълката изчезваше.

Габи се намръщи на плодовете, веждите ѝ се повдигнаха, когато Чироко отхапа едно парче. И вкусът си беше като на зелена ябълка. Вътрешността, бяла и сочна, имаше малки кафяви семчици.

– Може би по-късно ще успеем да си обясним всичко това – обади се Чироко.

– Ще ми се да получа няколко обяснения още сега – язвително промърмори Габи. – Мислиш ли, че го вярвам това тук, дето седиме в кръг и хрупаме проклетите зелени ябълки заедно с тия рижави кентаври?

До Диез се засмя.

– Тази, която се нарича Га-бии пее доста възбуждаща песен. Харесва ми.

– На мен ли говори?

– Харесва песента ти.

– Е, не е класическа, като тази която ти пееше – усмихна се глупаво Габи. – Но как ги разбираш, Роки? Какво ще кажеш за това как изглеждат? Чувала съм за паралелната еволюция, но не и за такава, която е само то кръста нагоре. Ще ми се да вярвам, че са хуманоиди. Бях готова за всичко – от големи топки мислещо желе до гигантски паяци. но те толкова приличат на нас.

– Да, обаче по-голямата част от тях няма нищо общо с нас.

– Правилно! – изкрещя Габи. – Но погледни това лице.

Абстрахирай се от магарешките уши. Устата е много широка, очите – огромни, а носът изглежда като ударен с лопата, но всичко това е в границите на съответните човешки размери и може да се види и на Земята. Погледни сега по-надолу, ако смееш. Погледни само и да видим как ще ми кажеш, че не е човешки penis.

– Попитай я ще ни разреши ли да се присъединим към нейната песен – помоли Си Бемол чистосърдечно. – Вярно е, че не знаем думите, но можем да импровизираме акомпанимента.

Чироко му изпя в отговор, че трябва да поговори с приятелката си малко по-дълго, но после ще ѝ преведе молбата му. Той кимна и продължи внимателно да следи разговора.

– Габи, моля те, недей да ми крещиш!

– Съжалявам – сведе поглед тя и се опита да се успокои. – Обичам, когато всяко нещо има някакъв смисъл. Човешки penis, стърчащ от чуждоземно същество – няма! Видя ли ръцете им? Имат папиларни линии. ФБР би ги картотекирало без да се усъмни в нещо.

– Видях това.

– Ако можеше да ми кажеш как разговаряш с тях...

– Нямам представа – разтвори ръце Чироко. – Имам чувството, че винаги съм знаела този език. Да го пея е по-трудно отколкото да го слушам, но това е така, понеже гърлото ми не е привикнало. Отначалото се паникьосах, но вече ми мина. Мисля, че мога да им се доверя.

– Точно както Калвин се доверява на щепелините?

– Ясно е, че нещо се е позабавлявало с нас, докато бяхме в безсъзнание. Някой ми е напъхал в главата езика на Титанидите и аз не знам как и защо. Не знам също дали не ми е пробутал и нещо друго. Имам обаче смътното чувство, че зад този подарък не стоят лоши намерения. И колкото повече разговарям с Титанидите, толкова повече ги харесвам.

– Калвин говореше почти същото за проклетите щепелини – каза мрачно Габи. – А ти едва не го арестува.

– Мисля, че сега го разбирам малко по-добре.

Титанидата Лечител се оказа самка, а името ѝ се произнасяше също в тоналеност си бемол. Тя влезе в палатката и остана известно време там, преглеждайки крака на Бил под бдителния поглед на Чироко. Краищата на раната бяха станали жълти и синьочерни. Когато Лечителят опипа мястото около нея, отвътре бликна някаква пенеста течност.

– Силно инфектирана – изпя тя и зачака.

– Какво е състоянието му, Лечителю!

– Много сериозно. Без лечение той ще бъде с Гея след няколко десетки ротации.

Чироко отначало си го преведе по този начин, но временният период „десет ротации“ бе означен само с една дума. Прилагайки метричните представки тя по-скоро би го нарекла декарот. Гея извършваше една ротация приблизително за един час.

Значението на „да бъде с Гея“ беше ясно, въпреки че Титанидата използва друга дума, която имаше комплексно значение и се отнасяше едновременно до нейния свят, до Богинята, която беше този свят и до концепцията за връщането в земята, от която си произлязъл. Нямаше намек, подсказващ евентуално безсмъртие.

– Може би ще предпочетете да изчакате пристигането на лечител от вашата раса? – попита Титанидата.

– Бил може никога да не го види.

– Така е. Моите лекарства ще премахнат нахлулите малки паразити. Не знам дали няма да подтиснат обмяната на веществата. Не мога да ти обещаю например, че моето лечение няма да навреди на помпата, която тласка течността на живота, защото не знам къде се намира тя при съществата от вашата раса.

– Тя е точно тук – Чироко посочи с пръст към гръдния кош.

Ушите на Титанидата подскочиха няколко пъти нагоре-надолу, после се наведе и притисна ухо към гръдния кош на Бил.

– Вярно! Не се шегуващ – пропя тя. – Както и да е, Гея е безкрайно мъдра и не казва защо се върти колелото.

Чироко агонизираше в нерешителност. От една страна обмяната на веществата и концепцията за микробите не бяха неща, които една местна врачка би могла да знае, а понятията се превеждаха така, както ги чу – явно медицинските познания на Лечителя не бяха за пренебрегване. Но от друга страна самата Титанида съзнаваше, че нейните лекарства могат да навредят на човешкия организъм.

Как трябваше да постъпи? Калвин го нямаше още, а Бил умираше.

– Моля, кажете ми за какво се използват тези израстъци? – попита Лечителят, държейки с едната си ръка ходилото на Бил, докато другата опипваше пръстите на крака му.

– Ъ, ъ, те са... – тя се порови в езика на Титанидите, но не можа да открие думи за еволюционно атрофирани рудиментарни органи. Имаше

дума за еволюция, но не можеше да се прилага по отношение на живи същества. – Помагат ни да запазим равновесие, но не са действително необходими. По-скоро са недоглеждани или несъвършенство на конструкцията.

– А, а – изтананика Лечителят. – Гея прави грешки, всички го знаят. Да вземем например личността, с която за пръв път имах заден акт преди хиляди рота. – Чироко искаше да преведе съчетанието като „моят съпруг“, но не пасваше – със същото основание можеше да се преведе и като „моята съпруга“, въпреки че и това пак нямаше да е точно. Не съществуваха английски еквивалент, осъзна тя и си припомни своя проблем.

– Направи каквото можеш за моя приятел – тихо изпя тя. – Поверявам го в твоите ръце.

Лечителят кимна и се захвана за работа.

Първо проми обилно раната с някаква кафява течност, после я покори с дебел слой жълтеникаво желе и сложи отгоре едно голямо листо.

– Това ще примамва малките гризачи, които ядат от плътта му – обясни Титанидата. надеждите на Чироко нарастваха и спадаха в зависимост от действията на Лечителя. Листото и „примамката“ не я въодушевиха много – изглеждаше твърде примитивно. Но когато започна да превързва раната, използва за целта бинтове, които извади от запечатани пакети и изпя, че са „почистени от паразити“.

По време на работата тя разглеждаше тялото на Бил с голям интерес и от време на време измънкваше под носа си някакви мелодийки, изразяващи силното й учудване:

– Кой би помислил...? ... мускул на това място? Свързан по този начин? Все едно да ходиш със счупени крака... не, не мога да повярвам.

После описа Гея доста противоречиво – мъдра, безкрайно изобретателна, обичала да претрупва излишно някои неща и била тъпа глупачка. Отбеляза също, че Гея се радвала много ако може да импровизира някоя шега – това последното докато гледеше удивено бутоните на Бил.

Когато Лечителят привърши, Чироко бе плувнала в пот. Добре поне че Титанидата не бе размахвала разни кречетала или муски и не бе чертала по пясъка магически знаци. Едва когато завърза последния възел на превръзката, започна да пее предвидената за такива случаи Лечебна песен. Чироко не мислеше, че това може да навреди по някакъв начин.

Титанидата се наведе над Бил, провря ръце под раменете му и повдигна нежно горната част на тялото, притискайки го плътно към себе си. После постави главата на Бил на рамото си и се наклони, докато устните

й докоснаха ухото му. Изчака няколко секунди така, запя тихо нежна приспивна песен без думи и го залюля внимателно напред-назад.

Бил постепенно спря да се тресе, цветът започна да се възвръща по лицето му, което стана необикновено спокойно.

След няколко минути Чироко би могла да се закълне, че той се усмихва.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скоро Чироко разбра, че трябва да отхвърли някои свои предубеждения.

Първото беше най-очевидно. Когато Си Бемол се появи и видя, че много прилича на До Диез, с изключение на половите органи, тя помисли, че трудно ще може да различава кентаврите един от друг.

Титанидите от групата, която пристигна в отговор на повикването на До Диез обаче изглеждаха като току-що оживели фигури от някоя детска въртележка в лунапарка.

Кичурите по главата и опашката на Лечителя бяха изумруденозелени, а цялата останала част на тялото бе покрита с плътна къса козина. Имаше и друг силно окосмен екземпляр – ягодава блондинка, прошарена с виолетово. Много от тях бяха петнисти, като преобладаваха кафяви и бели петна, а видя и един самец, който нямаше абсолютно никакво окосмяване с изключение на опашката. Кожата му бе бледосиня.

Последната Титанида от групата изглеждаше гола, но не беше. Кожата ѝ, досущ като на конете, покриваше не само тази част от тялото, където би изглеждала уместно, но се разпростираше също и по горната човешка половина. Цялата бе раирана като зебра на светложълти и оранжеви ивици, а дългите косми по главата и опашката – оцветени в светлолилаво. Чироко премести погледа си встрани от нея, но това не помогна – образът сякаш завинаги се бе отпечатал върху ретината на окоето ѝ.

Изглежда, че карнавалната атмосфера, която и без това създаваха не ги задоволяваше достатъчно, защото Титанидите бяха изрисували не-окосмената част на кожата и боядисали в най-различни цветове отделни кичури от косите си. Всички носеха огърлици и гривни. Промушени през дупки, пробити в ушите и носовете висяха дрънкулки, а около краката им бяха завързани най-различни пиринчени верижки, гerdани от оцветени камъчета и венци от цветя. Всички носеха музикални инструменти, подаващи се от торбичката на кръста или праметнати през рамо, направени от дърво, месинг, морски раковини или от рогата на животни.

Второто предубеждение, което в действителност бе първо, тъй като Калвин предварително ги информира за това, беше, че всички Титаниди са самки. Един тактичен въпрос, отправен към Лечителя получи съвсем пряк отговор и предизвика внушаваща страхопочитание демонстрация.

Всяка от Титанидите имаше три полови органа.

Чироко знаеше за разположените отпред мъжки или женски генитали, които имаха човешки размери. поради съображения, които трябва да имаха някакъв смисъл за една Титанида, именно те определяха пола и съответните местоимения в езика им.

Като добавка всяко от съществата имаше голям вагинален отвор, отзад под опашката, точно както при кобилата.

Това обаче, което се виждаше отдолу окончателно шокира Габи и Чироко. В областта на мекия конски корем, между задните крака на Лечителя бе разположено нещо като плътен месест кальф и от него излизаше penis, който абсолютно по всичко приличаше на човешкия с изключение на размерите – дълъг и дебел колкото ръката на Чироко.

Тя си бе мислила, че притежава голям опит. През живота си беше виждала много голи мъже и минаваха години преди някой от тях да успее да я изненада с нещо ново. Харесваше мъжете и обичаше секса, но това тук я накара сериозно да обсъди въпроса дали да не стане монахиня. Беше потресена и тази нейна реакция я смути. Осъзна, че е същото чувство, което Габи бе изпитала преди време – повече се разстрои не от странните чуждоземни особености, а от изключителната прилика с човека.

Третото нещо, което трябваше да преосмисли, бе обстоятелството, че въпреки нейното познаване на езика, а сега вече и способността ѝ да разпознава пола на Титанидите и да използва правилно личните местоимения, не можеше да разбере предназначението на задните органи, нито пък успя да намери необходимите знания в главата си.

Всъщност в съзнанието ѝ се бяха отпечатали само речника на езика и граматическите правила, необходими за правилната композиция на изреченията. Беше достатъчно за да се справя със съществителните – трябваше само да помисли за предмета и вече знаеше думата. Боравенето с глаголите се оказа значително по-трудно. Обикновените действия, като бягане, скачане, плуване и дишане бяха достатъчно ясни, но глаголи за неща, които Титанидите извършваха, а хората не, определено създаваха трудности.

Системата от нейните знания обаче съвсем се разпадаше, когато трябваше да се опишат родствените връзки в семейството, правилата за поведение, обичаите и множество други неща, които при хората и Титанидите се различаваха съществено. Тези концепции ѝ звучаха като безсмислени тонове в песните им. Понякога Чироко ги превеждаше на себе си или на Габи като комплексни словосъчетания с много тирета, като

например „тя-която-ми-е-предна-орто-сестра-от-моята-заднамайка“ или „справедливо-чувство-на-ненавист-към-ангелите“. Всяка от тези фрази се изразяваше с една единствена дума в песните.

Най-накрая реши, че чуждоземното понятие в главата ѝ си остава чуждоземно и тя не бе в състояние да го използва, докато не намери начин да получи съответните обяснения, допълвайки комплекта знания с които бе дарена.

Пристигането на свитата на Лечителя изясни още едно усложнение – това с имената. Имаше твърде много имена в една и съща ключова тоналност, с които нейната система за превод не можеше да се справи и да намери английски еквиваленти. Габи не можеше да ги пее и се наложи Чироко да измисли допълнителни имена.

Тъй като вече бе започнала с музикалната терминология, реши да продължи да се придържа към нея. Първата Титанида, която срещнаха, назова До Диез Кларнет, защото името ѝ звучеше като типичните древни моряшки танци, изпълнявани на кларнет. Си Бемол стана Си Бемол Банджо, ягодовата блондинка беше Сол Минор Валс, петнистата – Си Тромпет, а синкавото същество сега се казваше Сол Фокстрот. най-послед след дълго обмисляне кръсти жълто-оранжевата зебра Ре Минор Латерна.

Габи почти веднага започна при разговор да пропуска нотните знаци, но това не изненада Чироко, която постоянно, въпреки нежеланието си бе наричана Роки.

Линейката представляваше дълъг дървен фургон на четири гумени колела, задвижван от две Титаниди впрегнати отпред в хлабава сбруя. Гумите явно бяха пневматични и имаха фрикционни спирачки, които се управляваха от теглещите. Дървенията бе светложълта като току-що отрязан чам, гладко полирана и отделните части бяха съединени без гвоздеи.

Чироко и Габи поставиха Бил върху огромното легло в центъра на фургона и се качиха при него. Лечителят също се качи, зае своето място край леглото подгъвайки четирите крака под себе си и започна да му пее, като навлажняваше от време на време челото на ранения с мокро парцалче. Другите Титаниди вървяха покрай фургона с изключение на Кларнет и Банджо, които останаха отзад при стадото си. Имаха около двеста животни, големи колкото крави, четирикраки, с тънки гъвкави, около три метра дълги вратове. В края си безглавия врат завършваше с

намръщена уста и малки ноктести израстъци прилични на щипци. Хра-неха се като приближавах усти към земята и смучеа нещо подобно на мляко от гърбовете на едрите бели глисти, заровени из калта наоколо. Единственото око се разполагаше в основата на врата, така че даже когато бяха наведени към земята, можеха да наблюдават какво става над тях.

Габи разгледа по-подробно едно от животните и на лицето ѝ се изписа възмущение – явно трудно можеше да приеме, че такова нещо въобще може да съществува.

– Гея си има своите добри и своите лоши дни – цитира тя един от афоризмите на Титанидите, който Чироко неотдавна ѝ беше превела. – Това чудо сигурно го е измислила в края на деветдневен запой. Какво знаеш за тези радиопредаватели, Роки? Можем ли да ги разгледаме, как мислиш?

– Сега ще видя – каза тя, после запя към петнистия Тромпет, питайки дали ще могат да разгледат неговото говорещо съоръжение, но щом думата се появи в главата ѝ спря втрещена.

– Те не ги правят? – промълви Чироко. – Отглеждат ги.

– Защо едва сега ми го казваш?

– Защото току-що го осъзнах. Потърпи малко, Габи. Думата буквално значи „смето на растението, което пренася песента“. Ето, разгледай го.

Предмета, който стърчеше, привързан към края на жезъла на Тромпет всъщност представляваше голямо продълговато жълто семе. Беше гладко на пипане и нямаше други особености освен една мека кафява пъпка.

– То чува с това – посочи Тромпет пъпката. – Не я докосвайте, защото ще оглушее. Вие пеете тука, то пее песента ви на своята майка и ако тя е доволна, запява песента така, че целият свят може да я чуе.

– Страхувам се, че не те разбирам напълно.

Тромпет посочи над рамото на Габи и изпя:

– Ей там виждам една майка, която все още има деца.

Препусна към неголям хрусталак, растящ в близката падина. Край всеки хруст от земята излизаше израстък, подобен на камбана. Тромпет хвана камбаната, измъкна я от почвата и заедно с корените я домъкна до фургона.

– Трябва да се пее на смето – обясни той, после свали от рамото си месинговия рог и изсвири кратка танцова мелодийка в пет четвърти такт. – Сега си наведете ушите... – млькна смутено, но след секунда

продължи. – Направете там, каквото вашата раса прави когато иска да чува по-добре.

След половин минута чува звуците на рога, пискливи, сякаш излизаха от Едисоновия цилиндър, но напълно отчетливи. Тромпет изпя няколко тона, които веднага бяха повторени, последва кратка пауза и изведнъж двата мотива прозвучаха едновременно.

– Тя чува моята песен и я харесва. Видяхте ли? – изпя Тромпет и щастливо се усмихна.

– Прилича ми на концерт по желание на слушателите от някоя радиопрограма. Ами ако дискоджокера не иска да пусне точно тази песен?

Чироко преведе въпроса на Габи по най-добрия възможен начин.

– Трябват доста упражнения, за да се научиш да свириш приятно – напомни им Тромпет. – Но са много добросъвестни и полезни. Майката може да пее по-бързо, отколкото четирите крака да бягат.

Чироко започна да превежда, но Тромпет я прекъсна.

– Тия семена са много полезни и при построяването на очите, които виждат в тъмнината – изпя той. – С тях наблюдаваме в кладенеца на ветровете за да не ни изненадат Ангелите.

– Струва ми се, че описва нещо като радар – обади се Чироко.

– Ти май вярваш на всичко, което тия свръхобразовани понита ти кажат – подозрително я изгледа Габи.

– Ще ми кажеш ли тогава, как работят семената? Да не би да мислиш, че в тях няма електроника? Или предпочиташ телепатия?

– По-скоро бих повярвала в магии.

– Наречи го магия тогава. Но аз мисля, че в тия семена има кристали и схеми. Щом могат да отглеждат органичен радиопредавател, защо да не могат радар?

– Радио – може би. И то само защото го видях със собствените си очи, а не защото искам да имам нещо общо с него. Но радар – не!

Радарната инсталация на Титанидите се намиреше под навеса в предната част на фургона. Изглеждаше като някаква абстрактна модернистична скулптура. Имаше различни по големина орехи и листа прикрепени към една делва, пълна с рохкава пръст. От долната част на съда излизаха дебели лиани. Лечителят обясни, че в почвата имало червей, който генерирал „субстанцията на силата“. На повърхността от радиосемената бе подредена мозайка. В областта около кафявата пъпка на всяко семе, заобикаляйки я, симетрично бяха монтирани фини дървени

втулчици, в чиито дупки се свързваха тънките като игла ластари на някакво изключително дълго увивно растение. Виждаха се и много други необясними приспособления, но беше явно, че всичко е от растителен произход. Едно голямо плоско листо имаше способността да луминисцира, когато върху него паднеше сноп светлина излъчван от друго подобно листо.

– Лесно е да се разгадае – пропя весело Лечителят. – Тази точка от фалшив огън представлява Небесния гигант, който виждате ей там срещу Рея – пръстът на Титанидата посочи едно петно на растителния екран. – Вижте как умира... ето. И сега отново светва, само че по-ярко и малко по-нагоре.

Чироко започна да превежда, но Габи я прекъсна.

– Знам как работи радара – измърмори тя. – Цялото това противно устройство ме дразни.

– Сега не се нуждаем от него – увери ги Тромпет. – Още не е настъпил сезонът на ангелите. те идват от изток, когато Гея издиша въздух и ни причиняват страдание, докато тя не ги всмуче обратно в гърдите си.

Чироко се запита дали е разбрала правилно как се изрази Тромпет – „всмуче върху гърдите“ или „в гърдите“, но не можа да го дообмисли, защото Бил изстена и отвори очи.

– Здравей – поздрави го Лечителят. – Радвам се, че се завърна.

Бил понечи да стане, но когато размърда крака си изкрещя от болка.

Чироко застана между него и Лечителя. Той я видя и въздъхна облекчено.

– Много лош сън, Роки – проговори той.

– Вероятно не всичко е било сън – потърка челото си тя.

– А? О-о, ти имаш предвид кентаврите. не е това. Спомням си как този белият ми пя, докато ме люлееше.

– Как си сега?

– Много слаб. Кракът не ме боли толкова. това добър знак ли е или просто е станал безчувствен?

– Мисля, че състоянието ти се подобрява.

– А какво става с... ти знаеш... Гангрена? – избягна погледа ѝ той.

– Не мисля. Изглежда много по-добре откакто Лечителят го обработи.

– Лечителят? Кентавърът?

– Нямахме друг избор – отговори Чироко и съмненията отново я завладяха. – Калвин още не е дошъл. Но аз наблюдавах внимателно –

изглеждаше, че знае какво прави.

Помисли си, че пак е заспал, но не след дълго той отново отвори очи и направи усилие да се усмихне.

– Не бих искал да ми се налага да взема такава решение.

– Беше ужасно, бил. Тя каза, че умираш и аз й повярвах. В противен случай трябваше да чакаме докато дойде Калвин, при това не зная какво би могъл да направи той без лекарства, а тя обясни, че може да убие микробите, което имаше смисъл, защото...

Той докосна коляното ѝ. Ръката му бе студена, но стабилна.

– Правилно си постъпила – очите му светнаха и той се засмя. – Погледни ме! След седмица ще мога да ходя.

Беше късен следобед, вечният, монотонен следобед и някой я тресеше по рамото. Тя отвори очи и бързо премигна няколко пъти, за да се разсъни.

– Приятелите ти пристигнаха – изпя Фокстрот.

– Небесния гигант, който видяхме в радара – добави Лечителят. – Били са в него през цялото време.

– Приятелите?

– Да, вашият лечител и още двама други.

– Двама? – скочи на крака Чироко. – Тези двамата... Единият ми е познат, а вторият дали прилича на нея или пък е мъж като моят приятел Бил?

– Твоите местоимения ме объркват – намръщи се Лечителят. – Честно казано, все още не знам, кой от вас е мъж и кой – жена. Как мога да знам, след като се криете зад тези парчета плат.

– Бил е мъж, а аз и Габи сме жени. Ще ти обясня по-късно, а сега ми кажи какъв е този който дойде на Небесния гигант?

– Гигантът не ми каза – повдигна рамене Титанидата. – И той е объркан като мен.

Свирчостоп започна да кръжи над кервана на Титанидите и даде знак да изчакаят спускането на пътниците. След минута един парашут разцъфна и малка черна фигурка се залюшка под него. Нямахше съмнение, че е Калвин.

Докато той се спускаше надолу се появи още един и Чироко се напругна за да разбере кой може да бъде, но така или иначе фигурата изглеждаше твърде голяма за човек. После се появи трети парашут, след него четвърти...

Във въздуха вече имаше дузина парашути, преди да успее да забележи Джен. Останалите най-вероятно бяха Титаниди.

– Хей, та това е Джен! – извика Габи, която стоеше заедно с Фокстрот и Тромпет малко по-встрани, докато Чироко бе останала във фургона. – Питам се, ако Април е...

– Ангели! Атакуващи Ангели! Строй се!

Гласът, който изкрещя това бе зловец, изгубил мелодичността си и пълен с омраза. Чироко тъпо гледаше как Лечителят продължава да крещи заповеди, надвесен над радарния апарат. Лицето на Титанидата бе разкривено в гримаса и очевидно беше забравила за своя пациент.

– Но какво става? – започна Чироко, млъкна и се сниши бързо, защото Титанидата я прескочи и се приземи до фургона.

– Слизай бързо долу, двукрако! И се дръж настрана от това!

Погледна нагоре и видя, че небето е пълно с крила.

Спускаха се покрай бордовете на цепелина, леко подгънати за да се увеличи скоростта и атакуваха току-що скочилите Титаниди, които безпомощно висяха под парашутите. Бяха няколко дузини.

Чироко падна на пода, когато фургона рязко подскочи напред и се чу звука от разкъсващите се ремъци на сбруята. Едва се задържа, дращейки с ръце и крака да не изхвъркне през отворения заден капак, успя да се изправи на колене и то точно навреме, за да види как Габи скочи в движение и сграбчи с ръце страничната стена на фургона. Помогна ѝ да се прехвърли бързо вътре и да се закрепил на крака.

– Какво по дяволите става? – отнякъде в ръката на Габи се появи бронзова сабя. Чироко не беше виждала подобно оръжие досега.

– Внимателно! – тялото на Бил подскочи нагоре и се претърколи на пода. Чироко се опита да го върне в леглото, но фургона продължаваше лудо да се мята във всички посоки, прелитайки с трясък над натрошени камънаци и скалните пукнатини.

– Спрете това нещо, по дяволите! – изрева Чироко, после го изпя, но беше безполезно. Двете впрегнати отпред Титаниди препускаха с всички сили към битката и нищо не бе в състояние да ги спре. По-едрата държеше сабя и я размахваше яростно над главата си, крещейки като демон.

Чироко плесна едната по задницата и едва не загуби скалпа си, когато сабята изсвистя над главата ѝ. Сниши се към пода и погледна надолу към края на ремъците, които все още задържаха Титанидите към фургона.

– Габи, дай ми това нещо, бързо!

Сабята полетя към нея с дръжката напред и падна в краката ѝ. С няколко резки удара разсече ремъците и освободи първо едната, после другата.

Титанидите въобще не забелязаха какво става, но сега, когато нищо не ги задържаше бързо дръпнаха напред и изчезнаха от погледа. Полу-разрушеният фургон постепенно забави ход, блъсна се в един огромен валчест камък и спря.

– Какво беше това...

– Не знам. Всичко, което ми казаха бе да не се намесваме. Хайде, помогни ми да преместим Бил.

Беше буден. Не личеше да е ранен. Когато го повдигаха на одъра, погледът му си остана зареян в небето.

– Света Богородице! – каза той, достатъчно силно за да го чуят сред писъците на Титанидите. – Там горе ги убиват...

Чироко погледна нагоре точно в момента, в който едно от летящите създания отсече три върви от парашута на последната от спускащите се Титаниди, останала жива. Парашутът се сгърчи и с главозамайваща скорост Титанидата изчезна зад niskия хълм на изток.

– Ангели ли им казват? – учуди се Бил.

За Титанидите това бяха ангели на смъртта. С човешки тела и огромни криле – седем метра от единия до другия край, тия същества превърнаха мирното пространство над Хиперион в кланица. В небето вече не се виждаше нито един парашут.

Битката се пренесе зад хълма и се скри от погледа им. Титанидите пищаха пронизително, докато някъде отгоре, трябва да бяха Ангелите, се носеше зловец вой.

– Зад теб – предупреди я Габи и Чироко се обърна светкавично.

Един ангел приближаваше безмълвно от изток. Летеше ниско и крилата му, абсолютно неподвижни, почти докосваха земята. Фигурката нарастваше с неимоверна бързина и скоро тя можа да различи сабията, стисната в лявата ръка. Лицето му бе застинало в кръвожадна гримаса, краищата на очите сълзяха и ясно се видя как мускулите на ръката му се нагърчиха на възли, когато издигна сабията над главата си...

Профуча над тях и удари леко няколко пъти с криле, за да се издигне над niskия хълм.

– Пропусна ме – изсъска Габи.

– Седни веднага! – заповяда Чироко. – Твърде голяма мишена си като стърчиш така. И да знаеш, че не те пропусна. Просто промени намерението си в последния момент. Видях как спря замаха.

– Защо се отказа? – Габи се сви до Чироко и продължи да оглежда хоризонта.

– Не знам. Най-вероятно, защото нямаш четири крака. Но следващият път може да не бъде толкова наблюдателен.

Скоро видяха втори ангел да прелита над тях под малко по-различен ъгъл. Изглеждаше така сякаш въздухът се разтваря пред него, краката му бяха събрани и ходилата оформяха нещо като опасна плоскост. Ръцете прилепваха плътно, прибрани към тялото, а крилата бяха точно толкова разтворени, колкото да управляват полета при тази висока скорост. Чироко никога не бе виждала толкова грациозни и икономични движения.

Откъм страната на хълма се появи още един и пикира със свистене към земята, набирайки скорост, почти целуна тревата и се изви рязко нагоре за да изчезне отвъд билото.

– Много са добри – прошепна Габи.

– Така е – съгласи се Чироко. – Не бих искала да се бия с тях във въздуха даже и да имам криле.

Внезапно леденостуден вятър задуха от изток, вдигайки облаци прах от сухата земя.

В далечината се чу тропот. Иззад хълма, заобикаляйки го от двете страни се появиха Титанидите и препуснаха към фургона, преследвани от ято Ангели. Чироко успя да разпознае някои от тях. Левият преден крак на Тромпет бе облян в кръв. Всички носеха дървени пики с месингови остриета на върха и бронзови саби.

Не надаваха викове и бяха престанали да пеят бойните си песни, но лудостта в очите им продължаваше да гори. Пара излизаше от ноздрите им и телата на тези, които нямаха окосмяване по кожата, блестяха. Прогърмяха покрай тях, намалиха скоростта и се завъртяха обратно за да посрещнат Ангелите.

– Ще използват фургона за прикритие – извика Габи. – Ще се окажем в средата на битката. Скачай бързо!

– А Бил? – изкрещя Чироко.

Погледът на Габи светкавично се кръстоса с нейния. За секунда изглеждаше така, сякаш иска да каже нещо, после изръмжа някаква неразбираема тирада и взе сабята от Чироко. Когато застана на края на фургона и погледна към приближаващите Ангели, изражението на лицето ѝ издаваше повече ярост отколкото здрав разум. Още веднъж Чироко видя крехкия гръб на момичето, изправено между любовта си и приближаващата опасност.

Ангелите не й обърнаха никакво внимание.

Габи стоеше със сабя в ръка, готова да посрещне атаката, но те профучаха покрай фургона и връхлетяха върху Титанидите, които бяха заели позицията зад него.

Шумът прехвърли границите на човешките възприятия. Воят на ангелите се смеси с писъците на Титанидите и със свистенето на десетките гигантски криле, разкъсващи въздуха.

Чудовищно привидение изплува от облака прах, един кошмар, оцветен в кафяви и черни оттенъци. Крилето му се движеше в конвулсии, като призраци, които току-що се съживяват. Беше заслепен и мушкаше безцелно с копието и сабята на всички страни, в желанието си да се измъкне от бъркотията. Не изглеждаше по-голям от десетгодишно дете. Тъмна кръв бликаше от десния му хълбок.

Оказа се точно над тях, когато реши да се измъкне от бъркотията. Не изглеждаше по-голям от десетгодишно дете. Тъмна кръв бликаше от десния му хълбок.

Оказа се точно над тях, когато реши да се освободи от копието и го метна надолу. Месинговото острие премина през ръкава на робата на Габи и се заби в пода на фургона, трептейки като тетива. Когато Ангела ги подмина видяха, че от врата му стърчи дървена пика. Падна някъде в прахта отпред и Чироко не можа да види нищо повече.

Битката се измести далеч от тях така внезапно, както ги бе връхлетяла. Воят премина в по-висока октава и Ангелите започнаха да се издигат нагоре, смалявайки се, докато се превърнаха в малки призрачни очертания, пърхащи високо във въздуха, отдалечаващи се на изток.

Отпред се чу някаква суматоха – три Титаниди тъпчеха с крака тялото на падналия Ангел. Вече бе трудно да се каже дали то някога е изглеждало човешко. Чироко отвърна поглед от гледката, отвратена от кръвта и убийствената ярост, изписана по лицата на Титанидите.

– Какво ги накара да избягат? – попита Габи. – Още две минути и щяха да приключат с всички ни.

– Трябва да са видели нещо, което ние не можем да видим оттук – отговори, след като помисли малко Чироко.

В това време Бил се беше загледал на запад.

– Ето там – посочи с ръка той. – Някой идва.

Чироко видя познати фигури. Бяха Кларнет и Банджо пастирите, галопиращи бясно към тях.

– Можете ли да ми покажете нещо по-впечатляващо? – горчиво се засмя Габи. – Едното от тия хлапета е само на три години.

– Погледнете нататък – отново се обади Бил, сочейки в друга посока.

Над хълма преливаше пъстра вълна от Титаниди – една прашна, задъхана кавалерия.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше шест дни след атаката на ангелите или шестдесет и първия ден от появяването им на Гея. Чироко лежеше на една ниска масичка, а краката ѝ широко разтворени встрани бяха промушени в импровизирани от кожени ремъци стремена. Калвин се бе навел някъде под нея, но тя нямаше сили да го гледа. Белокосата Титанида-Лечител също беше тук и внимателно наблюдаваше операцията, без да престава да пее своите лечебни песни. Те успокояваха до известна степен Чироко, но естествено нищо не можеше да замени упойката.

– Успях да разширя шийката на матката – съобщи Калвин.

– Не искам да чувам нищо за това.

– Съжالياвам – понадигна се, после рязко се изправи и Чироко видя челото и очите му над хирургическата маска – бяха плувнали в пот. Титанидата го избърса и той ѝ благодари с поглед. – Би ли преместила тази лампа по-насам.

Габи приближи мъждукащия светилник и сенките, които краката на Чироко хвърляха върху стените станаха още по-големи. Чу металическото потракване на инструментите, когато бръкна в стерилизиращата вана и усети как кюретата се чукна леко в стените на спекулума.

Би трябвало инструментите да бъдат от неръждаема стомана, но Титанидите не можеха да правят такива. Калвин и Лечителят бяха поработили доста дълго с най-добрите местни майстори, докато най-накрая се получи нещо, което той реши, че може да използва.

– Боли! – простена през зъби Чироко.

– Причиняваш ѝ болка – обясни Габи, като че Калвин не разбираше английски.

– Габи, или пази тишина, или ще намеря някой друг да държи лампата! – Чироко никога не бе чувала Калвин да говори така грубо.

Болката не беше много силна, но постоянна и подобно на болката във вътрешното ухо не можеше да се локализира. Беше в състояние да чувства и чува стърженето и от това зъбите ѝ заскърцаха още поточяно.

– Добрах се най-после – меко каза той.

– Добра се? Можеш да го видиш?

– Да. Нещата са напреднали повече, отколкото предполагах. Добре, че настоя да побързаме с аборта – продължи да стърже той, като от

време на време спираше за да изчисти кюретата.

Габи се обърна настрани и започна да разглежда нещо върху дланта си.

– Има четири крака – прошепна тя и понечи да се приближи към Чироко.

– Не искам да го виждам! Махни го веднага по-далеч от мен!

– Мога ли да го погледна? – помоли Титанидата.

– Не! – Чироко се мъчеше да не повърне и не можа да изпее отговора, но поклати яростно глава.

– Габи, унищожи го! Още сега, чуваш ли?

– Направих го, Роки.

Чироко изпусна дълбока въздишка, която се превърна в хлип.

– Не исках да ти крещя така. Титанидата каза, че иска да го види. вероятно трябваше да ѝ разреши. Може би щеше да проумее нещо.

Чироко запротестира, че може да ходи сама, но Титанидата я пренесе на ръце през мръсната улица към помещението, които бяха определени за тях. нейните разбирания за медицината включваха много прегръдки, затопляне на тялото и успокояващи песни. Докато я слагаше на леглото тя изпя Песента на съчувствието, която се пееше във времена на душевни страдания. В стаята имаше още две празни легла.

– Добре дошла във ветеринарната лечебница! – посрещна я Бил. Макар и трудно тя успя да се усмихне леко, докато Титанидата оправяше постилките.

– Този твой приятел шегаджия пак каза нещо смешно? – изпя тя.

– Да, нарече това място – „място-за-лечение-на-животни“.

– Той трябва да се засрами! Лечението си е лечение. Ето, изпий това, ще ти помогне да се отпуснеш.

Чироко пое кожения мях и отпи една голяма глътка. Течността прогори гърлото ѝ, спускайки се надолу и скоро топлината започна да се разпространява по цялото ѝ тяло. титанидите също като хората пиеха ферментирани напитки и предназначението им беше същото. Този факт се оказа едно от най-приятните открития за последните шест дни.

– Имам чувството, че току-що ми извиха китките – промърмори Бил. – Разбрах го по тона на гласа ѝ.

– Тя те обича, Бил. Даже когато си нетактичен и невъзпитан.

– Надявах се да те развеселя.

– Много забавно... Бил... то имаше четири крака.

– Господи! А аз с моите тъпи шеги за животни и... – той се протегна и взе ръката ѝ в своята.

– Няма нищо. Сега вече всичко свърши. Бих искала да поспя.

Чироко отпи още две големи глътки и веднага заспа.

Габи прекара първия час след операцията обяснявайки на всички колко добре се чувства, после припадна и два дни имаше силна треска. Август се отърва без каквито и да било последствия. Чироко получи леко възпаление, но скоро се оправи.

Бил се чувстваше все по-добре и постоянно напираше да ходи, но Калвин му забрани и каза, че костта още не е заздравяла както трябва.

– И колко още ще трае това? – попита Бил. Всъщност той постоянно задаваше този въпрос. Нямахте книги за четене, нямаше телевизор. Единственото му развлечение беше да гледа през прозореца прашната полутъмна улица на Титантаун. Не можеше дори да разговаря с болногледачите с изключение на няколко опростени мелодични фрази. Лечителите учеше упорито английски, но напредваше много бавно.

– Най-малко още две седмици – отговори Калвин.

– Но аз чувствам, че още сега ще мога да ходя.

– Вероятно ще можеш и точно тава е най-опасно. ще изпука като суха пръчка. Не, не ти разрешавам да ставаш даже и с патерици още две седмици.

– Не можем ли да го изнесем навън? – предложи Чироко.

– Искаш ли да излезеш навън, Бил?

Повдигнаха Бил заедно с леглото, понесоха го надолу по улицата и го разположиха под едно от огромните дървета, които растяха навред из градчето. короните им се сплитаха в едно цяло и правеха Титантаун незабележим от въздуха. Освен това осигуряваха относителна тъмнина, подобно на местността около основата на кабела, която бяха изследвали преди време. Титанидите поддържаха през цялото време запалени светилници в къщите си и даже на някои места по улиците.

– Виждал ли си днес Джен? – попита Чироко.

– Зависи какво имаш пред вид като казваш днес – прозя се Калвин.

– Часовникът ми все още е в тебе.

– Не си го виждал, така ли?

– Дори и за секунда – поклати глава той.

– Питам се, какво е правил през цялото това време.

Калвин беше открил Джен да следва извивките на Офион,

пробивайки си път през стръмния, начупен терен в околността на планината Немезида, намираща се в Крий – дневната област на запад от Рея. Обяснил му, че се бил появил в зоната на здрача между деня и нощта и от тогава непрекъснато бил в движение, опитвайки се да намери останалите.

Когато го попитаха какво е правил досега бе отговорил кратко – „оцелявах“, което беше във от съмнение, но Чироко искаше да знае какво по-точно имаше предвид. Бегло спомена за собствените си преживявания по времето когато е бил лишен от чувства, като каза само, че в началото много се разтревожил, но като се ориентирал в ситуацията се успокоил.

Чироко не беше сигурна също какво иска да каже с това.

В началото тя се зарадва, че ще има около себе си още един, който като нея се бе отървал с минимални последствия. Габи продължаваше да оха и стене по време на сън. Бил все още не си спомняше много неща, макар че паметта му бавно бе започнала да се възстановява. Август си остана в хронична депресия, почти на границата на самоубийството, докато Калвин беше щастлив, но искаше да бъде сам. само тя и Джен изглеждаха относително непроменени.

Чироко обаче знаеше за себе си, че е била докосната от нещо мистериозно по време на престоя в тъмнината – можеше да пее езика на Титанидите. подсъзнателно почувства, че Джен поради неизвестни причини скрива нещо, нещо по-значително, което му се е случило и започна да търси признаци за това.

Усмиваше се постоянно. Продължаваше да уверява всички, че се чувства добре, даже и тогава, когато никой не го питаше. Беше приятелски настроен. понякога бе прекалено сърдечен, но така или иначе изглеждаше добре.

Чироко реши да го намери и да опита още веднъж да поговори с него за двумесечното му отсъствие.

Титантаун ѝ хареса.

Под дърветата беше топло. Тъй като горещината идваше отдолу нагоре, преминавайки през доста дебел пласт земя, то тя се задържаше в него и повърхността излъчваше само малка част от нея. При това топлината бе суха и Чироко скоро разбра, че тялото ѝ се охлажда достатъчно ефикасно ако е облечена само в една лека риза и ходи боса. Улиците бяха приятно осветени с хартиени фенери, които ѝ напомнях на

японските. Земята беше твърда и се навлажняваше от едни храсти, които на всяка ротация разпръскваха като мъгла облаци малки водни капчици и когато това се случваше, замирисваше на лек летен дъжд. Околностите бяха покрити с килим от цветя. растяха изненадващо добре в постоянния полумрак и бяха толкова много, че при всеки полъх на вятъра земята се покриваше с окапали венчелистчета.

Титанидите никога не бяха чували за урбанистично планиране. Жилищата им се разполагаха разпръснато, на най-различни случайни места под и над земята и даже по дърветата. Пътищата се бяха оформили не принудено, от потребностите на самото движение. Нямахме знаци или табелки с имената на улиците и ако се направеше карта на града, за кратко време би се покрила с поправки – постоянно изникваха нови къщи, понякога дори по средата на пътя и минавачите, заобикаляйки ги започваха да утъпкват нови пътеки. По този начин очертанятията на улицата се променяха, докато не настъпваше ново равновесие.

Всички, които я срещаха, я поздравяваха шеговито с весели песни.

– Здравей, земно чудовище! Виждам, че все още успяваш да запазиш равновесие.

– О-о, вижте, та това е двукракото чудо! Ела да похапнеш с нас Шеер-ах-ко.

– Съжалявам, приятели – изпя в отговор тя. – Имам работа. Да сте виждали някъде До Дизз Трубадур?

Забавляваше се да си превежда песните по този начин, още повече, че на езика на Титанидите думата „чудовище“ не беше обидна.

Едва се съдържа да не приеме поканата за угощение. След двумесечната диета от сурово месо и плодове гозбите на Титанидите ѝ се струваха превъзходни. Приготовлението на храните тук бе цяло изкуство и едно от най-големите им достойнства. С малки изключения хората можеха да ядат всичко сготвено от тях.

Откри най-после сградата, която търсеше. Беше я нарекла Сити Хол, защото там се намираще местната управа. Откри я по-скоро случайно, отколкото по напътствията, които получаваше, разпитвайки за пътя. (Първо наляво, после втората пресечка вдясно, после заобикаляш... не, там май е блокирано от един рот насам...) Самите Титаниди се ориентираха добре, но Чироко бе разбрала, че никога не ще може да се оправи.

Беше дала на сградата това име, защото там живееше Трубадура, а най-близката дума на английски, която описваше неговото положение в обществото бе водач. В действителност, изпълняваше тази функция

само по време на война, като главнокомандващ, но даже и в този случай имаше известни ограничения. Именно той доведе подкрепленията при неотдавнашната атака на ангелите. От тогава обаче се държеше като всички останали.

Чироко искаше да го попита, дали не знае къде може да намери Джен, но се оказа, че не е необходимо. Джен беше там.

– Здравей, Роки, радвам се, че те виждам – поздрави той като стана и сложи ръка на рамото ѝ. После се приближи и я целуна по бузата, което, кой знае защо я раздразни.

– Аз и Трубадура точно обсъждахме някои неща, които може би ще те заинтересуват.

– Вие обсъждахте... Ти можеш да разговаряш с тях?

– Изразите звучат отвратително – запя Трубадурът в трудния Еолийски лад. – Стилът му е типичен за племената в Крий. Гласът звучи неясно и ухото му е повече пригодно за... нека да ги наречем немодулираните думи на вашия език. Но като се настроим, можем да пеем заедно.

– Разбрах доста от това, което каза – засмя се Джен. – Нека не си мисли, че може да разговаря пред мен като пред бебе.

– Защо не си ми казал досега, Джен? – попита тя, като се опитваше да хване погледа му.

– Реших, че не е важно – махна с ръка той. – И аз като тебе получих една доза, но не се справям много добре.

– Просто мисля, че беше добре да ми кажеш.

– Е, добре де! Съжалявам – изглеждаше ядосан и Чироко се запита дали не е от това, че тя бе научила за неговите способности. Сигурно се е надявал да ги запази в тайна още известно време.

– Джен ми разказа много интересни неща – запя отново Трубадура. – Даже начерта на масата някакви линии, но аз не можах да разбера какво представляват. Искам да те помоля с твоята прекрасна песен да премахнеш тъмнината.

– Да, Роки, опитай. Аз не можах да накарам това глупаво магаре да разбере чертежа.

Чироко го погледна стреснато, на се сети, че Трубадура не знае английски и се поотпусна. помисли си, че въпреки това постъпката му е невъзпитана и детинска. Титанидите бяха всичко друго, но не и глупави.

Трубадурът бе коленичил край една от ниските масички, предпочитани от Титанидите. Цялото му тяло бе покрито с пастелно оранжева козина, дълга няколко сантиметра, с изключение на лицето, където кожата

бе кафява и лека набръчкана. Постепенно Чироко бе разбрала, че макар и твърде идентични, лицата на отделните Титаниди, подобно на човешки също си имаха своите характерни черти. Сега, когато привикна с тях, тя можеше да ги различава, без да се съобразява с цветовите вариации.

Все пак лицето си беше женствено. Не можеше да се отърси от това впечатление, въпреки че пенисът постоянно се набиваше в очи.

Джен бе нарисувал една цветна карта върху масичката на Трубадура, използвайки боите с които те боядисаха кожата си. Две успоредни прави се простираха от изток на запад, а пространството между тях бе насечено на правоъгълници с помощта на перпендикулярни линии. След като се ориентира, Чироко разбра, че картата представлява разгънатата проекция на вътрешния пръстен на Гея, като правоъгълниците изобразяваха отделните зони.

– Ето тук е Хиперион – боядисаният с червена боя пръст на Джен се забоде в картата. – На запад от него е Океан, а на изток... Как я наричате тази зона?

– Рея.

– Така. След нея идва Крий. Носещите кабели минават ето тук, тук и тук. Титанидите живеят в двете дневни зони, съседни на Рея – Източен Хиперион и Западен Крий. Откъде идват ангелите? От Рея? Нищо подобно, на Рея няма никакви ангели. И знаеш ли защо, Роки? Защото те живеят в спиците.

– Все пак за какво е всичко това?

– Потърпи малко. Сега му го обясни така, че да разбере.

Тя започна да разяснява картата и след няколко опита Трубадура изглежда се заинтересува. Посочи с пръст една от по-големите точки в Източен Хиперион и попита.

– Тогава тук е мястото, откъдето започва Голямата стълба, водеща към небето?

– Да. А Титантаун е до нея.

– В такъв случай защо не го виждам? – намръщи се Трубадурът.

– Разбрах го – каза Джен на английски и изпя: – Защото не съм го нарисувал. – После завъртя още една малка точка до по-голямата.

– Все още не мога да разбера как тези линии ще убият ангелите? – изпя Трубадурът.

– Попита защо съм нарисувал картата? – обърна се към Чироко Джен.

– Не, той попита какво общо има това с убиването на ангели, а пък аз искам да ти задам още един въпрос. Джен, какво по дяволите

правиш? Забранявам ти да разискваш такива неща с него. ние не можем да вземем страна и не трябва да помагаме на никого в случай на война между две враждуващи нации. Не си ли чел решенията на Женевската конвенция?

Джен погледна встрани, помълча известно време и когато отново се обърна към нея гласът му беше спокоен.

– Припомни си клането. Или може би въобще нищо не си забелязала? Видя ли как ги избиха? Повалиха петнадесет от тия магарета. Всички с изключение на едно умряха. Към тях можеш да добавиш и двете, които теглиха фургона. Ангелите загубиха двама плюс един ранен.

– Трима. Ти не видя какво се случи с третия – потръпна тя. Още ѝ прилошаваше, като си помислеше за стъпкания ангел.

– Е добре, трима. Става въпрос, че прилагат нова тактика. Пътували са на покрива на цепелина. В началото ние помислихме, че ангелите са сключили съюз със цепелините, но се оказа, че те също са изненадани и разстроени. Неутрални са и нямат нищо общо с това. Ангелите са се качили по време на буря. Цепелинът е помислил, че допълнителното тегло се дължи на водата. Знаеш, че поемат от време на време по един два тона, когато вали.

– Какво значи това „ние“? Съюз ли сключваш в момента? Знаеш, че нямаш такива пълномощия. Аз като Капитан ги имам.

– Може би ще трябва да ти припомня, че вече нямаш кораб?

Ако беше решил да я нарани, то успя по най-добрия възможен начин. Чироко се закашля, прочисти гърлото си и продължи:

– Джен, ние не сме дошли тук като военни съветници.

– По дяволите! Просто исках да им покажа някои неща. като тази карта, например. Не могат да планират стратегията си без карта. Нуждаят се също и от нова тактика, но...

Трубадурът го прекъсна, като изсвири един много висок тон, който им служеше за настройка на гласа, но всъщност изпълняваше ролята на учтиво покашляне. Чироко осъзна, че съвсем го бяха игнорирани.

– Извинете, че ви прекъсвам – запя той. – Тази рисунка наистина е много хубава. Ще си я нарисувам на гърдите следващия път, когато имаме празник. Но бих се радвал много, ако ми кажете нещо повече за сивия прах, който пази в себе си Силата. Джен спомена за него.

– Исусе! Джен! – избухна Чироко, но овладя гласа си и се обърна към Трубадура. – Моят приятел, който не може да пее добре вашите песни трябва да се е изразил неясно. Аз не знам за такъв прах.

Очите на Трубадура излъчваха спокойствие и любезност.

– Ако не познавате сивия прах, тогава ми говорете за съоръжението, което хвърля копия във въздуха по-далеч отколкото хвърля ръката.

– Отново не си разбрал правилно. Извинявай, изчакай един момент – изпя учтиво Чироко, после се обърна към Джен, като се постара гласът ѝ да прозвучи спокойно:

– Джен, излез! Ще разговарям с теб по-късно.

– Роки, всичко, което исках да...

– Това е заповед, Джен!

Той се поколеба. Чироко бе обучена за ръкопашен бой и крайниците ѝ бяха по-дълги. Джен обаче също владееше бойни изкуства, при това бе значително по-силен. Съвсем не беше сигурна дали може да го победи, но бе готова да опита.

Няколко секунди се гледаха втренчено, после напрежението рязко спадна и Джен се отпусна, шляпна леко с ръце по масичката и напусна стаята. Трубадурът бе проследил всички с очи, без да пропусне нищо, но лицето му си остана безизразно.

– Съжалявам, че съм причина поток от лоши чувства да потече между теб и твоят приятел – тихо изпя той.

– Вината не е твоя – сега, когато сблъсъкът бе преминал, почувства ръцете си ледено студени. – Аз... виж, Трубадуре – продължи да пее с песента на равните тя. – Ти на кого вярваш? На мен, или на Джен?

– Не се сърди, Рах-кии, но мисля, че ти криеш нещо.

Улови се, че гризе кокалчетата на пръстите си. Трябваше веднага да вземе решение, а не знаеше кое ще бъде най-правилно. Титанидата бе сигурна, че Чироко лъже, но от друга страна колко знаеше Трубадур? Докъде бе стигнал Джен?

– Прав си – запя най-после тя. – Притежаваме праха, който пази в себе си Силата. Ако я освободим, може да разруши цял град. Знаем и други тайни начини за разрушение, и то такива, че ме е срам за това. Има тайни, които могат да пробият огромна дупка във вашия свят и въздухът, който дишате, да изтече в студения космос.

– Ние не се нуждаем от нищо такова – изпя Трубадурът. Изглеждаше много заинтересуван. – Стига ни сивия прах.

– Не мога да ти дам от него. не го носим със себе си.

Измина доста време. Очевидно Титанидата искаше много внимателно да обмисли песента си. Най-после запя отново:

– Твоят приятел Джен мисли, че сме в състояние да ги направим. Умеем много добре да обработваме дървото и познаваме отлично химията на живите неща.

– Той вероятно е прав – въздъхна Чироко. – Но не можем да ви кажем тайните.

Трубадурът само я погледна въпросително и продължи да мълчи.

– Моите лични чувства нямат нищо общо с това – обясни тя. – Тези, които стоят над мен, мъдреците на нашата раса, са казали че трябва да бъде така.

– След като старейшините са заповядали – сви рамене той. – Нямах голям избор.

– Радвам се, че виждаш нещата по този начин.

– Твоят приятел Джен не уважава старейшините. Ако пак го попитам той може да ми открие неща, които са ми нужни за да победим ангелите.

Сърцето ѝ замря, но се постара той да не го забележи.

– Джен беше забравил. Преживял е много трудности по време на пътуването. Мислите му се бяха разпилели. Но сега аз му напомних какъв е неговия дълг.

– Разбирам – кимна с глава той, предложи ѝ чаша вино и се замисли.

Тя отпи една глътка, благодари му и започна да продължи:

– Вярвам, че аз самият мога да конструирам метател на малки копия. Гъвкава пръчка, краищата ѝ завързани един за друг с ремък.

– Изненадана съм, че не сте го направили досега. Изобретили сте значително по-сложни неща.

– Имаме нещо подобно, но само децата го използват в игрите си.

– Не мога да разбера причините за вашата война с ангелите. Защо всъщност се биете?

– Защото те са ангели – намръщи се Трубадура.

– И няма никаква друга причина? Бях впечатлена от толерантността ви към останалите раси. не чувствате никаква омраза към мен и моите приятели, към цепелините или даже към Йетите в Океан.

– Те са ангели – повтори той.

– Може би искате да живеете в техните земи или те във вашите?

– Не, ангелите няма да могат да кърмят своите малки от гърдите на Гея ако напуснат гигантските кули. Ние пък не можем да живеем прилепнали по стените.

– Значи не спорите за земи или за храна. Може би причината е религиозна? Те обожават друго Божество?

– Друго Божество? – изсмя се той. – Песента ти звучи странно. Има само една Богиня, дори и за ангелите. Гея е една и всички раси вътре в

нея го знаят.

– Тогава просто не разбирам. Можеш ли да отвориш очите ми? Защо се биете?

Трубадурът-воин се замисли отново. Мисли дълго и когато запя, песента му прозвуча в мрачна, минорна тоналност.

– От всички неща в този живот, единственият въпрос, който искам да задам на Гея е точно този. Това, че трябва да умираме и да се превръщаме обратно в кал – не възразявам и не ми е мъчно. Това, че светът е колело и че ветровете духат, когато Гея диша – разбирам и считам за нормално. Това, че от време на време настава глад, могъщият Офион пресъхва и коритото му се покрива с прах или това, че понякога от студения източен вятър някои от нас се превръщат в лед – тези неща приемам, тъй като се съмнявам, че климата може да се управлява по-добре. Гея се грижи за много земи и понякога се случва да се разсее и да изпусне от погледа си някоя от тях...

Когато огромните колони завързани за небето падат и разтърсват цялата земя така, че всички се страхуваме светът да не се разпадне на парчета, аз не се оплаквам...

Но по времето, когато Гея издишва въздуха си и омразата ме връхлети, аз вече не разсъждавам. Просто повеждам моя народ в битка. Не ме интересува това, че собствената ми задна дъщеря пада покосена край мен. Аз даже не я познавам. А не я познах, защото небето бе пълно с ангели и беше време за бой. Едва по-късно, когато яростта падне от нас, се сещаме за загубите и започваме да броим мъртвите. Едва тогава майката забелязва, детето си заклано в полето. Едва тогава и аз забелязах дъщеря си, плът от моята плът, да лежи на земята, ранена от ангелите, но стъпкана от краката на собствения си народ...

Случи се преди пет издишвания. В сърцето ми се настани болката и се страхувам, че никога няма да се излекувам.

Не посмя да наруши тишината, когато Трубадурът завърши и се извърна встрани. Постоя още малко така, после стана, отиде до вратата и застана с лице към тъмнината. Широко притихна, загледана в трепкащия пламък на светилника. Чуха се необичайно тъжни звуци и въпреки че не приличаха на човешките, разбра, че Трубадурът плаче. След малко той се върна и седна до нея. Изглеждаше много уморен.

– Когато яростта ни обхване, започваме да се бием. Бием се и спираме да се бием едва тогава, когато убием всички ангели или те се завърнат в земите си, когато Гея си поеме дъх.

– Говориш за въздишката на Гея. Не се сещам точно какво имаш

предвид.

– Чувала си го. Това е стонът, който причинява яростни ветрове откъм небесните кули – студени от запад и горещи от изток.

– Опитвали ли сте някога да говорите с ангелите? Те няма ли да поискат да чуят вашата песен?

– Коя е тази Титанида, която ще пее на ангел? – сви рамене той. – И кой е този ангел, който ще слуша песните на една Титанида?

– Все още ме безпокои това, че никой не се е опитал... да преговаря с тях. – Думата се оказа трудна. Тя дълго търси нещо подходящо, докато се спря на една, която значеше „отстъпвам“ или буквално „да подвия опашка“. – Ако можехте да седнете и спокойно да слушате песните си, може би ще постигнете мир.

– Как може да има хармонични-чувства-между-две-същества, когато едното е ангел? – думата, която употреби Трубадура беше същата, която Чироко избра измежду многото еднакво неподходящи понятия. „Мир“, според разбиранията на Титанидите представляваше универсален закон, валиден за целия свят. Понятието за мир между Титанидите и ангелите обаче беше концепция, която не съществуваше в езика им.

– Народите от моята раса нямат за врагове други разумни раси, но се бият помежду си – каза Чироко. – Имаме разработени начини за разрешаването на подобни конфликти.

– Моята раса няма такъв проблем. Справяме се успешно с редките прояви на враждебност между племената.

– Може би ще научите и нас на това. Но сега бих искала да ти покажа един от начините, които сме научили. Понякога две страни са твърде враждебно настроени една срещу друга, за да седнат и да разговарят. В такъв случай използваме трета страна, която сяда между враговете.

Трубадурът повдигна едната си вежда, после подозрително сведе и двете надолу.

– Ако това върши работа, защо имате нужда от толкова много оръжия?

Чироко се усмихна – не беше лесно да се надговори една Титанида.

– Защото не винаги върши работа. И тогава нашите бойци се унищожават едни други. Но оръжията ни са се усъвършенствали и са станали толкова мощни, че от много време насам никой не ги е използвал. Като доказателство мога да ти представя факта, че имаме възможност да разрушим цялата планета, но от... – тя се замисли малко. – Но от шестдесет милирота не е имало голяма война.

– Едно мигване на окото в сравнение с времето, откогато Гея се

върти – изпя замислено той.

– Това не се хвалби. Ужасно нещо е да живееш с мисълта, че не само своята... задна майка, не само твоите приятели и съседи могат да бъдат унищожени, а всички от своята раса, до най-малкото отроче.

Трубадурът кимна тъжно – изглеждаше потресен.

– От теб зависи – заключи тя. – Нашата раса може да ви предложи още война или възможността за мир.

– Ще помисля – песента му прозвуча глухо. – Трудно се взима такова решение.

Помисли, че е време да спре. Той знаеше, че стига да поиска може да получи знанията, които Джен му бе предложил.

Пламъкът на светилника, закачен на стената запуши и угасна. Само светлината на този между тях продължаваше да трепти и да танцува по женственото лице на Трубадура.

– Къде мога да намеря този, който ще застане между нас и ангелите? Струва ми се, че в него ще се забият копия, хвърлени и от двете страни.

– Аз искам да ти предложа моите услуги, като упълномощен представител на Обединените Нации – разтвори ръце Широко.

– Не искам да изразя неуважение към обе-дине-ни-те-на-ции – никога не сме чували за тях. Но защо те биха се заинтересували от нашите войни?

– Организацията на Обединените Нации винаги се интересува от войни. Честно казано, не са по-добри от нашата раса като цяло, което ще рече, че са далеч от съвършенството.

Той сви рамене, сякаш искаше да покаже, че го е знаел още от самото начало. После я погледна изпитателно.

– Защо желаш да направиш това за нас?

– Така или иначе, пътят ми минава през територията на ангелите, защото съм решила да се срещна с Гея. И освен това, мразя войната.

За пръв път Трубадурът изглежда се впечатли от нея самата. Или за пръв път го показва, но така или иначе беше ясно, че репутацията ѝ е нараснала значително.

– Защо не каза, че си пилигрим и отиваш на поклонение. Това хвърля нова светлина върху същността на нещата. Страхувам се, че си глупачка, но глупостта ти е свещена – последните думи на песента му изглежда бяха част от някакъв ритуал, защото когато спря да пее той се протегна, взе главата ѝ в огромните си ръце, наведе се и я целуна по челото.

– Върви – тържествено изпя той. – Аз няма да мисля повече за нови оръжия. Нещата са достатъчно страшни и без да тръгвам по пътя, който ще доведе до още по-големи разрушения.

Направи пауза. Изглеждаше така, сякаш се кани да предизвика съдбата.

– Ако по някакво случайно стечение на обстоятелствата действително видиш Гея, попитай я вместо мен защо моята задна дъщеря трябваше да умре. Ако не може да ти отговори, удари я силно през лицето и ѝ кажи, че това е от Трубадура.

– Ще го направя – изправи се на крака тя. Беше странно въодушевена, някак си сега по-малко се тревожеше за бъдещето, отколкото преди два месеца. Понечи да си тръгне, но не бе изяснила нещо, което продължаваше да измъчва любопитството ѝ.

– Не ми каза за какво беше целувката – попита тя.

– Така целуваме мъртвите. Няма да те видя повече, след като ни напуснеш.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кларинет доброволно се бе нагърбила с ролята на гид и източник на информация за Чироко и останалите. Тя им съобщи, че нейната задна майка дала съгласието си с удоволствие, като се надявала тя самата да научи много нови неща и да придобие жизнен опит. Присъствието на хората в Титантаун бе най-възбуждащото събитие тук от много милитаризацията насам.

Когато Чироко изрази желание да разгледа къщата на ветровете близо до града, Кларинет приготви малко суха храна за предстоящия пикник и напълни два кожени мяха с вино. Калвин и Габи също поискаха да дойдат с тях, но Август остана напълно безразлична и продължи да седи до прозореца, загледана неподвижно навън – нещо, което тя правеше през по-голямата част от времето си откакто бе дошла в Титантаун. Джен не се виждаше никъде, така че Чироко помоли Калвин да остане и да се грижи за Бил.

Бил от своя страна доста упорито настоя да изчакат докато той оздравее. Наложил се да му припомни, че все още тя е командир. Беше забравил това, а и принудителното бездействие го бе направило раздражителен и дребнав. Чироко го разбираше, но не харесваше когато някой се опитва да я закриля, още по-малко Бил.

– Прекрасен ден за пикник – поздрави весело Кларинет, когато Чироко и Габи се присъединиха към нея в края на града. – Земята е суха. Ще можем да отидем и да се върнем за четири или пет рота.

Чироко коленичи и завърза връзките на меките кожени мокасини, които Титанидите ѝ бяха направили, после се изправи и погледна през ширналата се кафеникава равнина към мястото откъдето западния централен кабел на Рея – къщата на ветровете, се извисяваше в прозрачния въздух.

– Много съжалявам, че ще те разочаровам – изпя тя. – Но на мен и моята приятелка ще ни отнеме един декарот за да отидем и още толкова за връщане. Ние планираме да останем известно време там и да приемем фалшивата смърт.

– Бих желала да не го правите – потрепери Кларинет. – Това ме плаши. Питам се как червеите се досещат, че не трябва да ви ядат?

Чироко се засмя. Титанидите никога не спяха. Състоянието на сън при хората ги смущаваше даже повече отколкото необяснимото им

умение постоянно да балансират на два крака.

– Има една възможност. Колебая се дали да ти я предложа, защото се страхувам да не те обидя. На Земята имаме животни, чиито тела са устроени подобно на вашите. Понякога пътуваме върху гърбовете им.

– На гърбовете им? – изглеждаше леко озадачена, но след малко лицето ѝ просветна – явно бе направила връзката. – Имаш предвид, че с единия крак от едната страна, а с другия... но да... очевидно... Разбрах! Мислиш ли, че ще стане?

– Бих искала да опитам, ако ти си съгласна? Протегни ръка надолу. Не, обърни я... точно така. Ще сложа сега крака си на нея...

Чироко стъпи върху обърнатата нагоре длан, сграбчи рамото на Кларинет, после се изхвърли леко нагоре и я възседна. Намести се стабилно в седловината по средата на широкия гърб и запита:

– Удобно ли ти е така?

– Почти не те чувствам. Но как ще се задържиш там?

– Това е нещо, което тепърва ще трябва да решим. Мисля, ч... – изписка несъзнателно и се втреничи опулено в лицето на Кларинет – тя бе завъртяла главата си на сто и осемдесет градуса около шията и сега я гледаше любопитно.

– Да не би да сгреших нещо?

– Нищо не си сгрешила. Просо не повярвах, че това което току що направи е възможно. Нашите вратове не са толкова гъвкави. Няма знание. Обърни се сега напред и внимавай къде стъпваш. Тръгни за начало съвсем бавно.

– Какъв ход предпочиташ?

– А? Ъ-ъ, нищо не разбирам от тези неща.

– Добре. Отначало ще започна с тръс и постепенно ще го развия до бавен галоп.

– Имаш ли нещо против, ако сложа ръцете си около тебе?

– Не, разбира се.

Направи широк кръг, равномерно увеличавайки скоростта. Преминана в галоп покрай Габи, която се зарадва и изкрещя весело. Когато Кларинет отново премина в тръс и спря, дишането ѝ бе съвсем леко учестено.

– Мислиш ли, че ще стане? – попита Чироко.

– Би трябвало. Нека да опитаме сега и с двете.

– Ще ми се да постеля нещо под себе си. А що се отнася до Габи, защо да не намерим някой друг за нея?

За десет минути Кларинет успя да намери две подходящи плоски

възглавнички и още един доброволец – едър саец с бледолилава козина и бели косми по главата и опашката.

– Хей, Роки! Моят кон е по-шик от твоя.

– Зависи от гледната точка. Габи, бих искала да ти представя... – изпя името, после ритуалния мотив, придружаващ запознанството и прошепна към Габи: – Наричай го Фагот.

– Какво му е лошото на Лео? Или Джордж? – измърмори тя, но го поздрави като стисна ръката му, след което ловко скочи върху широкия гръб на саеца.

Тръгнаха. Титанидите пееха весели походни песни и двете жени им пригласяха, доколкото можеха да се справят със сложните мелодии. Когато една песен свършваше веднага запяваха друга. Те на свой ред изпяха „Чудният магьосник от Оз“, последвана от „Двуколките продължават да се движат“ и „Да тръгваме към това диво място“. Титанидите бяха приятно изненадани – за пръв узнаха, че и хората имат песни.

Чироко се бе спускала със сал надолу към устието на Колорадо Ривър и с лодка, направена от орехова черупка по течението на Офион. Бе летяла над Южния полюс и няколко пъти бе прекосила Съединените Щати с двуместно самолетче. Бе пътувала с моторна шейна, велосипед, и гравитационен влак. Веднъж даже участва в едно кратко пътешествие с камили през пустинята. Нито едно от тези преживявания не можеше да се сравни със сегашното, с чувствата, които изпитваше в този момент, яздейки върху гърба на Титанидата под небесния свод на Гея, в този вечен следобед, приближавайки границата на залеза. Пред нея Стълбата към небесата се издигаше от земята, простирайки се в далечината за да изчезне в нощта на съседната зона.

Тя отметна глава назад и запя:

– Дълъг е пътят към Типерери, дълъг е пътят към дома...

Пространството около Къщата на ветровете бе изровено и покрито с твърди скали.

Остри канари, подобно на чепати коренища, разкъсваха кафеникавата почва. Скалистите хребети се скосяваха рязко, сякаш огромни кокалести пръсти сграбчваха земята за да я смачкат като лист хартия. Пръстите постепенно преминаваха нагоре в набръчкана длан, после в космата ръка, протягаща се откъм тъмнината на небето.

Постоянно нещо раздвижваше въздуха. От всички страни подухваше внезапно, на пориви лек вятър и пораждаше хиляди танцуващи

пясъчни дяволчета въртящи се капризно насам натам.

Скоро чуха и самия стон – дълбок неприятен звук, но в него нямаше нищо от ужасяващата скръб на вихъра, идващ откъм Океан, известен като Риданието на Гея.

Кларинет предварително им бе разказала и те знаеха какво ще видят. Хребетите, по които се изкачваха в момента, всъщност бяха покритите с почва нишки на кабела, които излизаха над повърхността под ъгъл тридесет градуса. Земята бе ерозираща под въздействието на ветровете и набраздена от множество оврази, всичките насочени към източника на стенанието.

Започнаха да преминават покрай всмукващи въздух отвори. Някои от дупките бяха не по-широки от половин метър, докато други зееха зловещо – достатъчно големи за да погълнат Титанида. Всяка от тях издаваше свистящ немелодичен звук, но на строго определена височина. Получаваше се една нехармонична, неритмична музика, нещо подобно на най-тъпите авангардни експерименти в средата на миналия век. Зад цялата тази какафония се разстиляше масивен, басов, продължителен тон, сякаш звукът излизаше от тръбата на гигантски орган.

Титанидите продължаваха упорито да се изкачват нагоре по последния издължен хребет. Земята бе спечена и камениста, оголена от ветровете, които отдавна бяха издухали всичко, което не бе закрепено здраво за нея. Пътечката, водеща по самия гребен бе станала доста тясна, а пропастите от двете ѝ страни по-широки и много дълбоки. Чироко се надяваше, че Титанидите ще знаят кога е най-добре да спрат. Очите ѝ вече се бяха насълзили от насрещния вятър.

– Ето това е Къщата на ветровете – изпя най-после Кларинет и спря. – Не е възможно да се приближим повече, защото ветровете стават твърде силни и могат да ни издухат. Но можете да видите Големия Ревъл, ако слезете надолу по склона. Искаш ли да те отнеса там?

– Благодаря ти, но ще се спусна сама – отговори чироко и скочи на земята.

– Ще ти покажа пътя – Кларинет тръгна надолу. Стъпките ѝ бяха ситни, ситни и трудно успяваше да запази равновесие, но очевидно не срещаше особени препятствия.

Титанидите достигнаха до един ръб, откъдето следваше рязък вертикален спуск и продължиха, следвайки ръба на изток. Когато Габи и Чироко приближиха пропастта, почувстваха едновременно усилване на вятъра и повишаване на звука.

– Ако вятърът продължи да се усилва, предлагам да се откажем –

извика Чироко.

– Съгласна съм.

Но когато се присъединиха към Титанидите, застанали неподвижно на една малка издатина, разбраха че няма нужда да продължават повече. Това, което се виждаше от тук, бе напълно достатъчно.

Различиха седем всмукващи гърловини, всяка от които разположена в края на отделен дълъг пролом със стръмни брегове. Шест от дупките бяха с диаметър около 200 метра, а седмата, самият Голям Ревльо можеше да вмести останалите в себе си.

Чироко прецени, че от основата до върха отворът се простираше не по-малко от километър и имаше почти половината от това разстояние в най-широката си част. Овалната форма се налагаше от самото разположение между две от нишките на кабела, които на това място се подаваха от кафеникавата почва, склучвайки остър ъгъл помежду си, подобно на римската цифра пет. В мястото където нишките се срещаха зееше гигантска уста, издялана от монолитен камък.

Страните на отвора бяха толкова гладки, че проблясваха отразявайки оскъдните слънчеви лъчи, подобно на криви огледала. Хилядолетията непрекъснат вятър, примесен с фин пясък бяха полирали съвършено камъка, а множеството по-светли рудни жили прорязващи тъмната скала ѝ придаваха лъскавината на седеф.

Кларинет се наведе над Чироко и изпя нещо в ухото ѝ.

– Разбирам защо – изрева в отговор тя, за да надвие шума.

– Какво ти каза? – заинтересува се Габи.

– Каза, че наричат това място Предния чатал на Гея.

– И аз разбрах защо – провикна се Габи. – Сега се намираме върху един от краката ѝ.

– Това имат предвид.

Чироко докосна хълбока на Кларинет и посочи с жест към върха на хребета. В същото време се запита какво ли изпитваха Титанидите тук, на това място. Благоговение? Страхопочитание? надали. Държаха се така, сякаш просто им показваха една от местните забележителност, намираща ще извън града. Дали планините внушаваха страхопочитание у швейцарците?

Добре, че се върнаха малко назад. Мястото се оказа относително тихо. Застана до Кларинет и започна да изучава околността.

Придържайки е към аналогията, според която основата на кабела бе гигантска ръка, сграбчила замята, можеше да се каже, че се намираха върху второто кокалче на единия от пръстите, докато Ревльо беше

останал долу между двата пръста.

– Има ли друг път нагоре? – запита Чироко. – Път, по който може да се достигне до голямата равнина, ей там по-нагоре, без да ни всмуче Гея?

Фагот, който бе малко по-възрастен от Кларинет, кимна с глава.

– Да. Има много пътища. Тази баба на всички дупки е най-голямата и най-опасната, затова ви доведохме тук. Но всеки от останалите хребети ще ни отведе до платото.

– Тогава защо не ни заведохте там?

– Вие казахте, че желаете да видите Къщата на ветровете – погледна я изненадано Кларинет. – Не знаех, че искате да се изкачите при Гея.

– Грешката е моя – промърмори Чироко. – Все пак, кой е най-удобния път към върха?

– Към самия връх? – изпя Кларинет и очите ѝ се ококориха. – Но аз просто се пошегувах. Разбира се, вие не искате да отидете там?

– Напротив. Решила съм да опитам.

Кларинет посочи на юг, към съседния хребет. Чироко разгледа внимателно отсрещната стръмнина. Не изглеждаше да е по-трудна за изкачване от склона, който вече бяха изкачили. Титанидите успяха да го направят за час и половина, така че на хората би трябвало да отнеме не повече от шест или седем часа. После следваха приблизително още шест часа изкачване по билото на самия хребет, докато достигнат до платото, и след това...

От мястото, където се намираха, наклоненият кабел изглеждаше като една абсурдна планина, която се издига приблизително петдесет километра стръмно нагоре преди да се стопи в тъмнината над границата с Рея. Първите три километра бяха оголени, без никаква растителност – шоколадено-кафява спечена кал и сиви скали. Следващите няколко километра представляваха полоса, покрита с обрулени полумъртви дървета, но по-нататък изглежда упоритият растителен свят на Гея бе намерил за какво да се закрепил. От това разстояние не можеше да се забележи дали са тревисти поляни или гористи области, но дебелият пет километра цилиндър на кабела бе обрасъл в зелено, подобно на разядената котвена верига на гигантски морски плавателен съд.

Зеленината се простираше чак до полумрачната зона, разделяща деня и нощта. Началото на зоната не се очертаваше рязко, а се преливаше в полусянка, сякаш тъмнината постепенно разтваряше основния цвят. Зеленото избледняваше в бронзово жълто, което преминаваше последователно през тъмно златисто, сребристо и кървавочервено, за да се слее

с черносиньото небе над Рея. По-нататък кабелът беше невидим. Чироко проследи още веднъж с поглед невъзможната крива на кабела, изтъняваща все повече и повече, за да се превърне в конец, преди да се съедини със застрашителния мрак на покрива и да изчезне в отвора на сплицата. Още по-нататък се виждаше как самата спица също започва да изтънява, но след това тъмнината ставаше съвсем плътна, за да се забележи нещо повече.

– Можем да го направим – обърна се тя към Габи. – Най-малкото, можем да се доберем до покрива. Надявах се, че на дъното може да има нещо подобно на механичен лифт. Все още мисля, че наистина има, но ако започнем да го търсим... – Чироко направи широк жест с ръка, обхващайки разровената земя наоколо – ще ни отнеме няколко месеца.

Габи прецени още веднъж наклона на кабела, въздъхна и поклати бавно глава.

– Ще дойна с теб, където и да отидеш, но знаеш ли, мисля че си луда. Никога няма да минем през покрива. Хайде, погледни още веднъж. От тук нататък още от самото начало трябва да се изкачваме по един четиридесет и пет градусов наклон.

– Планинските жители го правят през целия си живот. Ти също ще го направиш, ако потренираш.

– Разбира се. Около десетина метра. А ще се наложи да изкачим петдесет или шестдесет километра. И тогава – най-после една добра новина – тогава остава само да вървим право нагоре. Не повече от 400 километра.

– Няма да е лесно, но ще трябва да опитаме.

– Мадре де диос – завъртя очи Габи и се удари с длан по челото.

Кларинет внимателно бе наблюдавала жестовете на Чироко, докато разговаряше с Габи.

– Ти ще изкачиш голямата стълба? – изпя тържествено тя.

– Трябва.

Титанидата кимна, после се наведе и я целуна по челото.

– Бих искала да не правите повече това – промърмори Чироко на английски.

– Какво искаш да кажеш? – попита Габи.

– Няма значение. Хайде да се връщаме в града!

След като напуснаха зоната на ветровете, спряха за кратка почивка. Кларинет извади голяма покривка, разстла я на земята и всички седнаха

около нея да закусят. Храната бе все още топла, прекрасно запазена в термосите, направени от двойни орехови черупки. Чироко и Габи нямаха апетит, хапнаха съвсем малко и някак насила, докато Титанидите ометоха лакомо всичко до шушка.

Бяха на пет километра от Титантаун, когато Кларинет погледна през рамо към Чироко. На лицето ѝ се бе изписало печално предчувствие. Посочи с жест към тъмнината на покрива и тъжно пропя:

– Гея започва да диша.

– Какво? Сигурна ли си? Мислех, че ще бъде по-шумно, и ще има много време за да... Значи ли това, че ще се появят ангелите?

– Шумно е, ако идва от запад – поправи я Титанидата. – Въздишката на Гея е тиха, когато идва от изток. Струва ми се, че вече ги чувам – в този момент тя се препъна и едва не изхвърли Чироко във въздуха.

– Тогава по-бързо, дявол да го вземе. Ако ви хванат тук сами, нямате никакъв шанс.

– Твърде късно е – очите на Кларинет излъчваха странен блясък, а устните ѝ бяха разтеглени широко встрани, оголвайки снежнобелите зъби.

– Движи се! – Чироко с години бе тренирала гласа си да командва и сега успя по някакъв начин да вложи нужния властен тон в песента си. Титанидата скочи и препусна в бесен галоп, следвана по петите от Фагот.

Скоро даже Чироко можеше да чуе воя на ангелите. Кларинет започна да забавя ход, стъпките ѝ станаха несигурни – поривът на тялото да побегне назад и да се бие бе твърде силен.

Недалеч пред тях се показва голямо самотно дърво и Чироко взе светкавично решение:

– Към дървото! Бързо! Нямаме много време!

Спряха под короната от гъсто сплетени клони и двете жени скочиха на земята. Кларинет се опита да избяга, но Чироко я удари с ръка през лицето, което изглежда временно я успокои.

– Габи, срежи ремъците на тия торби. Фагот! Спри! Не прави това! Веднага се върни тук.

Фагот се огледа нерешително, но се върна при тях. Чироко и Габи заработиха трескаво, разкъсвайки на ивици дрехите си, като се стараеха да усучат от ивиците няколко здрави въжета.

– Приятели! – запя Чироко, когато въжетата бяха готови. – Нямаме много време за обяснения. Затова ви моля просто да ми се доверите и да направите това, което ви кажа.

Постара се да изпеди в песента и последната частичка от умението си да убеждава, като запя в тоналността, използвана от старите и мъдрите по отношение на младите и глупавите. Това подейства, но само отчасти, защото двете Титаниди продължиха да гледат втрънено на изток.

Най-после успя да ги накара да легнат настрани.

– Боли ме! – оплака се Кларинет, когато Чироко привърза един към друг задните ѝ крака.

– Извинявай. За твое добро е – продължи да омотава тя предните крака на Титанидата, после завърза ръцете ѝ в китките и като привърши подхвърли към Габи мяха с виното. – Опитай се да налееш в него колкото се може повече. Искам го мъртво пиян!

– Дадено!

– Дете мое, искам да изпиеш това – запя отново тя. – Фагот, ти също. Пий веднага! Изпий колкото се може повече от виното! – Разтвори устните на Кларинет, вкара между тях чучура и стисна силно с ръце мях. Воят на ангелите се беше усилил и ушите на Титанидата се заизви- ваха бързо нагоре надолу.

– Памук, памук – промърмори Чироко. Започна да разкъсва остатъците от туниката и да оформя от парцалите стегнати топки. – Ако този номер е свършил работа на Одисей, защо да не ми свърши и на мен! Габи, ушите! Напъхай това в ушите му.

– Боли! – изрева Кларинет. – Искам да стана. Чуваш ли, земно чудовище. Тази игра не ми харесва – продължи да стене тя, като на места в песента подреждането на полутоновете загатваше за думи, изразяващи омраза и ненавист.

– Пий още вино – изтананика монотонно Чироко. Титанидата се за- дави, когато наля виното направо в гърлото ѝ.

Сега вече виковете на ангелите зазвучаха много високо и Кларинет започна силно да пищи в отговор. Чироко се принуди да сграбчи ушите ѝ и да ги стисне. После залюля голямата глава в скута си, приближи устни до ухото ѝ и запя приспивна песен.

– Роки, помогни ми! – извика Габи. – Не мога да пея тези песни. Пей по-високо!

Фагот се дърпаше яростно и всеки път, когато Габи се опитваше да го стисне за ушите надаваше пронизителен писък. Внезапно замахна със завързаните си ръце и я хвърли няколко крачки встрани.

– Дръж го! Не му позволявай да стане!

– Опитвам се – проплака Габи и продължи да бяга около него, като

се стараше да обездвижи ръцете му, притискайки ги към кръста, но той бе много по-силен. Габи се претърколи отново на земята и когато стана, дясната ѝ вежда беше разсечена и от раната шуртеше кръв.

Фагот заръфа възела на въжето, което свързваше китките му, успя да прегризе вървите и веднага започна да бърника с пръсти в ушите, за да извади тампоните.

– А сега какво? Роки! – изкрещя отчаяно Габи.

– Ела и ми помогни – отговори Чироко. – Той ще те убие, ако продължиш да му се пречкаш.

Беше вече твърде късно да задържат Фагот, който развърза предните си крака и се заизвива като змия, разкъсвайки остатъците от въжета-та, за да освободи задните два.

Без дори да погледне към жените и Кларинет той скочи и запраши към Титантаун. Скоро фигурата му изчезна зад билото на близкия хълм и тропотът от копитата му заглъхна.

Габи коленичи до Чироко. Изглежда не съзнаваше, че плаче и че по лицето ѝ продължава да тече кръв от разцепената вежда.

– Как мога да помогна?

– Не знам. Гали я, успокоявай я, прави всичко каквото ти дойде на ум – трябва да отвлечем вниманието ѝ от ангелите.

Кларинет се затресе в конвулсии. Зъбите ѝ бяха здраво стиснати, а лицето ѝ бе останало без капчица кръв. Чироко я държеше здраво, притискайки я колкото се може по-близо до себе си. Габи прехвърли едно въже през кръста на Титанидата и успя да привърже здраво ръцете ѝ към тялото.

– Тихо, тихо – продължаваше да напява Чироко. – Няма от какво да се страхуваш. Аз ще се грижа за тебе докато твоята задна майка се върне. Ето, сега ще ти изпея една от нейните песни.

Кларинет постепенно се успокои. Очите ѝ възвърнаха интелигентния си поглед, който бе направил впечатление на Чироко още в първия ден на тяхното запознанство. Изглеждаше много по-добре от ужасяващото животно, в което се бе превърнала преди малко.

Изминаха повече от десет минути, преди последният от ангелите да прелети над главите им в посока към града. Кларинет бе плувнала в пот и потрепваше леко от време на време. Приличаше на някой пристрастен наркоман, който след като дълго време е бил лишен от дозата си, най-после е получил хероин.

Докато чакаха ангелите да се завърнат, започна весело да се кикоти. Чироко се наклони на една страна, обърна се с лице към нея и притисна

още по-здраво главата ѝ към себе си. Изведнъж Кларинет се размърда леко и това стресна Чироко. За разлика от предишните, когато се опитваше да разкъса въжетата, тези движения бяха чисто сексуални и скоро Чироко получи една влажна целувка. Устата на Титанидата бе трогателно голяма и топла.

– Ех, защо не бях момче! – замънка пиански тя. Чироко погледна надолу.

– Исусе! – прошепна Габи. Огромният penis се бе показал навън и краят му пулсираше в прахта.

– По-добре да си останеш момиче – изпя Чироко. – Твърде голямо момче си за мен.

Кларинет реши, че това е забавно и се изсмя гръмогласно. Опита се отново да целуне Чироко, но когато тя се дръпна рязко за да избегне целувката не настоя повече и забави движенията си.

– Бих ти причинила болка – продължи да мънка Титанидата. – Ех, защо не бях момче? Тогава щях да имам нещо подходящо за тебе.

Чироко се усмихна, но очите ѝ си останаха сериозни. Погледна през рамото на Кларинет към Габи и ѝ кимна с глава да се приближи.

– Последно средство – каза тихо на английски тя. – Ако видиш, че не мога повече да я задържам, вземи онзи камък и я удари с него по главата. Изпуснем ли я – свършено е с нея.

– Дадено! Какво си говорехте?

– Иска да прави любов с мен.

– С това нещо? Може би е по-добре да я удари още сега?

– Не ставай глупава! Не е опасна за нас. Ако успее да се освободи, веднага ще ни забрави. Сигурна съм, че даже няма да ни забележи. Хайде, стегни се! Чуваш ли ги, май че се връщат.

Този път успяха да се справят значително по-лесно. Въобще не дадоха на Кларинет възможност да чуе воя на ангелите. Въпреки, че се потеше и тресеше както преди – явно усещаше по някакъв начин тяхната близост, всъщност не оказа съществена съпротива.

Най-после те си отидоха, всмукани обратно от вечната тъмнина на спицата, високо над Рея.

Когато я развързаха, започна да плаче. Плака дълго, с безпомощните хлипове на дете, което не разбира какво му се е случило. После риданията се смениха от раздразнени оплаквания, най-вече по отношение на болките в ушите и краката. Чироко и Габи разтриха внимателно местата, където кожата се бе протрила от връзалите се в нея въжета. От насьбралата се кръв, чак копитата ѝ бяха станали червени и гладки като

черешово желе.

Бе малко объркана от това, че не знаеше къде е Фагот, но не се натъжи, когато разбра, че е отишъл да се бие. Подари им няколко мокри целувки, притискайки се чувствено към тях. Габи леко се обезпокои от това и продължи да гледа подозрително даже след като Чироко ѝ обясни, че Титанидите строго разграничават предното от задното сношение. Предните органи служеха за възпроизводството на полуоплодени яйца, които след това ръчно се имплантираха в задната вагина и се дооплождаха от големия мъжки член.

Когато Кларинет стана на крака, се оказа, че е твърде пияна за да може да ги носи. Накараха я да походи известно време в кръг за да поизтрее, после и трите се отправиха пеша към града. След няколко часа можаха отново да я възседнат.

Титантаун вече се виждаше, когато намериха Фагот. Кръвта, обагрила прекрасната му синя козина бе успяла да засъхне. Едно копие стърчеше към небето от десния му хълбок, а главата му беше отсечена.

Титанидата коленичи край него и започна да плаче, докато двете жени останаха безмълвни зад нея. В гърлото на Чироко се появи горчилка. Запита се дали Кларинет я обвинява за нещо, дали тъжи защото би предпочела да е умряла заедно с него или плачът ѝ е предизвикан от чувството на безпомощност пред смъртта. Титанидите не се биеха за слава и почести. Битката за тях просто беше нещо, на което не можеха да се противопоставят. Чироко ги уважаваше за първото и ги съжаляваше за второто.

А тя самата какво трябваше да изпитва? Да ликува, че успя да спаси единия, или да плаче за загубата на другия? Сълзи потекоха от очите ѝ.

Кларинет тежко се изправи на крака. Чироко си припомни, че е само на три години. Това обаче не значеше нищо. Въпреки, че притежаваше нещо от невинността на тригодишно човешко същество, то за Титанида беше достатъчно възрастна.

Наведе се и повдигна отрязаната глава. Целуна я веднъж по челото и внимателно я остави край тялото. Не запя – Титанидите нямаха песни за такива случаи.

Помълчаха още малко край тялото, после Чироко и Габи я възседнаха отново и Кларинет се отправи в бавен тръс към града.

– Утре – промълви Чироко. – Още утре тръгваме към главината!

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пет дни по-късно Чироко все още не беше готова да тръгне. Трябваше да реши кого и какво да вземе със себе си.

Бил бе във от играта, макар че самият той имаше друго мнение по въпроса. Август също не ставаше. Напоследък рядко разговаряше и прекарваше почти цялото си време на края на града. когато я запитваха нещо, отговаряше с едносрични думи, ако въобще благоволяше да отговори. Калвин не можеше да каже какво би било най-доброто за нея – да я вземат с тях или да я оставят в града. чироко предпочете да реши дилемата в полза на самото пътуване. Биха изпитали значителни затруднения, ако се наложеше да се справят с някоя бурна нервна криза, което в нейното състояние бе напълно възможно. Калвин не можеше да дойде, защото бе обещал да остане в Титантаун, докато Бил оздравее достатъчно за да се грижи сам за себе си, след което както се бяха договорили беше свободен да прави каквото си иска. Най-вероятно бе да продължи да пътува с чепелините.

Джен трябваше да дойде. Взимайки го със себе си Чироко искаше да го отдалечи от Титанидите, още повече че ще може постоянно да го наблюдава.

Не знаеше какво да прави с Габи.

– Не можеш да ме оставиш – заяви спокойно тя. Не се се молеше, а просто й съобщаваше един неизбежен факт. – Ще те последвам, където и да отидеш.

– Даже не бих се опитала. С тази твоя фикс идея, с това твое отношение към мен, което на всичкото отгоре не заслужавам, представляваш голяма напасть. Но ти ми спаси живота, за което всъщност досега не съм ти благодарила истински. Искам обаче да знаеш, че никога няма да го забравя.

– Не ми трябват твоите благодарности – намръщи се леко Габи. – Искам любовта ти.

– Искаш невъзможното. Харесвам те, Габи, и това е всичко. По дяволите, ние сме рамо до рамо от самото начало на тая история. Имай предвид, че първите петдесет километра ще ги изминем на Свирчостоп. Няма да те принуждавам да се качиш на него.

– Няма да ти се наложи – преbledня Габи, но думите й прозвучаха решително.

– Както вече казах, оставям ти да решиш – кимна Чироко. – Калвин ми обясни, че можем да се изкачим само до нивото на зоната на здрача. Цепелините не отиват по-нагоре, защото ангелите не харесват това.

– И така – аз, ти и Джен?

– Да – каза Чироко. – Радвам се, че идваш!

Нуждаеха се от много неща, но не знаеха как да се сдобият с тях. Титанидите имаха система за размяна на стоки, но цените се определяха чрез сложна, комплексна формула, включваща степента на родство, положението в обществото и действителната потребност. Никой не гладуваше, но индивидите с нисък ранг, като Кларинет например, не получаваха нещо по-съществено освен храна, подслон и най-необходимите предмети и бои за украсата на тялото. Тези неща от гледна точка на Титанидите бяха почти толкова жизненонеобходими, колкото и храната.

Имаше също и развита кредитна система. Трубадурът се постара да я използва по най-добрия начин. Най-много обаче разчиташе на общественото положение на Чироко. За да го издигне достатъчно високо, той я обяви за своя духовна задна дъщеря. По този начин създаде необходимия прецедент и поради естеството на поклонническата ѝ мисия поиска от общността също да я осинови.

Повечето от Титанидите-занаятчици го направиха и спомогнаха да се събере екипировката на групата. Изработиха специални раници, съобразени с конструкцията на човешкото тяло, след което всеки от тях им предложи да си изберат това, което сметат за нужно измежду най-доброто, което бяха способни да произведат.

Чироко бе решила че ще носят по петдесет земни килограма маса. Обемът бе доста голям, но самото тегло нямаше да надвиши дванадесетина килограма. Освен това товарът им щеше да става все по-лек с приближаването към главината. Габи изчисли, че центростремителното ускорение там ще бъде на повече от една четиринадесета от земното притегляне.

Обърнаха особено внимание на въжетата. Титанидите отглеждаха един вид пълзящо растение, което осигуряваше чудесни въжета – здрави, тънки и гъвкави. Всеки от екипа с лекота можеше да носи около стотина метра намотано въже.

Титанидите бяха добри катерачи, въпреки че се ограничаваха само с изкачването на високите дървета наоколо. Чироко обясни най-подробно на железарите какво представляват питоните и ги помоли да ѝ

изработят няколко десетки. За съжаление стоманата беше новост за Титанидите. Джен разгледа питоните и поклати глава.

– Това е най-доброто, което могат да направят – промърмори Чироко. – Закалени са точно както им казах.

– Не е достатъчно. Но ти не се тревожи. Стената на спицата може да е направена от всичко друго, но не и от скала. Скалата не би могла да издържи. Голямото вътрешно налягане би я разкъсало на парчета. Всъщност аз самият не познавам нещо, достатъчно здраво.

– Което значи, че съществата построили Гея, знаят неща, които ние не знаем.

Така или иначе Чироко не се разтревожи особено. Ангелите живееша в спиците. В случай, че не прекарваха целия си живот в полет, което беше малко вероятно, все пак кацаха някъде. И ако имаше нещо, на което те можеха да кацнат, тя пък можеше да се задържи за него.

Донесоха им и няколко чука – най-леките и най-твърдите, които майсторите успяха да изработят. Щяха да ги използват за да забиват питоните. Металиците ги осигуриха с брадвички и ножове, както и със специални брусове с които да ги точат, когато се изтъпят. Свирчостоп любезно им изпрати три парашута.

– Дрехи? – почеса се по главата Чироко. – Какви дрехи трябва да носим?

Трубадурът я погледна безпомощно и разтвори ръце.

– Аз нямам нужда от тях, както можеш да видиш – изпя той. – Някои от нашите хора, чиято кожа е гола като вашата носят дрехи, когато е студено. Можем да ви направим всичко, каквото поискате.

Обзаведеха се от главата до петите с бельо от фина рисувана коприна. В действителност това не беше коприна, но на пипане бе досущ като нея. За връхни дрехи им ушиха плъстени ризи и къси панталони, по два комплекта за всеки и освен това ги снабдиха с вълнени пуловери и плетени клинове за долната част на тялото. Мокасини с твърди подметки, топли кожени палта, дълги панталони и ръкавици допълваха екипировката. Трябваше да бъдат подготвени за всичко и въпреки, че облеклото зае много място, Чироко не се реши да изостави част от него.

Опаковаха също три копринени хамака и три спални чувала. Титанидите познаваха кибритата и имаха газени лампи. Решиха всеки да носи по една, а така също и малък запас от гориво за нея. Нямахше начин да им стигне за цялото пътешествие, но въпросът с водата и храната стоеше по същия начин.

– Вода – терзаеше се непрекъснато Чироко. – Водата може да се

окаже голям проблем.

– Добре де, ти самата каза, че ангелите живеят там горе – обади се на петия ден Габи, помагайки да опаковат последните вързопи с дрехи.

– Те също трябва да пият вода.

– Това не значи, че източниците могат да се намерят лесно.

– Ако ще се тревожиш така през цялото време, може би е по-добре въобще да не тръгваме.

Напълниха няколко мяха с вода, колкото да им стигне през първите девет-десет дни, а останалата част от петдесеткилограмовия лимит допълниха със сушена храна. Планираха да ядат това, което ядат ангелите, ако разбира се беше възможно.

На шестия ден багажът бе напълно готов, а все още не беше се срещнала лице в лице с Бил. Намуси се при мисълта, че може би ще трябва да използва властта си като последен аргумент в спора с него, но знаеше, че ще го направи ако се наложи.

– Всички вие сте луди! – заяви Бил и удари с ръка по леглото. – Нямаме никаква представа дали въобще ще намерите нещо там. И сериозно ли мислите, че ще можете да изкачите този 400-километров комин?

– Решили сме да разберем дали това е възможно.

– Ще паднете и ще се пребиете. Когато се ударите в земята, скоростта ви ще е хиляда километра в час.

– Аз считам, че крайната ни скорост при този въздух ще бъде малко повече от 200. Но ако се опитваш да ме развеселиш, не можа да си свършиш работата както трябва. – Никога не го бе виждала в такова състояние. Мразеше това повече от всеки друг.

– Трябваше всички да се държим заедно и ти го знаеш. Сега просто искаш да се реабилитираш пред себе си за загубата на Рингмастър – загуби го, защото се опита да се правиш на герой.

Ако думите му не съдържаха зрънце истина, нямаше да я заболи толкова много. Самата тя бе мислила за това с часове, докато се опитваше да заспи.

– Въздух! Ами ако там няма никакъв въздух?

– Не сме тръгнали да се самоубиваме. Ако е невъзможно – ще го приемем и ще се върнем. Престани да фабрикуваш глупави аргументи!

– Послуша ме, Роки – погледна я умолително той. – Изчакай, дока-то се оправя. Досега никога за нищо не съм те молил, но сега те моля.

Чироко въздъхна и направи жест към Габи и Джен да напуснат стаята. Когато излезнаха, седна на леглото край него и взе ръката му в своята. Бил бързо я издърпа и тя рязко скочи на крака, вбесена на себе си,

че се опита да достигне до него по този глупав начин и на него, че я отхвърли.

– Изглежда, че не съм те познавала, Бил – спокойно каза тя. – А мислех, че те познавам. Винаги си ми носил утеха, когато бях сама и помислих, че след време може да те обикна. Не се влюбвам лесно. Може би защото съм твърде подозрителна? Не знам. Рано или късно всеки изисква от мен да бъда това, което той иска да бъда. И сега ти постъпваш точно така.

Той не каза нищо, даже не погледна към нея.

– Това, което правиш е толкова несправедливо, че ми се иска да изпищя.

– Бих желал да можеш да го направиш.

– Защо? Защото това би съответствало на твоята представа какво трябва да прави една жена? По дяволите! Когато ме срещна, аз вече бях капитан! Не мислех, че това е толкова важно за тебе.

– Не знам за какво точно говориш.

– Говоря за това, че ако аз сега си тръгна между нас всичко е свършено. Защото няма да те изчакам да дойдеш с мен за да ме пазиш!

– Не знам за какво точно...

Тогавя тя изпищя продължително и почувства, че ѝ става по-добре. Даже когато писъкът заглъхна, успя да се усмихне горчиво. Главата на Габриел се подаде през вратата и веднага изчезна, щом разбра, че не ѝ обръщат внимание.

– Е, добре – продължи тихо Чироко. – Аз се изсилвам. И това е защото загубих кораба си и сега се опитвам да компенсирам загубата, като се покрия със слава. Разочарована съм от себе си, че не можах да събера обратно целия екипаж и да го принудя отново да изпълнява задълженията си. Не можах да накарам дори единствения мъж, на когото мислех, че мога да разчитам да уважава решенията ми, да си затвори устата и да прави това което му се каже. Да, аз съм странно създание. Знаем това. Вероятно твърде силно изживявам някои неща, което може би нямаше да бъде така, ако бях мъж. Но една жена става чувствителна към нещата, които ѝ пречат да се издигне в една обществена среда, където е прието мъжете да водят. И трябва да е два пъти по-добра от тях, за да го стори...

Не си съгласен с решението ми да тръгна нагоре към главината и ми представи аргументите си. Каза, че ме обичаш. Не мисля, че можеш да добавиш нещо повече и съжалявам, че нещата се развиха по този начин. Сега аз ти заповядвам да чакаш тук, докато се завърна!

Докато я слушаше, бе присвил упорито устните си. Погледна я още веднъж умолително и отново настоя на своето:

– Именно понеже те обичам твърде много, не иска да тръгнеш.

– За Бога, Бил! Не желая този вид любов. И това, от което най-много ме боли е, че точно ти разсъждаваш така. Ако не можеш да ме имаш като самостоятелна личност, като жена, която е способна да взима свои собствени решения и да ги изпълнява, значи въобще не можеш да ме имаш.

– Каква любов е това?

Чироко почувства, че ще заплаче, но знаеше, че не я е грижа.

– Бих искала да знам. Може би не съществува такова нещо. Може би винаги единият от двамата трябва да поеме грижата за другия. Ако е така, то по-добре да започна да си търся мъж, който ще се осланя на мен, защото не мога да приема обратното. Не може ли да се грижим един за друг по-просто? Имам предвид аз да ти помагам в моменти, когато изпитваш слабост, а когато аз съм слаба, ти да ме подкрепиш.

– Но изглежда, че ти никога не изпитваш слабост. Току що заяви, че сама можеш да се грижиш за себе си.

– Всяко човешко същество би ти го казало. Но ако си мислиш, че не съм слаба, значи не ме познаваш. Точно сега съм като едно малко дете, което се пита дали ще му позволят да тръгне, без да го целунат за раздяла, без дори да му пожелаят на добър час.

Проклетие! Потече една сълза. Чироко бързо я избърса, защото не искаше той да я обвини, че използва сълзите като оръжие и се запита как успяваше винаги да се забърка в такива ситуации, в които не можеше да има победител. Без значение дали е права или греша, дали е силна или слаба – в тези ситуации винаги ѝ се налагаше да се защитава.

Беше омекнал достатъчно за да позволи да го целуне. Когато се разделиха, изглеждаше че вече няма какво да си кажат. Чироко не можа да разбере дали реакцията му се дължи на факта, че тя не заплака. Знаеше, че по този начин го нарани, но може би плачът ѝ би го наранил още по-болезнено.

– Върни се колкото се може по-скоро.

– Ще се върна. И не се тревожи много за мен. Аз съм твърде жестока, за да позволя на нещо да ме убие.

– Аз ли не го знам!

– Само два часа, Габи. Два часа и сме там.

– Знам, знам. Само спри да говориш за това. Моля те.

Свирчостоп, така както беше кацнал на голямата плоска равнина източно от Титантаун изглеждаше по-голям отпреди. Обикновено цепелините никога не се спускаха по-ниско от върховете на дърветата. Наложих се Титанидите да изгасят всички огньове в града, докато го убедят да се спусне на земята.

Чироко погледна назад към Бил, който стоеше подпрян на две патерици до носилката, с която Титанидите го бяха изнесли до края на поляната. Помаха й с ръка и тя му отвърна.

– Вземам си думите назад, Роки – зъбите на Габи започнаха да тракат. – Говори ми. Кажете ми нещо.

– Спокойно, момичето ми. Спокойно... Ще си отвориш очите, нали? Гледай къде стъпваш. О-о-оп!

Вътре в стомаха на цепелина една дузина животни се бяха наредили на опашка. Приличаха на пасажери в метрото, които само чакат да се отворят вратите на вагона, за да се приберат по-бързо в къщи. Сега, когато входът се освободи, те се втурнаха навън, блъскайки се едно в друго и успяха да съборят Габи.

– Помогни ми, Роки?! – гласът й прозвуча отчаяно. Беше се вдървила в позата в която падна и си позволи само един бърз поглед към Чироко.

– Разбира се, идвам... – Чироко прехвърли раницата си на Калвин, който заедно с Джен отдавна вече ги чакаше вътре и повдигна Габи. Беше толкова крехка и безпомощна!

– Два часа.

– Два часа – повтори тъпо Габи.

В този момент се чу бърз тропот на копита. През отворения свинктер се появи Кларинет и сграбчи ръката на момичето.

– Ето, малката – запя тя, пъхайки един мях с вино в ръцете на Габи. – Това ще ти помогне да забравиш тревогите си.

– Но как разбра, че... – започна Чироко, но Титанидата я прекъсна.

– Видях страха в очите й и си спомних това, което тя направи за мен. Правилно ли постъпих?

– Постъпи прекрасно, детето ми. Благодаря ти от нейно име.

Не каза на Кларинет, че в раницата си има още един мях с вино, който трябваше да й послужи за същите цели.

– Няма да те целувам още веднъж, защото каза че ще се завърнеш. Желая на всички ви сполука и нека Гея ви завърти обратно при нас! – завърши с ритуална мелодия тя, после махна с ръка и изтопурка навън.

Отворът бавно се затвори след нея.

– Какво каза Кларинет?

– Каза, че иска да се накъркаш.

– Аз вече пийнах десетина глътки, преди да се кача. Но сега след като спомена...

Чироко остана с нея още малко и когато момичето се закиска в пристъп на истерия продължи да я пои с вино, докато не изпадна в полусъзнателно състояние, на границата на пълната безчувственост. След като се увери, че няма да има повече проблеми с Габи, тя се присъедини към мъжете в предната част на гондолата.

Бяха вече във въздуха. Водният баласт продължаваше да изтича от една дупка близо до носа на Свирчостоп.

Скоро цепелинът полетя нагоре по кабела, плъзгайки се малко над горната му повърхност. Поглеждайки надолу, Чироко успя да различи множество дървета и големи тревни площи. Някои части от кабела бяха напълно обрасли с растителност. Съоръжението бе толкова огромно и масивно, че понякога изглеждаше почти като дълга плоска ивица земя. Не съществуваше опасност да паднат долу поне докато не достигнат до покрива.

Светлината бавно започна да избледнява. След десет минути вече се намираха в оранжево обагрен здрач на път към вечната тъмнина. Стана й мъчно за отиващата си светлина. Дълго време бе проклинала вечния ден, но все пак светлината си беше светлина и от тук нататък нямаше да я вижда за известно време.

А можеше и никога да не я види отново!

– Пристигнахме. Последна спирка – помъчи се да изглежда весел Калвин. – Свирчостоп ще приближи още малко към повърхността и ще ви спусне долу с въжета. На добър час, побъркани глупаци такива! Ще ви чакам да се върнете!

Джен помогна на Чироко да овърже Габи с ремъците и пръв се спусна надолу, за да поеме момичето, когато достигне земята. Чироко гледеше отгоре през дупката и когато се увери, че двамата сепуснаха благополучно, целуна Калвин за късмет. Седна на ръба и започна да наглася коланите. Прекара последните два около бедрата и ги стегна здраво, докато краката ѝ свободно висяха във въздуха, после се отблъсна леко.

Приземи се в зоната на здрача.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се приземиха на повърхността на кабела и усетиха твърдо под краката си, се почувстваха значително по-леки – намираха се около сто километра по-близо до центъра на Гея и на още толкова от долната част на огромното колело. Гравитацията бе паднала от почти една четвърт жи до една пета. Раницата на Чироко сега тежеше приблизително два килограма по-малко, а и собственото ѝ тегло бе намаляло с два килограма и половина.

– Сто километра ни делят от мястото, в което кабелът се съединява с покрива – започна тя. – Бих казала, че склонът е тридесет и пет градуса. Би трябвало да е достатъчно лесно оттук нататък.

Джен я погледна скептично.

– А пък аз бих казал, че е повече от четиридесет градуса. Някъде към четиридесет и пет. И по-нататък става все по-стръмен. Шестдесет градуса. Не по-малко от шестдесет, преди да достигнем нивото на покрива.

– Но при тази гравитация...

– Не се шегувай с един четиридесет градусов наклон – намеси се Габи. Беше седнала на земята. Изглеждаше леко позеленял, но весела. Току-що бе повърнала, като преди това бе успяла да промърмори, че тук, а и навсякъде другаде е много по-добре, отколкото да си вътре в стомаха на цепелина. – Изкачила съм няколко върха на Земята, при това с телескоп на гърба. Така че имам опит. За такива работи човек трябва да е в много добра форма, а ние не сме.

– Тя е права – обади се Джен. – Аз съм отслабнал малко, а и ниската гравитация те прави мързелив.

– Вие просто сте пораженци.

– Само не мисли, че сме облагодетелствани пет към едно, каквато е разликата в теглото. – Поклати глава Джен. – И не забравяй, че масата на тоя денк на гърба ти е почти равна на твоята. Внимавай с него.

– Дявол да го вземе! Тръгнали сме на най-дългото планинско катерене, което някога са предприемали човешки същества! И какво чувам аз? Песни? Не, нищо подобно – чувам хленч.

– Ако трябва да се пеят песни – промърмори Габи. – По-добре е да ги изпеем сега. По-късно може въобще да не ние до песни.

„Е, добре“ – помисли си Чироко, – „Поне се опитам“.

Съзнаваше, че пътешествието ще бъде тежко, но също така чувстваше, че истинските трудности ще започнат едва след като стигнат до покрива, което се надяваше, че ще могат да направят за пет или шест дни.

Намираха се в полумрачна гора. Дърветата изглеждаха така, сякаш бяха направени от опушено стъкло. Те се извисяваха над тях и допълнително филтрираха оскъдната светлина, която достигаше до зоната на здрача и придаваше бронзов оттенък на всичко, до което се докоснеше. Сенките бяха заострени и плътни, насочени на изток – към нощта. Балдахин от полупрозрачни, прилични на целофан, оранжеви, синьозелени и златни листа се извисяваше като арка над главите им – един екстравагантен залез в късна лятна вечер.

Земята вибрираше меко под краката и напомняше за големите потоци въздух, преминаващи през кухините на кабела, устремени към главината. Чироко се пожела да може по някакъв начин да впрегне тази огромна мощ и да я използва.

Самото изкачване не беше трудно. В по-голямата си част повърхността на кабела бе покрита с твърда, гладка, спечена земна маса. Формата на релефа се диктуваше от извивките на огромните нишки, съставлящи кабела. Всяка нишка се издаваше, оформяше дълъг хребет, разположен под остър ъгъл спрямо направлението на кабела и можеше да се види как след неколкостотин метра този хребет се усуква надолу.

Растителността беше много по-гъста там, където почвения пласт бе най-дебел – между две нишки. Възприеха тактиката да вървят под кабела. После трябваше да пресекат плиткото дере между две съседни нишки и да се изкачат на следващия хребет. Това им позволяваше да извървят поне половин километър по него, докато и този хребет започне да се извива под кабела, след което пак трябваше да пресичат дере.

По дъното на всяко дере минаваше малък поток. Водата беше много оскъдна, една мъничка струйка, но течеше бързо и бе изрязала дълбоки канали в почвата по цялото протежение на дерето. Чироко предположи, че поточетата падат направо от нишката някъде на югозапад.

И тук горе по кабела Гея бе също така плодovита, както в долните земи. Много от дърветата раждаха плодове, а клоните им гъмжаха от най-различни животински видове. Чироко разпозна едно лениво, малко подвижно създание, с размерите на заек, което беше лесно за убиване, а месото му макар и жилаво ставаше за ядене.

В края на втория час разбра, че двамата са били прави. Разбра го по доста болезнен начин, защото внезапно пресецът ѝ се схвана и болката я

просна на топлата земя.

– Не го казвай по дяволите! – почти изкрещя тя.

Габи се захили. В погледа ѝ имаше съчувствие, но иначе изглеждаше доста самодоволно.

– Това е от наклона. Когато го изкачваш не чувстваш особено напрежение, но... За теглото също бяхте прави. Наклонът е твърде стръмен и тежестта пада предимно върху пръстите на краката.

Джен седна край тях и се облегна удобно на склона. През една пролука между дърветата се виждаше малко парченце от Хиперион – сияйно и примамливо.

– Масата също е проблем – каза след малко той. – На някои места, за да мога да се придвижвам трябваше да докосвам с носа си земята.

– Извивките на ходилата ме болят – потвърди Габи.

– Мен също – гласът на Чироко прозвуча отчаяно. Болката бе по-реминала, след като масажира крака си, но щеше да се върне.

– Тази лекота на движенията е дяволски измамна. – продължи замислено Джен. – Може би ще бъде по-добре ако се изкачваме на четири крака. До сега принуждавахме бедрата и прасците да поемат твърде голяма част от работата. Трябва по някакъв начин да я разпределим по-равномерно.

– Точно така. Още повече, че това ще ни помогне да влезем във форма за вертикалната част от пътя. Най-вероятно тогава ще трябва да използваме предимно ръцете.

– И двамата сте прави – въздъхна Чироко. – Но и не беше нужно да се назорваме толкова много, за което вината е моя. Трябваше да спираме по-често за почивка. Джен би ли извадила медицинския пакет от моята раница?

Всеки от тях носеше по един медицински комплект, в който имаше най-различни лекарства за настинка, хрема, стомашни разстройства, шишенца с дезинфекцираща течност, бинтове, запас от местна упойка, която Калвин бе използвал при абортите и даже малка торбичка със сушени плодове, действащи като стимулатор. Чироко ги беше опитвала. Съдържанието на пакета включваше и малък наръчник за оказване на първа помощ, съставен от Калвин, който съдържаше подробни инструкции как да действат при всеки конкретен случай – от обикновеното кръвотечение на носа до ампутация на крайник. Освен всичко това имаше едно тумбесто гърненце с виолетово мазило, което Трубадурът лично им бе дал за „болките на пътя“ – както той се изрази. Чироко нави крачолите на панталоните и натри прасците си с мехлема, като се надяваше, че ще

подействия на хората също така добре, както при Титанидите.

– Готови ли сте? – Джен беше станал и нагласяше раницата си.

– Мисля, че да. Но този път води ти. И не бързай, както направих аз. Ще ти кажа, ако вървиш твърде бързо за мен. Спираме да почиваме по десет минути на всеки двадесет минутен преход.

– Както кажеш.

След петнадесет минути Джен получи силна болка в крака. Изрева силно, седна, изхлузи обувката си и започна да разтрива ходилото.

Чироко бе доволна от тази възможност да си отдъхне. Протегна се и издави от джоба се гърненцето с мехлема, после се преобърна по гръб и го подаде нагоре към Джен. С раницата под нея, тя седеше почти изправена, но петите на краката ѝ бяха забити в склона, за да не се хлъзне надолу. Край нея се просна Габи, като дори не си направи труд да се преобърне по гръб.

– Петнадесет минути нагоре и петнадесет минути почивка.

– Всичко, каквото кажеш бос – изстена Габи. – Готова съм да си одера кожата за теб, ще се изкачвам нагоре и все нагоре, докато от ръцете и краката ми останат кървави чуканчета. И когато умра, напиши простичко надгробник ми камък, че съм умряла като войник. Ритнете ме като сте готови – после захърка високо и Чироко се засмя. Габи отвори подозрително едното си око и също се засмя.

– Какво ще кажеш за „Тук почива жена-космонавт“ – предложи Чироко.

– Или „Тя изпълни дълга си“ – обади се Джен.

– Звучи справедливо – подшмръкна Габи. – Но къде е романтиката на живота? Разкрий на някого епитафа, който си избрала за себе си и какво ще получиш в отговор? Насмешка.

Следващия спазъм прободe Чироко по време на поредната почивка. По-точно спазми, защото този път и двата крака се бяха схванали. Съвсем не ѝ беше до смях.

– Хей, Роки – докосна я плахо по рамото Габи. – Няма никакъв смисъл ако някой от нас пукне от умора. Да почиваме този път един час, какво ще кажеш?

– Това е нелепо – успя да изсумти Чироко. – Просто не мога да помръдна. Не мога даже да седна на задника си. – после погледна подозрително Габи – Ти какво правиш, че не получаваш спазми?

– Просто кръшкам – призна Габи. Лицето ѝ си остана сериозно. –

Но сега ще взема едно въже и като те зашибам с него по този задник, на който не можеш да седнеш да видиш как ще заприпкаш нагоре.

Чироко не можа да се сдържи и се засмя, макар и слабо.

– Ще трябва май да свикна с това – промърмори тя. – Рано или късно ще влезна в по-добра форма. А дотогава спазмите няма да ме убият. Поне така мисля.

– Не. Не мога да гледам как те боли.

– Какво ще кажете за десет минути движение, двадесет минути почивка – предложи пак Джен. – Само докато почувстваме, че влизаме във форма и можем повече.

– Не става. Ще вървим петнадесет минути или дотогава, докато някой от нас не може повече – което се случи по-напред. Ще почиваме петнадесет минути или до тогава, докато всички сме в състояние да тръгнем. И ще вършим това, в продължение на осем часа... – Чироко погледна часовника си. – Тоест, малко повече от пет часа оттук нататък. Едва тогава ще направим лагер.

– Води ни Роки – въздъхна Габи. – Поне това го можеш добре.

Беше ужасно. Болките продължиха да измъчват Чироко най-много от всички, макар че и Габи получи няколко спазъма.

Мехлемът на Титанидите помагаше, но трябваше да го изразходват по-икономично. В медицинския комплект на всеки имаше само по едно бурканче от него, а вече почти бяха привършили запаса на Чироко. Надяваше се, че след като минат няколко дена няма да се налага да го използват толкова често, но искаше да запази поне една опаковка за вертикалното изкачване във вътрешността на сплицата. Още повече, че понякога болката не беше толкова непоносима и можеше да се изтърпи. Когато спазмът я грабваше, тя едва се сдържаше да не закрепси, но след като седнеше на земята и изчакваше малко, започваше да преминава.

В края на седмия час тя стана по-отстъпчива и даже малко се разочарова от себе си и от своя инат. Беше се получило така, сякаш се опитваше да докаже, че Бил е прав – насилвайки се да бъде твърда, отиде до границата на своята издръжливост и даже успя да я прехвърли.

Разположиха лагера на дъното на едно дере. Събраха дърва за огън, но силите им стигнаха до тук и даже не се опитаха да разпнат палатките. Въздухът бе горещ и пълен с изпарения, но въпреки това огънят им дойде добре в съгъстяващата се тъмнина и малко ги посъживи. Излегнаха се удобно около него, облечени само в крещящо изрисуваното

копринено бельо.

– Приличаш на паун – обади се по едно време Джен, отпивайки от мяха с виното.

– На много изморен паун – въздъхна Чироко.

– Колко мислиш, че сме изминали, Роки? – попита Габи.

– Трудно е да се каже. Петнадесетина километра?

– Мисля, че долу-горе толкова – кимна Джен. – Преброих стъпките, които изминаваме по всеки хребет. Преброих ги за три хребета и взех средното число. Още от самото начало държа сметка за броя на хребетите, които пресичаме. Долу-горе толкова – повтори той.

– Днес петнадесет, утре двадесет – заявя Чироко. – След пет дни ще бъдем на покрива. Поне така мисли шефа. – прозя се, после се протегна и се загледа в преливащите цветове на листата.

– Габи, на теб се пада честта. Порови се в оная раница и хвърли малко кльопачка. Мога да изям цяла Титанида.

Следващия ден те не изминаха двадесет километра – изминаха десет.

Събудиха се с възпалени крака. Чироко се бе схванала до такава степен, че не можеше да си свие колената, без да се сгърчи от болка. Запрепъваха се нагоре надолу, докато приготвиха закуската и съберат лагера, движейки се като осемдесетгодишни старци, но после се насилваха да изпълнят един малък комплекс от изометрични упражнения за разпускане на мускулите.

– Поне знам, че тази раница тежи два грама по-малко. – изпъшка Габи, нагласявайки багажа на гърба си. – Вече изядох две дажби.

– Моята пък се е увеличила с двадесет килограма – оплака се Джен.

– Стига, стига, стига хленч. Хайде преструванковци. Искате ли да живеете вечно?

– Да живеем? Че ти на това живот ли му викаш?

Втората нощ настъпи само пет часа след първата, защото Чироко реши така.

– Благодаря ти о Велики Повелителю на Времето – въздъхна Габи и се тръшна върху спалния чувал. – Както е тръгнало, утре ако опитаме, можем да установим нов рекорд – два часа път и после сън!

Джен се просна до нея.

– Когато запалиш огъня, Роки, стопли ми пет вегетариански стека.

Ще ги изям всичките. А, и между другото, когато ходиш, прави го по-меко, нали? Защото като правиш резки движения, колената ти пропукват и ме будят.

Чироко сложи ръце на кръста и се втрени в тях.

– Значи такава била работата, ха! Ей, вие двамата, имам новини за вас. аз съм по-висш чин!

– Тя да не би да каза нещо Джен?

– аз лично нищо не чух.

Висшият чин закуцука наоколо, докато събере достатъчно дърва за огъня. Понечи да коленичи, за да го запали, но се оказа, че това е голям проблем. Не беше сигурна, че ще може да го реши. Доста време й отне да принуди онеправданите си стави да заемат най-различни болезнени ъгли, нещо което те упорито отказваха, но най-накрая стековете, направени от едно растение с месести възсолени плодове зацвърчаха в мазнината. Носовете на Габи и Джен нервно започнаха да душат въздуха, идващ откъм източника на божествения аромат.

На Чироко и останаха точно толкова сили, колкото да натрупа с крака малко пръст върху жаравата и да развие спалния чувал. Заспа, докато се вмъкваше в него.

Можеше да се каже, че третият им ден бе малко по-добър от втория, но дотолкова доколкото можеше да се каже, че Пожарът в Чикаго е бил малко по-добър от Земетресението в Сан Франциско.¹⁴

Успяха за осем часа да извървят десет километра през терен, който с всеки изминат метър ставаше все по-стръмен и по-стръмен. В края на прехода Габи отбеляза, че вече не се чувства на осемдесет години, а само на седемдесет и осем.

Наложи се да приложат нова тактика на катерене. Нарастващия наклон на склона правеше ходенето, дори и на четири крака изключително трудно. Стъпалата им постоянно се плъзгаха и те падаха върху коремите си, разпервайки крака и ръце, за да предотвратят свличането обратно надолу.

Джен предложи редувайки се, един от тях да върви пръв като тегли края на едно от въжетата след себе си. След като се изкачи колкото се може по-нагоре, той трябваше да завърже въжето около някое дърво. Другите двама, които до тогава чакаха в ниското, сега можеха значително по-леко да се изкачат, придърпвайки се с ръце. Този, който

14. Действителни трагични бедствия в Америка.

върви начело работи яко десет минути, докато останалите почиват, после почива два етапа, докато отново му дойде редът. На един такъв троен преход преодоляваха по триста метра.

Чироко погледна поточето, което течеше край третия им лагер и се поколеба дали да не се изкъпе, но се отказа. Единственото нещо, което действително искаше беше храна и колкото се може повече. Беше ред на Джен да приготви яденето и той мърморейки зае мястото си до тигана.

След като действително се почувства достатъчно добре, за да прегледа съдържанието на раницата и да провери колко провизии са останали, преди да се срути върху спалния чувал.

През четвъртия преход изминаха двадесет километра за десет часа и в края на деня Джен пусна ръка на Чироко.

Бяха издигнали палатките недалеч от едно място, където потокът, който следваха образуваше вир, достатъчно голям, за да се изкъпят. Без да му мисли много Чироко се разсъблече чисто гола и се плъзна във водата. Би било добре да има сапун, но дъното бе покрито с фин ситен пясък и тя можеше да се поизтърка с него. Скоро Габи и Джен се присъединиха към нея. Не след дълго, инструктирана от Чироко Габи отиде да потърси из околността пресни плодове. Нямаха кърпи и тя започна да се суши, клекнала гола край огъня, когато Джен се приближи отзад и я прегърна. Скочи, разпръсквайки без да иска горящите съчки и отблъсна ръцете му от гърдите си.

– Я спри това – изскубна се със сила тя и отстъпи встрани.

Той въобще не се сконфузи и продължи да я гледа жадно.

– Хайде, Роки, да не би да не сме се докосвали един друг преди.

– Нима? Виж какво, не обичам когато някой се промъква зад гърба ми. И дръж ръцете си по-далеч от мен.

– А, така значи? – изглеждаше въбсен. – И какво се очаква от мен да направя, когато две голи жени се мотаят наоколо.

Чироко се просегна и вдигна дрехите си.

– Не знаех, че гледката на една гола жена ще те накара да изгубиш контрол над себе си. Ще го имам предвид.

– Ти пък взе, че се разсърди.

– Не, не съм се разсърдила. Ще трябва да живеем доста близо един до друг за известно време и сърденето няма да помогне.

Застегна връзките на ризата си, погледна го внимателно за секунда и започна да събира клонките около огъня, като внимаваше постоянно

да е обърната с лице към него.

– Все пак се разсърди. Аз нямах нещо предвид...

– Просто не ме пипай повече. Това е всичко.

– Бих ти изпратил рози и кутия бонбони, но тук това е малко непрактично.

Тя се усмихна и си позволи да се разхлаби леко. В момента приличаше повече на стария Джен, което беше значително по-добре от това, което видя в очите му преди няколко минути.

– Виж какво Джен, Не бяхме най-сполучливата двойка там на кораба и ти го знаеш. Аз съм изморена. Гладна съм и все още се чувствам мръсна. Всичко, което мога да ти кажа сега е, че ако се почувствам готова за нещо, веднага ще го узнаеш.

– Достатъчно справедливо.

Никой от тях не каза нищо повече, докато Чироко разпалваше огъня, внимавайки да се излезе извън плиткото огнище, което бяха изкопали в пръстта.

– Ти имаш ли... Между тебе и Габи има ли нещо?

Лицето ѝ пламна и тя благодари на тъмнината, надявайки се той да се забележи това.

– Това не е твоя работа.

– Винаги съм си мислил, че Гари отвърте си е гей. – каза той, като поклати глава. – Но не мислех, че ти си.

Пое дълбоко въздух и го изгледа с присвити очи. Играещите сенки ѝ попречиха да долови израза на обраслото с руса брада лице.

– Правиш го с цел да ме подразниш, нали? Казах ти, че не е твоя работа.

– Ако беше безразлична към нея, просто щеше да ми кажеш не.

Запита се, какво става с нея. Защото думите му караха кожата ѝ да настръхва? Когато опреше до хора, Джен винаги действаше според някаква своя глупава логика. Неговият фанатизъм бе грижливо овладян и социално приемлив. В противен случай той не би бил избран за експедицията до Сатурн. Весело се смееше, правейки гаф след гаф в отношенията си с хората, които го заобикаляха и искрено се изненадваше, когато те се обиждаха на неговата безтактност. Характерът му, макар и достатъчно вулгарен бе добре овладян и съответстваше на психологическата му характеристика, така че можеше да се окачестви като чиста ексцентричност.

Тогава защо се чувстваше толкова неудобно, когато той гледаше към нея.

– По-добре е да ти го кажа, както си е, за да не причиниш случайно болка на Габи. Тя е влюбена в мен и това има нещо общо с времето, когато е била изолирана в тъмнината. Аз бях първият човек, когото тя видя след това и явно, че е развила тази фикс идея. Мисля, че ще го надживее, защото никога преди не е била действително хомосексуална. Ни то пък хетеросексуална.

– Може да го е прикривала – вметна той.

– Хиляда деветстотин и петдесета? Ти ме учудваш Джен. Нали знаеш, че нищо не може да се скрие при проверките, които се правят в НАСА. Вярно, тя е имала хомосексуална връзка. Аз също съм имала една... Както и ти. Чела съм досието ти. Искаш ли да ти кажа на колко години си бил, когато се е случило.

– Хлапашка работа. Честно казано, усетих я, когато правих любов с нея. Знаеш ли, никаква реакция, никаква емоция? Обзалагам се, че не е така, когато вие двете го правите.

– Ние не го... – Чироко млъкна и се учуди как е могла да се увлече така глупаво и да достигне до тук. – Този разговор приключи. Не искам да говоря за това, още повече, че Габи се връща.

Момичето се приближи до огъня и остави до Чироко една кошница пълна с плодове. Клекна и погледна замислено ту единия, ту другия няколко пъти, после стана и бързо се облече.

– Червени ли са ушите ми, или просто си въобразявам?

Нито един от двамата не й отговори. Габи въздъхна.

– Значи така... Мисля, че започвам да се съгласявам с тарикатите, дето твърдят, че парите, които се хвърлят за космически полети, в които участват мъже, са повече отколкото си струва.

През петия ден невъзвратимо навлезнаха в нощта. Остана само някаква призрачна светлина оразена от дневните зони, простиращи се от двете страни на Рея. Не бе много, но беше достатъчно.

Слоят почва под краката стана по-тънък, а теренът забележимо по-стръмен. Често им се налагаше да вървят по-оголената, затоплена повърхност на нишките, което ги принуди да се привързват с осигурителни въжета един за друг. Трябваше постоянно да следят, когато някой от тях се катери, другите двама да са закрепени здраво. Даже и тук растителния живот на Гея не беше се предал. Масивни дървета разпростираха корените си успоредно на самия кабел, от тях се разпълзяваха ластунки и образуваха гъста мрежа, прилепвайки към повърхността. Постоянното

усилие да си завоюват жизнено пространство върху този негостоприемен терен ги беше лишило от красота. Изглеждаха мрачни и самотни. Стволовете им бяха полупрозрачни и излъчваха бледа вътрешна светлина, а листата им изглеждаха буквално като сгъстен мъглив въздух. На някои места, корените можеха да се използват като стълби.

В края на деня изчислиха, че досега са изминали седемдесет километра по права линия, което ги доближава с петдесет километра до главината. Дърветата се бяха разреждали достатъчно, за да се види, че вече се намираха над нивото на покрива, напредвайки по пътя към стесняващото се клиновидно пространство между кабела и причината на камбана гърловина на сплицата. Някъде долу в далечината се простираше блестящия Хиперион. Поглеждайки към него им се струваше, че са възседнали някакво хвърчило, закачено на чудовищна връв, която в долния си край бе привързана към огромен скалист възел, наречен Къщата на ветровете.

Сиянието на стъкления замък пробледня в началото на шестия ден. Чироко и Габи, свити в плетеницата от разкривени коренища, внимателно наблюдаваха докато Джен изкачи края на въжето до подножието на странната структура.

– Може би това е мястото – каза тихо Чироко.

– Имаш пред вид шахтата на асансьора – изсумтя Габи. – Ако е това, то по-скоро бих се повозила на детско влакче върху хартиени релси.

Приличаше на италианско високопланинско градче, но направено преди милион години от памук шекер, леко сбит и наполовина разтопен. Куполи и балкончета, арки, летящи подпори, назъбени бойници и трасирани балкони се извисяваха от множество подобни на полици издатини или преливаха през ръба им. Сякаш бяха поляти с гъст сироп, внезапно замразен в момента на поливането. Високи кули стърчаха в най-различни посоки, като подострени моливи в чашка. По ъглите блещукаха пурпурни пирамидални клинове, подобни на кристали карамелизирана захар.

– Изоставена съборетина – обади се Габи.

– Виждам. Остави ме малко да поразмисля.

Замъкът водеше тиха битка с някакви тънки беззелникави увивни растения. Отдалеч изглеждаше, че той се е предал и е понесъл смъртоносни разрушения, но когато се присъединиха към Джен разбраха, че е точно обратното – растенията се бяха предали отдавна. Изсушените им

скелети се трошаха от всеки случаен полъх на вятъра, издавайки смъртоносен шепот.

– Като испански лишей – отбеляза Габи, разтривайки в шепата си стиска оплетени стъбълца.

– Но много по-голямо.

– Ако Гея не е в състояние да направи нещо миниатюрно, то не се притеснява много-много и го прави както може – сви рамене Габи.

– Тук горе има врата – повика ги обратно Джен. – Искате ли да влезнем?

– Ти как мислиш?

Между края на издатината и стената на замъка имаше плосък, заравнен участък, около пет метра широк. Недалеч от тях се извиваше сводеста арка, малко по-висока от Чироко.

– Уф! – изпъшка Габи, облягайки се на стената. – Достатъчно е човек да направи няколко крачки по хоризонтална повърхност, за да му се замае главата. Вече съм забравила как се прави това.

Чироко запали лампата и последва Джен през арката, оказвайки се в неголяма стъклена зала.

– По-добре е да се държим близо един до друг – предложи тя.

Имаше достатъчно основание да бъдат предпазливи. Въпреки, че стените не бяха напълно огледални, то все пак мястото имаше нещо общо с атракционните огледални лабиринти по панаирите. През стъклените стени, заобикалящи ги от всички страни се виждаха стаите, разположени от другата страна, които също имаха стъквени стени, отделящи ги от други помещения, разположени още по-нататък.

– След като вече влезнахме, как ще излезем? – попита Габи.

– Следвай отпечатъците – посочи надолу Чироко.

– А... да. Колко глупаво от моя страна – момичето се приведе леко и погледна ситния, подобен на пудра прашец, покриващ пода. Освен стъпките по него имаше разпръснати големи, полупрозрачни плоски парчета.

– Стъклена земя – патетично издекламира тя. – Не пропадай!

– В началото и аз мислех така – поклати глава Джен. – Но това не е стъкло. Тънко е като сапунен мехур и е много крехко. – Той се приближи до една стена и внимателно я натисна с дланта на ръката. Тя се начупи, чу се мек звън и парчетата се посипаха по пода. Джен успя да хване едно във въздуха и го разтроши в шепата си.

– Колко от тези стени можеш да счупиш преди втория етаж да се срути върху нас? – попита Габи, сочейки залата над главите им.

– Мисля, че много. Вижте какво, мястото си е лабиринт, но не е било предназначено за това. Ние можахме да минем през стените, но само защото нещо преди нас ги е счупило. Всъщност, конструкцията представлява една камара наредени кубчета, затворена от всички страни. В нито едно от тях не може да се влезе или излезе.

Габи и Чироко се спогледаха.

– Като сградата, която видяхме в подножието на кабела – припомни си Чироко, после обясни на Джен за какво става въпрос.

– Но кой прави сгради с помещения, в които не може да се влиза? – учуди се Габи.

– Наутилусът прави нещо подобно – отговори бързо Джен.

– Кажй го още веднъж?

– Наутилусът – морско мекотело. Раковината му е изградена под формата на спирала. Когато черупката стане твърде тясна за него, той се придвижва нагоре и запечатва зад себе си една част от нея.

Ако разрежеш раковините на две половинки, изглеждат много красиви. И приличат на сградата, която сте видели – малките помещения отдолу, а големите към върха.

– Но всички тия стаи около нас изглеждат еднакво големи – намръщи се Чироко.

– Не, просто разликата в размерите не може да се забележи веднага. – поклати глава той. – Стаята, в която сме е малко по висока от съседната. Сигурно следващата след нея е по-ниска. Просто тук са строили встриани, не нагоре.

Тя си представи как е изникнал стъкления замък. Явно съществата, които са го построили са действали подобно на морските корали. Колонията изоставя къщите, които са станали твърде малки и издига новите сгради върху останките. Някои части на замъка се извисяваха на десет и повече нива. Здравината на структурата се дължеше не на тънките, като цигарена хартия стени, а на масивните уплътнения, оформящи ръбовете на всеки от кубовете. Бяха дебели колкото ръката на Чироко, приличаха на дълги, абсолютно прави пръти, направени от матирана пластмаса, но много здрави и изключително твърди. Даже ако всички стени на замъка се счупеха то скелетът би останал да стърчи, като стоманената арматура на някой небостъргач.

– Който и да го е строил, не е бил последният му стопанин. – предложи Габи. – Някой се е нанесъл след това и е направил доста модификации. Освен това създателите не са значително по-развити в интелектуално отношение, отколкото решихме. Но и в двата случая всички са си

отишли много отдавна.

Чироко се опита да не изглежда разочарована. Но нищо не помогна. Надеждите ѝ се оказаха измамени. Все още си оставаха далеч от върха и по всяка вероятност трябваше да изкачат сами всеки метър.

– Не се сърди.

– Какво става? – разсъни се много бавно. Беше ѝ трудно да повярва, че е спала осем часа. Запита се откъде Джен знае колко време е минало. Часовникът бе останал в нея.

– Не гледай часовника – беше казано със същия спокоен тон, но Чироко изтръпна и ръката ѝ замръзна на половината път. Видя, че Джен е коленичил до нея, лицето му бе оцветено в оранжево от светлината на угасващия огън.

– Защо... Какво има Джен? Нещо лошо ли се е случило?

– Само не се сърди. Не исках да я нараня, но не можех току-така да я оставя да ни гледа, нали?

– Габи? – опита се да стане тя, но той ѝ показа ножа, който държеше в ръката си. Съзнанието ѝ се възбуди от опасността. За един миг успя да забележи едновременно няколко неща – Джен беше гол, Габи също гола, лежеше по очи и изглеждаше напълно безжизнена, Джен имаше ерекция. Ръцете му бяха изцапани с кръв. Сетивата ѝ се изостриха до краен предел. Можеше да чуе равното му дишане и да подуши миризмата на кръв и насилие.

– Не се сърди – повтори Джен. – Не исках да го направя по този начин, но ти ме принуди.

– Всичко, което казах беше, че...

– Ето, че се разсърди – прие с въздишка тази явна несправедливост той и в лявата му ръка се появи още един нож – ножът на Габи. – Ако размислиш малко повече, ще разбереш, че вината е твоя. От какво си мислите, че съм направен? Вие двете, а? Защото майки майки са ви казали, че трябва да обичате само себе си. Нали така?

Опита се да измисли някакъв спасителен отговор, но той очевидно не се нуждаеше от отговор. Наведе се над нея и докосна с острието на ножа гърлото ѝ. Тя трепна и почувства как върхът ужили меката плът. Беше по-студен от очите му.

– Не разбирам, защо правиш това.

Джен се поколеба. Вторият нож бе започнал да се придвижва по посока на корема, но когато той спря и се замисли, острието изчезна от

погледа ѝ. Чироко облиза устни и помисли, че би желала отново да го види.

– Да, справедлив въпрос. Винаги съм мислил за това и винаги съм го искал – че кой мъж не го иска? – потърси разбиране в очите ѝ, но като не го намери посърна и въздъхна тежко. – Безполезно е да ти обяснявам. Ти си жена и не би го разбрала.

– Опитай – ножът отново бе започнал да се движи и тя почувства натиска на металната плоскост между бедрата си. По челото ѝ се появиха ситни капчици пот. – Не е нужно да го правиш по този начин. Махни ножа и ще ти дам всичко, каквото искаш.

– А-а, не. – този път беше другият нож. Размаха го напред-назад, както майка се заканва с пръст на детето си. – Аз не съм глупак. Зная всичките ви женски номерца.

– Кълна се, че ще направя, както обещах.

– Не вярвам. Аз убих Габи, а това ти никога няма да ми простиш. Знаеш ли не постъпваше справедливо на кораба. Правеше всичко възможно да ни възбуждаш и после казваше не. – захили се саркастично той, но гримасата бързо изчезна и лицето му отново придоби спокойноно си изражение. Това спокойствие я плашеше повече от всичко друго.

– Просто реших, че е време да си оправим сметките. Когато всички вие ме изоставихте сам в тъмнината се заклек, че един ден ще си го върна. намерих си приятели в Рея. Ти няма да ги харесаш много, но... Отсега нататък аз съм капитана, както трябваше да си бъде от самото начало. Ще правиш това, което ти кажа. А сега ти казвам да не правиш глупости.

Едва сподави вика си, когато острието разряза панталоните ѝ. Помисли си, че се досеща какво иска да извърши с ножа и се запита дали е по-добре да бъде глупава и мъртва отколкото жива, но осакатена за цял живот. След като успя да я разголи, ножът спря до тук и той прехвърли вниманието си върху този, който бе опрян под брадичката.

Когато Джен влезе в нея, главата ѝ се изви встрани. Усети как острия връх проследи движението и почувства адска болка, но това сега не беше важно. Съсредоточи се върху нещото, което единствено имаше значение в момента – конвулсивното потрепване в бузата на Габи, следата, която ръката ѝ бе оставила в праха, премествайки се по-близо до брадичката и блясъка в полутвореното ѝ око.

Чироко погледна нагоре към Джен и не ѝ се наложи да влага допълнително страх в гласа си.

– Не, Недей. О, моля те, недей, не съм готова. Ще ме убиеш!

– Щом аз казвам, че си готова, значи си готова – наведе ниско главата си Джен и тя рискува да хвърли един бърз поглед към Габи, която изглежда разбра. Окоето ѝ веднага се затвори.

Целият този кошмар сякаш се случваше някъде далече. Нямаше тяло, това тяло, което болеше така ужасяващо не беше нейното. Само ножът насочен към гърлото ѝ щеше да бъде важен, когато той започне да се изморява.

Запита се каква ли бе цената на неговото поражение... Точно така. Сега е невъзможно. Единственият удобен момент щеше да дойде тогава, когато вниманието му се раздвои по време на оргазъма. Тя обаче трябваше да се застрахова, че такъв момент ще настъпи. Започна да се движи под него. Беше най-отвратителното нещо, което някога е вършила.

– Сега вече разбрахме къде е истината – сънливо се усмихна той.

– О Джен, замълчи.

– Ти най-после се сети. Виждаш ли колко по-добре е, когато не се дърпаш.

„Дали си въобразяваше или кожата ѝ се беше отпуснала под ножа? Дали той бе отдръпнал леко върха?“ – Анализира внимателно тази мисъл, за да не направи някоя глупава грешка и реши, че е истина. По-точно усети това. Беше придобила болезнена свръхчувствителност. И най-незначителното отпускане на натиска върху гърлото ѝ изглеждаше така сякаш някой повдига огромна тежест от там.

„Би трябвало да си затвори очите. Не си ли затваряха всички мъже очите в този момент?“

Затвори очи и тя понечи да замахне, но той отново бързо ги отвори. Проверяваше я. По дяволите, май не можа да я засече. Винаги си е била отвратителна актриса, но сега изглежда ножът я вдъхнови.

Гърбът му се изви. Очите му се затвориха и натискът на острието изчезна.

Не се получи както трябва.

Чиробо я удари по ръката, отблъсквайки я встрани, главата ѝ се метна в противоположната посока, но ножът все пак успя да я среже по бузата. Изхвърли рязко юмрук към гърлото му, надявайки се да го премаже, но той се дръпна точно толкова, колкото бе необходимо и замахна отново. Тя се сгърчи, преобърна се и ритна силно назад, усещайки как острието разсича плешката ѝ. После се оказа във въздуха...

...но не бягаше. Краката ѝ агонизираха няколко секунди без да могат да докоснат земята, докато чакаше ножът да я прониже.

Странно, обаче нищо не се случи. Когато почувства, че стъпалото и

докосва земята, отново скочи нагоре и встрани – колкото се може по-далеч от него. Докато беше във въздуха погледна през рамо назад и разбра, че ритникът е бил по-силен отколкото си бе въобразила. Ударът бе запратил Джен доста високо над земята и той едва сега падаше обратно. Габи все още летеше във въздуха. Адреналинът караше земните мускули да функционират с бясна при тази ниска гравитация.

Джен се хвърли след нея. В началото и двамата правеха една и съща грешка – често увисваха безпомощно над пода, отблъсквайки се силно нагоре. Измина цяла вечност преди да успеят да овладеят движението си и гонитбата започна да се успокоява.

Той явно не знаеше, че Габи е зад гърба му. В противен случай не бия преследвал така целенасочено, още повече, ако беше видял лицето на момичето.

Бяха разположили лагера на централния площад на замъка – голяма, заемаща почти цял етаж зала, която строителите кой знае защо не бяха преградили. Огънят се намираще на двадесет метра от съседната галерия стаи. Чироко все още набираше скорост, когато се удари в първата от стените. Продължи да бяга, разбивайки още дузина преди да успее да се вкопчи за една от гредите. Използвайки я като лост тя се завъртя около нея, изхвърли тялото си под прав ъгъл нагоре и премятайки се през глава профуча през три тавана, преди да увисне във въздуха. Някъде под краката ѝ се чуваха трясъци. Джен продължаваше да троши тънките прегради, търсейки я слепешката – още не беше разбрал маневрата ѝ.

Чироко опря краката си в една греда и се отблъсна. Полетя отново нагоре. заедно с нея се издигаше облак стъклени осколки, които се превъртаха бавно и някак си сънливо, разпръсвайки се във всички страни. Когато достигна връхната си точка, скочи напред и профуча през три стени преди да забави ход. Приблужи се до преградата отляво, разтроши я, премина в съседното помещение, после в това над него, прекоси го и пробождайки пода се спусна две нива надолу.

Най-после се спря, увисна прегъната на две върху една греда и се ослуша.

От някъде се чуваше далечен звън на разбиващо се стъкло. Беше тъмно. Намираще се в средата на тримерен лабиринт, който се простираше необятно във всички посоки – нагоре, надолу и около нея. Не знаеше къде се намира, но той също не знаеше, точно това бе нейната цел.

Трясъците се чуваха все по-силно и тя вида как Джен прелетя през стаята от лявата ѝ страна. Гмурна се надясно и към пода, хвана се за

една греда две нива по-надолу, завъртя се около нея и отново се стрелна в дясно. Босите ѝ крака напипаха друга греда, закрепиха се стабилно на нея и тя спря за няколко секунди, докато си поеме дъх. Около нея явно се стелеха малки парченца стъкло.

Нямаше да разбере, че е толкова близо, ако преди него от тавана не се бе изсипал душ от стъклени осколки. Явно се бе промъквал тихо покрай гредите, но тежестта му се бе оказала твърде голяма за напуканите парчета от пода, в средата на който зееше назъбена дупка, останала от преминаването на Чироко. Тя се завъртя като махало около гредата и се отблъсна надолу с крака.

Удари се в твърдия под на най-долния етаж. С последни усилия се обърна зашеметена, за да го види, как се приземява на крака, нещо което тя също би трябвало да направи, ако бе проявила малко здрав разум да брои нивата, през които пада. Все още мислеше за това, когато той застана над нея. После видя как бравичката го удари по главата и загуби съзнание.

Внезапно съзнанието ѝ се възвърна. Разбра, че пици – нещо, което преди никога не бе правила. Не знаеше къде се намира сега, но преди малко беше в стомаха на Звяра, и не само тя – Джен също се оказа там, обяснявайки спокойно защо иска да я изнасили.

Беше я изнасилил. Чироко спря да пици.

Стъкленият замък го нямаше. Около кръста ѝ бе увито стегнато въже. Отпред земята се спускаше стръмно надолу. Някъде далече на дъното проблясваше в тъмнината сребърното море на рея.

Габи се оказа близо до нея, но бе много заета. Около кръста на момичето бяха увити две въжета. Едното отиваше нагоре по склона към същото дърво, на което бе привързана Чироко. Другото висеше опънато и изчезваше някъде под тях. Сълзите бяха набраздили засъхналата кръв по лицето ѝ. В момента усилено се опитваше да пререже с ножа едно от въжетата.

– Габи, това там не е ли раницата на Джен?

– Да. Но тя не му е нужна повече. Как се чувстваш?

– Била съм и по-добре. Габи...? Изтегли го нагоре.

Момичето я погледна учудено с широко отворена уста.

– Не искам да загубим въжето – обясни Чироко.

Лицето на Джен представляваше една кървава развалина. Едното око почти не се виждаше под огромния оток, а другото бе разсечено

през средата. Носът му бе счупен и три от предните зъба липсваха.

– Доста лошо е паднал – отбеляза Чироко.

– Дреболия в сравнение с това, което бях намислила.

– Отвори раницата и му превържи ухото. Продължава да губи кръв.

Габи изглеждаше така, като че всеки момент ще избухне, но Чироко я изгледа остро.

– Няма да го убия, така че не го казвай.

Самото ухо висеше, почти отсечено от брадвичката, която Габи хвърли. Тя се бе целила в тила, но в последния момент острието се бе превъртяло във въздуха. Така или иначе ударът макар и нанесен косо, се бе оказал достатъчно силен, за да го зашемети. Когато започнаха да го превързват той се размърда леко и простена.

Чироко разрови раницата, побирайки нещата, които можеха да използват. Остави провизиите и оръжията, а всичко останало изхвърли през ръба. На площадката в бездната под тях.

– Много добре знаеш, че ако го оставиш жив след време ще ни последва.

– Би могъл. Но аз ще се погрижа това да не стане. Ще трябва да го хвърлим и него.

– Тогава защо по дяволите аз го...

– С този парашут. Развържи му краката.

Започна да го привързва към ремъците. Когато прекара два от тях под чатала той отново изстена и Чироко отвърна поглед от това, което Габи бе направила там.

– Мислех, че ме е убил – казваше в този момент тя, завързвайки последния възел на бинта. – И щеше да го направи, ако не бях си обърнала главата.

– Много ли е лошо?

– Не е дълбоко, но ужасно кърви. Успя да ме зашемети. Цяло щастие е, че бях твърде слаба, за да се движа след него... след... – носът й потече и тя го избърса с опакото на ръката. – Съвзех се доста бързо и първото нещо, което видях беше, че се е надвесил над тебе.

– Радвам се, че се свести точно тогава. След това обаче, аз оплесках всичко. Благодаря ти, че пак ми спаси задника.

Габи я погледна мрачно и тя веднага съжали, че бе използвала точно тези думи. Изглежда, че момичето почувства лична отговорност за това, което се бе случило. Чироко си помисли, че съвсем не е било лесно да лежиш неподвижно и да гледаш как някой изнасилва човека когото обичаш.

– Защо го остави да живее?

Погледна надолу към Джен и усети как в нея внезапно се надига изгаряща омраза, но успя да се овладее.

– Аз... Ти знаеш, че преди никога не е бил такъв.

– Напротив – не знам. Винаги си е бил едно похотливо животно. Само че преди умееше да се контролира.

– Всички ние сме. И постоянно го подтилкаме, но той явно не е могъл повече. Говореше ми като едно обидено малко момче – не разгневно, а просто обидено, затова че не му разрешават да прави каквото си иска. Нещо му се е случило след катастрофата, също както се случи и на мен... на теб.

– Но ние не се опитваме да убием някого. Виж какво, добре ще го спуснем долу с парашута. Съгласна съм. Но мисля, че тестисите му трябва да останат горе. – тя извади ножа и го претегли в ръка, но Чироко поклати глава.

– Не. Никога не съм го харесвала, но можех да го понасям. Беше добър пилот и си вършеше работата както трябва и сега, когато той полудя и... – щеше да каже, че отчасти отговорността е и нейна, че Джен никога не би полудял, ако бе запазила кораба, но реши, че е по-добре да не го прави.

– Давам му шанс заради това, което беше – продължи след малко тя. – Каза, че там долу има приятели. Може би просто си въобразява, но може би е вярно и те ще го намерят. развържи му ръцете.

Габи разряза въжетата. Чироко стисна зъби и го блъсна с крак. Джен започна да се плъзга надолу, изглежда усети какво става, защото закрепя, когато парашута се повлече след него и изчезна зад кривината на кабела.

Не си направиха труда да видят дали парашута се отвори.

Двете жени дълго време останаха съвсем неподвижни. Чироко се страхуваше да каже нещо. Страхуваше се, че ако си отвори устата няма да може да се сдържи и ще започне да плаче, а сега не беше време за това. Трябваше да се погрижат за раните си.

Раната върху гърба на Габи не беше много дълбока. Би трябвало да я зашият, но всичко, което можеха да направят засега бе да я почистят с дезинфектант и да я забинтоват. На челото ѝ щеше да остане белег за цял живот.

На Чироко също щяха да ѝ останат белези, от удара в пода на

замъка. Имаше още две рани – една резка от средата на брадичката до лявото ухо и още една отзад на плешката. Срезовеите обаче не бяха до-толкова дълбоки, че да я разтревожат.

Помогнаха си една на друга, нагласявайки раниците и Чироко погледна нагоре към останалата част от кабела, която трябваше да изкачат, за да стигнат до сплицата.

– Мисля, че е по-добре да се върнем обратно в замъка и да си починем, преди да се заемем с това. – каза мрачно тя. – Два-три дена. Трябва да си възвърнем силите.

Габи също погледна нагоре.

– Съгласна съм. Но мисля, че тази част от пътя ще бъде по-лесна. Докато ви влачех насам открих стълба.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Стълбището се появяваше изпод една купчина пясък в най-горния край на стълкения замък и тази част от него, която можеше да се види се простираше права като стрела. Изглежда, че бе изсечено в самия кабел. Всяко стъпало беше широко метър и половина и четиридесет сантиметра високо.

След като Чироко и Габи повървяха известно време по него, започнаха да мислят, че в действителност може да не им бъде от голяма полза, защото изви на юг към страната на кабела, която се закриваше надолу към пропастта и може би не след дълго придвижването по него щеше да бъде невъзможно.

За тяхно учудване, обаче стъпалата си оставаха все така хоризонтални и скоро осъзнаха, че всъщност се изкачват по дълга терасирана издатина, отстрани на кабела. Отляво се издигаше огромна стена, а на метър и половина в дясно зееше почти отвесен склон. Нямаше перила, нито някакви други осигурителни съоръжения. Трябваше през цялото време да се притискат плътно до стената, изтръпвайки при всеки по-силен порив на вятъра.

Издатината започна да се превръща в тунел. Това ставаше много постепенно. Отдясно все още имаше пропаст, но стената отляво все повече и повече се изкривяваше над главите им. Пътеката извиваше под кабела.

Чироко се опита да си представи точка странно стълбище – винаги водеше нагоре, но обикаляше отвън кабела като тирбушон.

След като изкачиха около две хиляди стъпала се оказаха в пълна тъмнина.

– Стълби – промърмори Габи. – Направили такова нещо и му сложили стълби. – Бяха спрели за да извадят лампите от раниците. Тя напълни своята с гориво и подряза фитила. Решиха, че ще си светят само с едната лампа, надявайки се газта да стигне докато отново излезнат на светло от другата страна на кабела.

– Може да са били леко чалнати – предположи Чироко, после драсна клечка и я поднесе към фитила. – Повече ми прилича на аварийно стълбище, в случай, че спре хранването.

– Както и да е – заяви Габи. – Радвам се, че ги има.

– Вероятно, ги има и по целия път до тук, но надолу са покрити с

почва. Ясно е, че много отдавна никой не се е грижил за това място.

– Сигурно е така както казваш. – Габи повдигна нагоре лампата и погледна напред, после назад, където все още можеше да се забележи тясна ивица светлина. Очите и се присвиха.

– Виж какво, като че ли тук пътя прави чупка. Дотук следваше извивката на стената, но сега рязко завива наляво и върви право навътре.

– Широко проследи сама с поглед тунела и се увери, че Габи е права.

– Изглежда, че ще пресечем право през центъра на кабела.

– Да? Спомняш ли си Къщата на ветровете? Всичкия този въздух, който се всмуква минава тук някъде.

– Ако този тунел води към мястото през което тече въздушния поток щяхме вече да го знаем. Срещу нас отдавна би трябвало да духа вятър.

Габи разгледа още веднъж издигащото се стълбище осветено от трепкащия пламък на фенера, после шмръкна няколко пъти.

– Доста е топло тук. Питам се дали по нататък няма да стане още по-горещо.

В този момент Габи политна и пръстите ѝ за малко щяха да изтърват лампата. Широко сложи ръка на рамото ѝ.

– Добре ли си?

– Да. Аз... не, по дяволите. Не съм.

Облегна се върху топлата стена на коридора и прошепна:

– В колената ми се появи някаква слабост и имам световъртеж – повдигна свободната си ръка пред очите – пръстите ѝ леко трепераха.

– Може би един ден почивка не беше достатъчен – Широко погледна часовника си, после нагоре по коридора и се намръщи. – Надявах се, че ще излезем навън от другата страна на кабела и ще успеем да се изкачим обратно върху него преди да спрем за почивка.

– Мога да го направя.

– Не. – реши окончателно Широко. – Вече не мисля, че трябва да бързаме толкова. Въпросът е дали да направим лагера тук в коридора, където е много горещо, или да излезем навън.

Габи погледна назад, припомни се бедната и вертикалния склон, които бяха останали много стъпала зад тях и каза:

– Нямам нищо против да се поизпотя малко.

Имаше някакъв особен чар в това да запалят огън, даже когато

въздухът наоколо бе непоносимо горещ. Разбирайки се мълчаливо, без да обсъждат въпроса, чироко измъкна наръч съчки и мъх от раниците. Докато вършеха рутинната работа по устройството на малкия лагер и двете хвърляха нетърпеливи погледи към него. Извадиха паници и ножове и потърсиха провизии за да приготвят нещо за вечеря.

„Добър екип сме“ – помисли си Чироко, докато гледеше как Габи реше на ситно зеленчуци върху остатъците от снощната яхния, които вече къкреха на огъня. Ръцете и бяха малки и сръчни, а дланите – изцапани с кафеникава кал. Не можеха повече да хабят вода за миене.

Момичето обърса веждата си с opakото на ръката, погледна към нея и се усмихна колебливо. Едното ѝ око бе почти закрито от бинтовете. Когато Чироко се усмихна в отговор, лицето на Габи трепна и тя цялата засия, после гребна с лъжицата от яхнията, сръбна звучно и примлясна с уста.

– Тия репички или как, там ги казват, са най-добри когато се остават да хрупкат – отбеляза тя. – Подай си чинията. Тя и сипа щедро една огромна порция, после двете седнаха една до друга на земята и започнаха да се хранят.

Беше прекрасно. Тишината се нарушаваше само от тихото припукване на сухите вейки в огъня и стърженето на лъжиците по дървените чинии. Чироко бе благодарна, че може да се отпусне и да не мисли за нищо.

– Би ли ми подала още малко сол – помоли Габи.

Порови се из багажа за да намери торбичката със солта и случайно откри два забравени бонбона, увити в жълти листа. Подаде единия на габи и се засмя, когато видя как очите ѝ светнаха. Сложи чинията си на земята, разви лепкавия, не по голям от една хапка, сладкиш и го подуши. Миризмата бе твърде прелъстителна за да го изяде наведнъж, затова отхапа само половинката и примижва, когато устата и се изпълни с аромат на захаросани зарзали и сладък крем. На лицето и се изписа неопикуемо удоволствие и Габи едва не изпадна в истерия, наблюдавайки я как дъвче другата половинка. После демонстративно остави своя бонбон в страни, опитвайки се да остане сериозна, когато Чироко започна да хвърля лакоми погледи към него.

– Ако искаш да си го оставиш за закуска, ще трябва цяла нощ да стоиш будна.

– О, не се тревожи. Просто съм достатъчно възпитана за да знам, че десерта се яде след основното ядене.

Следващите пет минути едва ѝ стигнаха да развие бонбона. Бяха и

нужни още пет за да го огледа критично, като се стараше да не обръща внимание на клоунадите на Чироко, която в това време доста успешно имитираше ту стойката на кокершпаньол, изправен до наредената за обед маса, ту физиономията на безпризорно хлапе, загледано във витрината на сладкарски магазин. Най-после Габи сложи бонбона в устата си и Чикоро изохка.

Почувства се толкова щастлива, че и стана малко болно и сега, когато се оказа достатъчно близо за да усети дъха на момичето се запита дали наистина във всяка глупост няма малко мъдрост. От оказаното й внимание Габи разцъфна, лицето й се покри с руменина, а очите и засияха от възбуждане.

Защо не можеше прост да се отпусне и се наслаждава на това, което ставаше между тях.

Трябва да бе показала по някакъв начин тревогата си, защото Габи веднага стана сериозна. Докосна ръката на Чироко, погледна я настойчиво и бавно поклати глава. И двете не пророниха нито един звук, но Габи и бе казала по ясно отколкото би могла да го направи с думи: „Няма защо да се страхуваш от мен.“

Чироко се усмихна, усмихна се и Габи. След това двете бързо изребаха остатъка от яхнията, вдигнали чиниите близо до истините си без да се тревожат повече за изисканите си маниери.

Но веч не беше същото. Габи мълчеше. След малко ръцете й се разтрепериха и чинията изтрака по стъпалата. Започна да плаче, хълцайки и когато Чироко я прегърна през рамо, ръцете и заопипваха въздуха като слепец. Сви се на две, коленете й щръкнаха нагоре, после постави стиснатите си юмруци под брадичката и зарови лице във врата на Чироко продължавайки да ридае:

– Болно ми е... Много болка ми се насъбра.

– Изплачи я тогава – промълви Чироко и потърка бузата си с късата черна коса, която вече бе започнала да се закърдя по краищата. нежно повдигна брадичката на Габи за да я целуне по бузата, но в последния момент, без да е сигурна защо го прави я целуна по устните. Бяха влажни и много топли.

Габи я погледна за един дълъг, дълъг момент, пое шумно въздух през носа си, положи лицето си обратно върху рамото на Чироко и заравяйки се в гънката между него и шията замря. Без тръпки, без ридания.

– Как успяваш да бъдеш толкова силна? – попита тя. Гласът и прозвуча приглушено, но много от близо.

– А ти как успяваш да бъдеш толкова смела? Пак ми спаси живота.

– Нямах предвид това – поклати глава Габи. Имах предвид, че ако аз сега не те чувствах така близо до себе си щях да полудея. А ти даже не плачеш.

– Аз не плача лесно.

Габи отново потърси очите ѝ.

– Господи как ме боли. Заболя ме от това, което Джен ми причини, заболя ме и за теб. И не знам кое беше по-лошо.

– Габи, бих желала да правя любов с теб, ако това ще помогне да не те боли, но аз също съм наранена... физически.

Момичето поклати глава:

– Не бих поискала такова нещо от теб даже, ако се чувстваше добре. Аз не съм Джен и след като ще го направиш само, за да не ме боли, то бих предпочела болката да остане. Достатъчно ми е просто да те обичам.

Запита се какво да ѝ каже. Какво да ѝ каже, за да се почувства по-добре, но реши, че трябва да се придържа към истината.

– Не знам дали някога ще мога да отвърна на любовта ти. Не и по начина по който искаш. Но помогни ми – притисна Габи в прегръдките си и избърса бързо носа ѝ. – Помогни ми, ти си най-добрият приятел, който някога съм имала.

– Засега това е достатъчно. – От гърдите на момичето се изтръгна една мека въздишка.

Чироко помисли, че пак ще се разплаче, но тя не заплака, а бързо се притисна към нея и я целуна по врата.

– Животът е много труден, нали? – попита тя и гласът ѝ потрепери.

– Такъв е. Хайде да заспиваме.

Малкият им лагер бе заел само три стъпала. На най-горното лежеше Габи, на следващото неспокойно се мятеше и въртеше в съня си Чироко, а на стъпалото под нея бавно угасваше жаравата.

Чироко изкрещя в нощта и се събуди в пълна тъмнина. По тялото и се стичаха струйки пот докато чакаше ножът на Джен да я проние. Габи я притисна към постелката и я държа така докато кошмарът премине.

– От колко време си тук? – попита Чироко.

– Откакто пак започнах да плача. Благодаря ти, че ми разреши да дойда при теб.

„Лъжкия“ – помисли си тя и се усмихна.

Изкачиха още хиляда стъпала, почувстваха, че става много горещо – толкова горещо, че стените не можеха да се докоснат с ръка, а подметките на обувките им започнаха да парят. Знаейки, че до центъра на кабела има още най-малко хиляда стъпала, а именно от там нататък можеха да очакват въздухът да стане по-хладен, Чироко почувства вкуса на поражението.

– Още хиляда стъпала – каза тя. – Ако можем да ги изминем, разбира се. В случай, че не започне да става по-хладно, връщаме се назад и ще опитаме да се изкачим отвън. Беше й ясно обаче, че отвън кабелът вече бе много стръмен, а и дърветата бяха започнали да се срещат необичайно рядко при това раздалечени едно от друго. Осемдесет градуса наклон можеше да се окаже непосилна задача за тях.

– Както кажеш. Една минутка, искам да си сваля ризата. Цялата е полепнала по мен.

Чироко също се съблече и продължиха да се изкачват през горещата пещ.

След петстотин стъпала отново се облякоха, а след още триста им се наложи да отворят раниците си и да извадят палтата.

По стените се бе образувал лед, а под краката им захруска сняг. Спряха, за да надянат ръкавици и да нахлупят качулките на анорациите. Наоколо бе станало очудващо светло – светлината на лампата многократно се отразяваше от белите, заледени стени и ясно се виждаше как дъхът им се кондензира на ледени кристалчета. Поглеждайки напред установиха, че коридорът постепенно се стеснява.

– Още хиляда стъпала? – предложи Габи.

– Сякаш четеш мислите ми.

Скоро ледът, който ставаше все по-дебел принуди Чироко да ходи с наведена глава и не след дълго да падне на четири крака. В коридора отново бързо притъмня, защото Габи, която водеше отпред държеше лампата пред себе си. Чироко спря и задуха във вкочанените си длани, после легна по корем и запълзя.

– Хей! Заклиних се! – беше доволна, че гласът ѝ не прозвуча паникьорски. Уплаши се, но в същото време знаеше, че може да се освободи, ако изпълзи назад.

Дращенето отпред спря.

– Разбрах. Точно тук не мога да се обърна, но ми се струва, че понататък става по-широко. Ще избързам напред, за да проверя дали е така. Двадесетина метра. Става ли?

– Върви. – каза одобрително тя и се заслуша в звуците, които

постепенно се отдалечаваха. Тъмнината я обгърна от всички страни. Помъчи се да се придвижи още малко, но не можа да напредне нито един сантиметър. Хладна пот изби по челото ѝ, когато светлината я заслепи – Габи се беше върнала. По веждите ѝ имаше полепнали ледени кристалчета.

– Това тук е най-лошото място.

– Тогава трябва да премина по някакъв начин. Не съм дошла чак до тук, за да заседна като коркова тапа в гърлото на бутилка.

– Видя ли, шишко какво става, като ядеш толкова много бонбони.

Габи се опита няколко пъти да я извлече, но не успя, така че тя се върна назад и извади бронзовия пикел от раницата. Изсече леда отстраня, за да разшири малко отвора и опитаха отново.

– Изпусни всичкия си въздух – предложи Габи, придърпвайки я с ръце, докато най-накрая успя да я измъкне.

Зад тях едно голямо плоско парче лед, около метър дълго, падна от тавана и се плъзна шумно надолу към светлината.

– Разбра ли защо този проход е останал отворен – обади се Габи. – Кабелът е гъвкав и когато се поклаща ледът тук вътре се чупи.

– Така е, а и отзад идва топъл въздух. Хайде, стига сме запушвали прохода. Мърдай!

Скоро вече можеха да вървят прави, а още малко след това ледът просто се превърна в още един неприятен спомен. Свалиха палтата и се запитаха какво ли е следващото изпитание.

Бученето започна да се чува, след като изкачиха още около 400 стъпала. Колкото продължаваха по-нататък вибрациите се усилваха и бе нормално да се предположи, че някъде зад стените на тунела работеха огромни машини. Една от стените беше гореща, но не колкото тези покрай които вече бяха минали.

Бяха почти сигурни, че звукът се дължеше на въздуха, който се препращаше в неизвестна посока високо над тях.

След още две хиляди стъпала, боботенето заглъхна и двете жени се оказаха в началото на още един горещ участък. Ускориха темпото, старайки се да го преминат колкото се може по-бързо, без да си дават труд да се събличат, защото знаеха, че са близо до края на тунела. Както и очакваха след като се изкачи до върховата си стойност и около тях стана като в сауна, температурата постепенно спадна. Чироко прецени, че бе достигнала не повече от седемдесет и пет градуса.

Габи все още вървеше начело и първа забеляза светлината. Не беше по-силна от тази, която бяха оставили зад гърба си – една бледа

сребърна ивица. Тя се появи от лявата страна и постепенно ставаше все по-широка и па-широка докато се оказаха на терасата от другата страна на кабела. Потупаха се една друга по гърбовете и отново се устремиха нагоре.

Прекосиха горната част на кабела. Стъпалата продължаваха да водят все нагоре, придържайки се този път на юг през широката широката гърбица и отново започнаха да извиват, за да се спуснат под кабела. Сега повърхността беше абсолютно оголена – никакви дървета и никаква почва. За пръв път Гея действително приличаше на изкуствено съоръжение, каквото те знаеха, че е – невероятна, масивна конструкция, направена от същества, които може би все още живееха в главината. Голият кабел беше гладък и прав и се издигаше вече под ъгъл от шестдесет градуса в участъка, който бе съвсем близко до разширяващия се долен край на сплицата. Клиновидното пространство между нея и кабела се бе стеснило до по-малко от два километра.

От южната страна стълбището навлезе в друг тунел. Мислеха, че са готови за него и няма с какво да ги изненада, но се оказа, че не е така. Преминаха бързо през първата гореща зона и се поздравиха, чувствайки, че температурата постепенно спада. Но когато достигна петдесет граду-са тя внезапно отново започна да се повишава.

– По дяволите. Този е прокаран по различен начин. Да вървим.

– Накъде?

– Назад е също толкова лошо, колкото и напред. Тръгвай.

Щяха да се окажат в голяма опасност само, ако някоя от тях паднеше и се наранеше достатъчно лошо, за да не може да продължи. Новата ситуация уплаши Чироко и й напомни, че тук на Гея никога не трябва да приема нещо на вяра. Бе забравила, че кабелът е направен от усукани нишки и че температурата се изменяше в зависимост от това дали в нишката, покрай която минаваше коридора течеше горещ или студен флуид. Поради усукването, обаче не можеше да има сигурност откъде точно е прокопан този доста сложен маршрут.

Скоро преминаха покрай зона на вибрации, която пак бе разположена в центъра, през студена зона, която не бе така задръстена с лед като предишната и се появиха за втори път от северната страна на кабела.

Прекосиха гърбицата и отново надолу в третия тунел. Преминаха през него и отново прекосиха гърбицата от горната страна на кабела.

За два дни направиха това седем пъти. Биха изминали и повече, ако

не беше забавянето в четвъртия тунел, който бе до такава степен задръстен с лед, че даже Габи не можа да се промъкне. Отне им осем часа докато изсекат леда и си пробият пътека през него. Следващия път, когато достигнаха южната страна нямаше повече тунел. Ъгълът на кабела сега беше някъде между осемдесет и деветдесет градуса и стълбището продължаваше нагоре, извивайки се по разтегната спирала само от външна страна.

Не им се щеше да лагеруват на площадка метър и половина широка, увиснала над 250 километрова бездна. Чироко все още спеше спокойно, често се мяташе и въртеше и най-вероятно едно от тези премятания щеше да се окаже последно и да продължи твърде дълго. Така че, въпреки умората, която и двете изпитваха, продължиха да бършат, обикаляйки около външната повърхност на кабела, нагоре и все нагоре, стараейки се лявото рамо винаги да е опряно в стената.

Чироко не хареса това, което ставаше над главите им. Колкото повече се приближаваха толкова по-невъзможно им изглеждаше.

Знаеха още тогава, когато наблюдаваха гигантското колело от космоса, че напречното сечение на всяка спица е объл около петдесет километра широк и не повече от сто дълъг. Преди да достигне до покрива, спицата започваше да се разширява и в момента те преминаваха точно през тази разширяваща се част. От тук вече можеха, макар и неясно да се видят стените на спицата – издигаха се почти вертикално. Това, с което не бяха се съобразили обаче бе издаденият ръб, който обикаляше около чудовищния отвор на кухата спица. Беше не по-малко от пет километра широк.

Кабелът навлизаше в този ръб, сякаш се сливаше с него, защото не се виждаха никакви шевове или съединения и пробождайки го, вероятно продължаваше във вътрешността на спицата нагоре към механизма, който го закрепваше към главината. През една от последните спирки за почивка двете жени изучиха внимателно ръба – изглеждаше така сякаш могат да го докоснат с ръка, въпреки че бе два километра над главите им. Беше си един масивен таван, простиращ се без прекъсване докато завърши в началото на едва видимият, поради стесняването от перспективата отвор. Самият отвор бе четиридесет на осемдесет километра, но за да го достигнат трябваше да преодолеят пет километра, висейки от долната хоризонтална плоскост на ръба.

Габи погледна Чироко и повдигна едната си вежда:

– Не се тревожи преждевременно. Досега Гея винаги е била добра към нас. Хайде, продължаваме нагоре.

И Гея още веднъж се показа добра към тях. Когато достигнаха до мястото, където кабела се съединяваше с ръба, видяха друг тунел, този път пробождащ огромния сив таван.

Запалиха една лампа, без да държат повече сметка за малкото гориво, което им беше останало и започнаха да се изкачват. Тунелът се изви-ваше наляво, така сякаш кабелът все още беше там, макар че не можеха повече да бъдат сигурни в това. Преброиха 2000 стъпала, после още 2000.

– Струва ми се – промърмори Габи, че може да продължим така по целия път до главината. И ако си мислиш, че това е добра новина, то по-добре помисли още веднъж.

– Знам, знам. Продължавай да се изкачваш – каза механично Чироко. В същото време мислеше за привършващото гориво на лампата, за състоянието на хранителните припаси и за това, че меховете с вода бяха наполовина празни. Все още оставаха 300 километра до главината.

Три стъпала ги издигаха на един метър. Значи почти един милион стъпала. Един милион стъпала... Широко погледна часовника и засече времето, за да изчисли скоростта.

В момента ритъмът им беше около две стъпала за секунда – само едно леко докосване на пръстите на краката ги изтласкваше достатъчно високо, за да докоснат следващото стъпало. Гравитацията на това ниво бе паднала почти до една осма жи – половината от гравитацията в долните земи.

Две стъпала за секунда правеше половин милион секунди чисто време за изкачване. Осем три три три точка три, три в период минути, 138 часа или близо шест дни. Ако ги удвои, за да включи времето за почивка и спане то ще им отнеме минимум...

– Знам какво мислиш – обади се Габи зад нея. – Но ще можем ли да го направим на тъмно.

Удари точно в най-слабото място. Имаха храна за две седмици. Ако разпределяха водата на порции може би щеше да им стигне макар и само до горе.

На този етап критичен бе точно проблемът с горивото за лампите. Запасите им щяха да стигнат за не повече от пет часа и нямаше начин да намерят допълнително от някъде.

Все още мислеше трескаво, опитвайки се да разработи някакъв математически модел, който би им позволил да достигнат до върха, когато

изскочиха в основата на спицата.

Досега нищо не бе карало Чироко да се чувства толкова малка. Нито О'Нейл Едно, нито звездите в космоса, нито даже самата Гея. Погледът ѝ можа да обхване всичко, което се виждаше от тук, но чувството ѝ за перспектива изчезна напълно.

Беше невъзможно да се долови закривяването на стените. Струваше ѝ се, че се е повдигнал от двете страни. Самите стени се простираха надалеч от нея докато изведнъж започваха да се увиват една в друга и правеха пространството да изглежда по-скоро като полуокръжност отколкото като кръг.

Всичко наоколо бе окъпано в бледозелена луминесценция. Източниците на светлина се оказаха четири вертикални реда прозорци. Снопове светлинни лъчи, които излизаха от тях се плъзгаха под ъгъл надолу и се пресичаха в центъра.

Той не беше пуст. Издигайки се право нагоре през централното пространство, минаваха трите вертикални кабела на Рея. Преплетени един в друг, подобно на гигантска плитка, навлизаха и излизаха от светлинните снопове оформяйки странни цилиндрични петна, които бавно се поклащаха пред погледа.

Чироко си припомни тъмните стесняващи се пространства, в основата на кабела, които бяха изследвали още когато се спускаха по реката. Тогава си беше помислила, че се намира в катедрала. Сега разбра, че това е било просто едно изоставено параклисче. Катедралата беше тук.

– Мислех, че на Гея вече нищо не би могло да ме учуди – заяви Габи сочейки нагоре към стената зад гърба им. – Но чак пък вертикална джунгла?

Гъста гора покриваше цялата вътрешна повърхност на спицата. Въздесъщите дървета прилепваха с корените си по стените, стъблата им стърчаха хоризонтално, и се разклоняваха във всички посоки, но най-вече нагоре. Когато погледът се плъзгаше по тях, се виждаше как се смаляват с разстоянието, за да се превърнат в гладък зелен килим простиращ се някъде във висините. Над него се сивееше покрива.

– Можеш ли със сигурност да кажеш, че до там са триста километра.

Габи присви очи, кръстоса пръстите на ръцете си и погледна към върха. После направи изчисления по някаква собствена, непозната на Чироко система и каза:

– Изглежда, че е така, защото градусите съвпадат.

– Седни. Трябва да го обмислим.

Всъщност Чикоро се нуждаеше повече да седне, отколкото да обсъжда проблема. До този момент действително до голяма степен се подхранваше от възможността да визуализира самия проблем. Сега, когато можа да го направи, сърцето и се сви. Триста километра право нагоре.

Право... Нагоре...

Трябва да е била луда.

– Първо. Виждаш ли някакъв начин, по който да се изкачим до върха, някакво съоръжение?

Габи погледна още веднъж нагоре и сви рамене.

– Това нищо не значи. Когато тръгнахме, не знаехме дали има начин да се изкачим до тук, но го направихме, нали? И сега не можем да разберем със сигурност преди да опитаем.

– Права си. Но се надявахме да има поне стълба. Виждаш ли нещо подобно?

– Не.

– Отново си права. Мислех, че стълбището е предназначено да осигури възможност да се достигне до главината в случай на необходимост – при повреда на другите съоръжения, например. Но сега мисля, че строителите не са имали в предвид такова нещо. Предназначението му е само до тук, до това място.

– Може би – Габи притвори очи. – Но аз пък мисля, че не е възможно да се са предвидили и някакъв подобен начин да се достигне оттук до върха. Не вярвам да е било планирано тези дървета да растат на това място.

С течение на хилядолетията са се разпространили и са го завладели цялото, подобно на повърхността на кабела.

– В такъв случай... Какво?

– В такъв случай ни очаква адско катерене – довърши мисълта и Габи. – При тази буйна растителност може би никога няма да намерим входа на тунела. Предполагам, че много по-лесно бихме го открили на върха.

– За трети път си права. Виждаш ли просто искам да систематизирам доводите за да решим дали да продължим. И точно сега ми идва на ум, че ако... да кажем след четири или пет години се доберем до главината и установим, че няма стълбище... то ни очаква още едно мъчително дълго пътешествие. Надолу.

Този път Габи се засмя.

– Ако искаш да намекнеш, че трябва да се върнем назад то бих искала да го кажеш направо. Не се безпокой, няма да те изгледам презрително.

– Да се върнем обратно? – Чироко не искаше думите ѝ да прозвучат въпросително, но те прозвучаха точно така.

– Не.

– А, а. Разбирам – Чироко не се засегна. Отдавна бяха забравили, че отношенията между тях са всъщност отношения между командир и подчинен. – Добре. Какъв е твоя план?

– Първо – добре да огледаме наоколо. Защото по-късно, след четири или пет години, бихме изглеждали ужасно глупаво ако някои от стопаните ни попита, защо не сме използвали асансьора.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Грубо пресметнато около основата на спицата нямаше повече от 250 километра. Тръгнаха наляво покрай стената, твърдо решени да я обиколят цялата. Оглеждаха внимателно всяко кътче от покрития с гъста растителност терен с надеждата да открият някакво изкуствено съоръжение. Каквото и да е – от възжена стълба до антигравитационен хеликоптер. Усилията им бяха напразни. Навсякъде намираха все едно и също – хоризонтални дървета, растящи във вертикална гора.

Когато проникнаха през външните колони за да проследят стеблата на дърветата до корените им в стената, се наложи да изкачат не много стръмен скат, образуван с годините от падналите изпочупени клони и гниещи листа. Веществото от което бяха направени стените на спицата представляваше гъбеста сива материя, която при натиск поддаваше навътре подобно на мека гума. Когато Чироко изскубна един храст от стената заедно с него се отдели дълъг конусовиден корен. От дупката бликна гъста, бяла течност която много приличаше на мляко, но не след дълго гъбестата материя се затвори около малкия отвор. Нямаше никаква почва и слънчевите лъчи бяха много оскъдни. Въпреки, че когато излязоха от тъмния коридор светлината им се стори много ярка, то в действителност нивото на осветеност бе доста ниско. Чироко предположи, че подобно на повечето от растенията долу на колелото и тези зависеха предимно от хранителните източници скрити под повърхността.

Самата стена бе много влажна и създаваше благоприятни условия за растежа на различни видове мъхове и лишей, а така също и някои не по-големи от храсти растителни видове. Нямаше никакви треви, но множество паразитиращи дълги увивни растения оплитаха стволите на дърветата, вкоренени в самата кора. Повечето от дърветата бяха от същите породи, които се срещаха на колелото, адаптирани обаче за хоризонталното си съществуване във вертикалната гора. Върху тях растяха познати плодове и орехи, някои от които много вкусни.

– Това решава проблема с храната – отбеляза Габи.

В спицата не можеше да има реки, но стените блестяха от процеждащите се през тях големи капки вода, които под формата на малки вадички потичаха надолу и ги навлажняваха. Доста по-нагоре на много места се забелязваха водни струи, които се извиваха като дъга и се превръщаха в мъгла дълго преди да достигнат до пода.

Габи ги разгледа по-подробно, но не можа да открие някаква закономерност в тяхното разпределение по вътрешната повърхност на сплицата.

– Твърде много вода за да умрем от жажда – заключи най-накрая тя.

Малко по-малко, започна да им изглежда, че в действителност катеренето нямаше да се окаже невъзможно. Чироко обаче не почувства кой знае какво въодушевление.

Изключиха възможността да използват за изкачването до върха стълбище. Както много скоро се убедиха, даже и да имаше такова, то вероятността да го открият беше нищожна, защото буйната растителност възпрепятстваше детайлно изследване на стените. Оставаха още само два начина.

Първият предполагаше изкачването да стане по самите дървета. Чироко прецени, че това бе възможно, тъй като гъстите корони на дърветата се преплитаха една в друга и трябваше само да се прехвърлят от клоните на едното дърво върху клоните на следващото.

Другата възможност си беше чисто алпинистка работа – право нагоре по стената. След няколко експеримента бяха установили, че техните метални клинове лесно се забиваха в стената. Достатъчно бе да хватат клина с ръга и силно да го натиснат в нея.

Чироко твърдо предпочете стената, защото не искаше да се довери на дърветата. Габи бе привърженик на значително по-бързото и по-лесно катерене по короните.

Спориха дълго, чак до края на втория ден, когато се случиха две неща.

Габи забеляза първото, докато гледаше надолу към сивото дъно на сплицата. Внезапно тя присви очи и развълнувано съобщи:

– Мисля, че отворът там долу вече го няма.

Чироко също присви очи и се вгледа, но не можа със сигурност да се убеди в това което Габи беше видяла.

– Да се покатерим малко по-нагоре и да хвърлим един поглед – предложи тя.

Завързаха се една за друга с въже и започнаха да се изкачват през клоната. Като всяко друго нещо и това можеше да се извърши по-оптимален способ и те бързо го откриха. Дебелите клони, близо до стената представляваха добра опора, здрава и непоклатима като скала. Изкачването по тях обаче, беше трудно защото често растяха твърде раздалечено един от друг. По-тънките, растяха на гъсто и осигуряваха много

удобни места за закрепването на ръцете и краката, но бяха нестабилни и силно се огъваха под тежестта на тялото.

– Мини малко по-нататък – извика Чироко към Габи, която завърза на края на петметровото въже се бе нагърбила със задачата да пропраща пътя. – Бих казала, че на две трети от разстоянието до върха на дървото ще е най-добре, клоните са достатъчно здрави.

След като се изкатериха през десетина дървета, решиха да се придвижат по хоризонталния ствол към върха на последното. Когато клоните по които вървяха започнаха да се огъват, те се завързаха с въжета към стъблото за да могат безопасно да продължат още малко. Сега силното огъване на клони бе добре дошло за тях, защото им отвори пролука след гъсталака на короната. Бяха подбрали дърво, което ако растеше в нормална гора щеше да се извисява над съседните. Тук във вътрешността на спицата, то просто стърчеше от стената малко повече от другите дървета.

– Беше права. Изчезнал е.

– Не не бях. Но след минутка ще изчезне. Чак сега Чироко видя това, което бе останало от отвора – малък черен овал в средата на сивата плоскост на дъното. Забеляза също, че продължаваше да се свива подобно на ириса на окото. Още, когато бяха под спицата и се изкачваха по кабела разгледаха добре този отвор. Беше огромен – почти толкова голям колкото сечението на самата спица. Сега се бе смалил до не повече от десетина километра в диаметър и продължаваше да се стеснява. Съвсем скоро щеше да се затвори плътно около вертикалните кабели, разположени в самия център.

– Имаш ли някакви идеи – попита Габи. – С каква цел се затваря долния край на спицата, прекъсвайки връзката с колелото.

– Нищо не мога да измисля. Но тази или иначе предполагам, че отново ще се отвори. Ангелите минават през него, а те се появяват в колелото редовно и... Е да, това е... – усмихна се тя. – Въздишката на Гея.

– Кажй го още веднъж?

– Титанидите го наричат още – вятърът от Изток. От Океан идват Риданието на Гея и студеното време, а горещият въздух и Ангелите – от Рея. Представи си, че имаш тръба дълга 300 километра с клапани в двата края. Би могло да я използваш като помпа. Би могла да създаваш области с високо и ниско налягане и оперирайки с клапаните да придвижваш въздушните маси в една или друга посока.

– И как би го направила тук, в спицата – попита Габи.

– Сега ми идват наум два начина. Може би има и други. Нещо като

подвижно бутало, което да нагнетява или да разрежда въздуха. Не виждам такова и дяволски се надявам наистина да няма, защото би ни смразило.

– Не е това. Ако беше така, тия дървета нямаше да са тук.

– Правилно. Тогава остава втория метод. Стените могат да се разширяват или свиват. Виж сега как става. Затваряш долния клапан и отваряш горния, разширяваш спицата и засмукваш въздух от към върха. Затваряш горния, отваряш долния, свиваш спицата и издухваш въздуха върху повърхността на колелото.

– Откъде би се взел въздуха, който влиза отгоре?

– Или се всмуква през кабелите, спомни си Къщата на ветровете, или идва от другите спици. Те всички са свързани към главината на върха. Като се добавят още няколко клапана спиците могат да се свържат и една с друга. Система от клапани – това е то. Отваряш и затваряш съответните клапани, всмукваш въздух от Океан и през главината го вкарваш в тази спица. След това отваряш и затваряш още няколко и го издухваш върху Рея. Ех, само да знаех защо конструкторите са счели за необходимо да направят такава система.

Габи помълча малко, после неочаквано заяви:

– Мисля, че мога да ти дам отговора. Това обяснява едно от нещата на Гея, което досега не можех да си обясня – защо всичкият въздух долу на колелото не пада на дъното? Тук горе въздухът е по-разреден, но въпреки това е добър за дишане, понеже налягането в самото колело е по-голямо от нормалното земно налягане, а при ниската гравитация то намалва с височината значително по-бавно. Ако се осигури постоянна циркулация, което се прави именно с тази система и по този начин навсякъде в Гея може да се поддържа подходящо налягане.

Чироко кимна, после изпусна една дълбока въздишка.

– Много добре. Ти току що отхвърли последния аргумент против изкачването. Имаме вода и храна или поне изглежда че ще ги имаме чак догоре. А сега стана ясно, че няма да срещнем проблеми и с въздуха. Какво ще кажеш, тръгваме ли?

– Няма ли да изследваме останалата част от стената?

– Мисля, че е безполезно. Възможно е даже вече да сме минали покрай това което търсим. Просто няма начин да го забележим.

– Предполагам че си права... Добре тогава – води!

Катеренето беше трудно, еднообразна и скучна работата и

изискваше пълна концентрация на вниманието. С течение на времето започнаха да се справят значително по добре, но Чироко разбираше, че никога няма да стане толкова лесно колкото изкачването на кабела.

Единственото им утешение в края на първите десет часа катерене бе, че се чувстваха във форма. Чироко се поизмори доста и на лявата и ръка излезе пришка, но като се изключи леката болка в гърба нямаше друго от какво да се оплаче. Би било добре да поспят. Преди да разположат лагера решиха да хвърлят един поглед надолу и внимателно се изкачиха в страни близо до върха на едно дърво.

– Твоята система маже ли да мери такива височини?

Габи се намръщи и поклати глава.

– Не много добре – промърмори тя, после протегна ръце напред, направи с пръстите си квадрат и погледна през него. Бих казала... о-ой!

Чироко я заграби под мишницата и без да изпуска клоната за който се бе хванала с другата ръка и помогна да запази равновесие.

– Благодаря. Ех, че падане щеше да бъде.

– Не забравяй, че си завързана за въжето – припомни ѝ Чироко.

– Да, но съвсем не бих искала да увисна на единия му край – Габи задържа дъха си и погледна отново надолу.

– Какво да ти кажа – продължи слез малко тя. – Изглежда сме се качили доста нависоко, а тавана не се е приближил и с един метър. И дълго време ще бъде така.

– И все пак колко? Би ли казала, че са... три километра?

Това означаваше сто дни катерене и то при положение, че възникнат проблеми и не им се случи нищо непредвидено. Чироко изпъшка тихо и погледна отново, опитвайки се да убеди себе си, че километрите са пет, но осъзна че по-скоро клиха към два.

Върнаха се до основата на дървото и избраха два успоредни клоната, раздалечени на метър и половина един от друг и опънаха хамаците между тях. Седнаха на единия клон за да хапнат набързо малко плодове, после се разположиха всяка в своя хамак, завързаха се добре и заспаха.

След два часа започна да вали дъжд.

Събуди се от тежките капки, които се спускаха върху лицето ѝ, отмести глава и погледна часовника. Беше по-тъмно отколкото преди да легнат да спят. Габи похъркваше тихо с лице притиснато в мрежата. Сутринта като се събудеше вратът и сигурно щеше да бъде схванат. Чироко се поколеба дали да я събуди, но реши че след като може да спи в дъжда то вероятно е по-добре да я остави така.

Преди да развърже хамака Чироко се приближи до върха на

дървото. Валеше като из ведро и тя не можа да види нищо друго освен пълната мъгла изпълнила вътрешността на спицата. В централната част дъждът се изливаше много по силно, а това което падаше върху лагера бе водата която се събираше върху външните листа и се стичаше по клоните.

Когато се върна видя, че Габи се беше събудила и се капеше вече от всички страни. Решиха, че е по-добре да не събират люлките, извадиха една палатка и разпаряйки няколко шева с ножовете я превърнаха в широко платнище, което завързаха над лагера. Постараха се да се изсушат колкото се може по-добре и и пропълзяха в хамаците. Горещината и влагата бяха ужасяващи, но Чироко бе толкова изморена, че веднага заспа, под звуците на капките, падащи върху навеса.

След два часа се събудиха ха отново, треперейки от студ.

– Каква нощ – прошепна Габи.

През цялото време докато разопаковаха багажа зъбите на Чироко тракаха. Извадиха палта и одеала, увиха се плътно в тях и се върнаха обратно в постелката. Измина половин час преди да се стопли достатъчно за да може да заспи.

Чироко кихна и снегът от лицето ѝ се разпръсна в страни. Много бял и много сух той бе успял да покрие цялото одеало, до най-малката гънка. Когато седна снегът се насъбра на купчина в скута ѝ.

От краищата на навеса и от въжетата с които бе завързан хамака, висяха ледени шушулки. Духаше слаб вятър и разлюляваше клоните на нагоре надолу. От това покриващата ги ледена кора се начупваше, постоянно се чуваше приглушен пукот, а по замръзналото платнище непрекъснато чаткаха парчета лед. Бе забравила едната си ръга извън одеалото и когато се протегна за да сръчна Габи, разбра, че е напълно вкочанена.

– Да? Да? – трепна Габи, отвори едното си око, замъглено и помръкнало от съня, после се огледа учудено без да може да отвори другото – мислите ѝ бяха замръзнали. – О-о, по дяволите! – едва можа да изрече тя преди да се задади от мъчителен пристъп на кашлицата.

– Добре ли си?

– Като изключим измръзналото ухо, предполагам че да. Какво ще правим сега?

– Предлагам да облечем всичко което имаме и да изчакаме докато

премине.

Беше трудно да го направят без да напуснат хамаците, но се справиха. Случи се една злополука. Ровейки с вцепенените си пръсти в багажа Чироко изпусна едната си ръкавица и тя изчезна в снежната вихрушка под тях. За пет минути успя за изразходва целия си запас от клетви и ругатни, преди да си спомни, за ръкавиците на Джен.

Настаниха се удобно и зачакаха.

Спането бе невъзможно. не чувстваха студ под многото пластове дрехи и одеала, но имаха нужда от маски за лицата и предпазни очила. Налагаше се всеки десет минути да изтръскват натрупалия се по телата им сняг.

Опитаха се да разговарят, но поради силния шум наоколо, трябваше постоянно да се надвикват. Чироко откри че минутите могат да траят с часове, така както лежеше, покрила с одеало лицето си, заслушана във воя на вятъра. Един друг шум подобен на шума, който се чува когато се пука царевица безпокоеше много повече. Претоварените от образувалия се ред и натрупани върху него сняг клони, все по-често се пречупваха, когато вихърът се блъскаше по-силно в тях.

Изминаха пет часа. Не се случи нищо особено ако не се смята това, че вятърът беше станал по-силен и по-студен. Един клон край тях се счупи и Чироко чу как затрещя, пробивайки си път надолу през замръзналите корони на дърветата под тях.

– Габи, чуваш ли ме?

– Чувам те капитане. Какво има?

– Не ми се ще да го казвам, но трябва да се махнем от тук. Искам да се придвижим към по-дебелите клони. Не че тези тук ще се счупят, но ако нещо над нас се счупи лошо ни се пише.

– Тъкмо мислех да ти предложа същото.

Измъкването от хамаците беше кошмарно, но когато стъпиха на клона и се изправиха, стана още по-лошо. Осигурителните въжета бяха замръзнали и трябваше да се поочупят и изтръскат преди да могат да ги използват. Когато започнаха да си проправят път към стената се оказа, че трябва да завоюват всяка крачка. Наложиха се да се закрепят с второ осигурително въже, преди да развържат първото, останало зад гърба им, после да повторят операцията, връзвайки и развързвайки възли с дебелите ръкавици или сваляйки ги, бързо да свършат работата преди пръстите им да се вдървят напълно. Место пускаха в ход и пикелите, изсичайки леда върху клоните по които стъпваха. Въпреки, че бяха много предпазливи Чироко падна два пъти, а Габи веднъж. При второто

падане навехна много лошо гърба си, когато осигурителното въже я дръпна силно, спирай полета ѝ надолу.

След един час упоритата борба успяха да се доберат до стъблото. Беше стабилно и достатъчно широко за да седнат, но вятърът стана по-силен от всякога, защото наоколо нямаше клони, които да го спрат. Забиха няколко клина, прикрепиха се здраво за тях с въжетата и се приготвиха още веднъж да изчакат студът да премине.

– Много съжалявам, че трябва да го кажа, но вече не си чувствам пръстите на краката.

Чироко се закашля. Кашля дълго и мъчително преди да бъде в състояние да каже нещо.

– Какво предлагаш?

– Не знам – отговори Габи. – Знам само, че ще умрем, ако не предприемем нещо. Трябва или да продължим да се движим или да намерим някакво убежище.

Беше права и Чироко го знаеше.

– И така, нагоре или надолу?

– На дъното остана стълбището...

– Отне ни един ден за да се изкачим до тук и то без да е заледено, което както видя много усложнява нещата. После ни трябва още два дни за да се върнем до входа на стълбите... Ако го намерим, защото може да е затрупан със сняг.

– Да, сигурно е затрупан.

– Ако се движим заради самото движение, то посоката би била без значение. Тогава естествено, че е по-добре да бъде нагоре. В противен случай, ако това време не се промени скоро, ще измръзнем. Движението би отложило смъртта за известно време.

– аз също мисля така – произнесе тъжно Габи. – Но ми се ще първо да опитаме още нещо. Нека през цялото време се изкачваме по стената. Спомни си, преди време ми спомена че Ангелите биха могли да живеят в пещери. Спомни ли си? Може би някъде по стената наистина има пещери.

Чироко съзнаваше, че в момента най-важното нещо е да се активизират отново за да се раздвижи кръвта. Така, че станеха и тръгнаха по ствола, разчиствайки леда с пикелите. След петнадесет минути достигнаха стената.

Габи внимателно я разгледа, после заби един клин, закачи се за

него и започна да сече с кирката леда. Скоро той падна и откри сивата материя, но тя спря да копае. когато Чироко видя какво прави, веднага се присъедини към нея.

В началото вървеше добре. Изкопаха доста дълбока дупка, с диаметър около половин метър. От стената се процеждаше бяло мляко, веднага замръзваше и трябваше също да го разбиват с кирките. Габи приличаше на снежен демон – снегът бе покрил дрехите ѝ, шалът, който бе увила около устата и носа си и бе превърнал веждите ѝ в две дебели пухкави издатини.

Скоро обаче стигнаха до нов пласт, толкова твърд, че кирката не можеше въобще да се заби в него. Габи го атакува яростно, но в края на краищата разбра, че нищо не става и се предаде. Ръката ѝ се отпусна край тялото, докато очите ѝ останаха втрещени в стената.

– Е, добре. Беше една идея... – промърмори тя и ритна с отвращение снега, който свличайки се от стената под въздействието на вибрациите, се бе натрупал около тях. Загледа се замислено в снежната купчина, после повдигна глава и погледът и проследи стената над тях. Отстъпи крачка назад и едва не падна, подхлъзвайки се на едно парче лед, но успя да се закрепил хващайки се за ръката на Чироко.

– Ей там горе има едно по тъмно петно – показва с ръка тя. – На десет... не, на единадесет метра от тук. Малко по-наляво. Видя ли го?

Чироко не беше сигурна. Можа да различи няколко тъмни участъка, но нито един от тях не приличаше на пещера.

– Ще отиде да хвърля едно око.

– Нека да отида аз. Струва ми се, че преди малко доста се умори.

– Не, аз съм по-лека – поклати глава Габи.

Чироко не се възпротиви повече и Габи заби с чука един клин колкото можа по-нагоре. Завърза се с въжето за него и се изкатери достатъчно високо за да заби втори клин. Осигури се с въжето и към него, удари няколко пъти странично първия за да го разхлаби, след което го извади и го заби на един метър над втория.

Отне и един час за да достигне до петното. В това време Чироко зъзнеше от студ, потропвайки с крака и се опитваше доколкото може да се предпази от ледените парчета, които хвърчаха изпод краката на Габи и падаха върху нея. По едно време отгоре се откъсна една доста голяма преспа сняг, разтроши се върху раменете ѝ и я събори на колене.

– Извинявай! – извика надолу Габи. – Но тук намерих нещо. Нека да го разчистя още малко и можеш да се качваш.

Входът беше достатъчно голям за да позволи на Чироко да се промъкне вътре. Габи се бе постарала да го разшири изсичайки леда с пикела. Отвътре приличаше на мехур с диаметър около метър и половина, а разстоянието от пода до тавана беше малко по-малко от диаметъра. Чироко трябваше да свали раницата и да я изтегли след себе си. Когато двете жени и двете раници се разместиха вътре се оказа, че при добро желание е възможно да се намери още място, достатъчно за да се вкара една кутия за обувки и пак щяха да могат да дишат. Но не и повече.

– Уютно, какво ще кажеш? – попита Габи избутвайки от врата си лакътя на Чироко.

– Извинявай. О, извинявай и за... Габи, крака ми!

– Съжалявам. Ако просто малко си свиеш... да, така е по-добре. Но ми се ще да не заставаш точно там.

– Къде? О, Боже. – Чироко внезапно избухна в смях. Беше се прегънала почти на две и се мъчеше да свие по някакъв начин коленете си, помагайки си с ръце, докато Габи, притиснати в дъното на пещерата се стараше да се запази от резките движения на лактите ѝ.

– Какво е толкова смешно?

– Припомних си един стар филм. Лаурел и Харди обречени в нощници се опитват да легнат заедно на горната кушетка в спалния вагон.

Габи се усмихна, но очевидно не бе гледала филма и не разбираше за какво става въпрос.

– Горната кушетка, нали знаеш какво е, в спалния вагон на... остави, това няма значение. Та си помислих, че той номер би трябвало да го правят в арктическо облекло и около тях да се ваят две големи раници.

Изгребаха снега, навян от вятъра в малката пещера и го изхвърлиха навън. Светлината и без това беше оскъдна, но когато запушиха отвора с раниците и дрехите и го уплътниха с одеалата, стана съвсем тъмно. За компенсация на това, обаче вътре спря да духа и температурата започна бавно да се покачва. След двадесетина минути бутане, пшкане и донаместване най-после успяха да се излегнат сравнително удобно една до друга. Чироко почти не можеше да се движи, но не беше склонна да се тревожи за такива неща в благословената топлина която я обгръщаше.

– Мислиш ли, че сега ще можем да поспим – попита Габи.

– За себе си със сигурност знам, че ще мога. Как са краката ти.

– Добре. Пръстите още са изтръпнали, но чувствам, че се затоплят.

– Аз също. Лека нощ Габи. – Поколеба се само за секунда, после се наведе и я целуна.

– Обичам те Роки.

– Заспивай – промърмори Чироко и се усмихна.

Когато се събуди, челото и плуваше в пот, а дрехите и бяха подгизнали. Повдигна замаяната си глава и установи, че може да вижда. Питайки се дали времето не се е променило, Чироко отмести едната раница, после бързо разбута всичкия багаж и откри, че входът се е затворил.

Понечи да събуди Габи, но реши, че ще е по-добре да не избързва.

– Опитай се първо да се измъкнеш навън – промърмори тя. Няваше смисъл да и казва, че отново са изядени живи в случай, че това действително не беше така. Мисълта, че са затворени в такова малко пространство, което само по себе си беше тревожна, ставаше ужасяваща като се прибави натрапчивата психоза на Габи.

Оказа се, че няма причина за паника. Докато опитваше мястото на стената, където беше отворът, сивата материя започна да се отдръпва бавно и след дълго той отново възвърна първоначалните си размери.

Бледа светлина проникваше през образувалия се отвън прозрачен, леден прозорец. Удари го с облекчение си в ръкавица юмрук и той се счупи. През дупката нахлу леденостуден въздух и Чироко побърза да прегради входа с раницата.

След няколко минути отмести багажа и видя, че отворът отново се бе смалил до два-три сантиметра и продължаваше да се затваря.

Погледна замислено микроскопичната дупчица и се опита да съпостави нещата. Когато реши, че е намерила обяснение, протегна ръка и разтърси рамото на Габи.

– Събуди се хлапе, време е още веднъж да обмислим всичко.

– Х-м, м, м? – разсъни се бързо Габи. – По дяволите, та тука е същинска пещ.

– Именно. Ще трябва да се поразсъблечем малко. Искаш ли да го направиш първа?

– Давай ти. Аз ще се опитам да се свия за да не ти преча.

– Добре. Какво ще кажеш, защо тук е толкова горещо? Мислила ли си по този въпрос.

– Току-що се събудих, Роки. Имай малко милост.

– Тогава аз ще ти кажа. Пипни стените – предложи Чироко, както в същото време се стараше да извърши цяла поредица от сложни

движения за да си свали парката в тясното пространство.

– Топла е – каза Габи.

– Да. Отначало не можех да проумея същността на тази стена. Мислех, че подобно на растителността обрасла около кабела навън и тези дървета са израсли случайно, без да бъдат планирани предварително от създателите. Сега обаче, ми стана ясно, че те не биха могли да съществуват тук без тази стена, която всъщност е предназначена да ги храни. Опитах се да анализирам какъв вид машина би могла да се справи най-добре с тази задача и стигнах до заключението, че това може да бъде само едно единствено биохимично съоръжение. Животно или растение, вероятно конструирано и програмирано на генетична основа. Естествено, беше ми трудно да повярвам, че нещо такова огромно е могло да се развие за приемлив период от време, та то е 300 километра високо, с кухня в средата и се е разпростряло по цялата повърхност на същинската стена.

– И дърветата паразитират върху него? – Габи възприемаше нещата значително по-добре отколкото Чироко бе очаквала.

– Само в смисъла, че получават храната си чрез друго растение или животно. Всъщност те не са истински паразити, защото системата е била планирана по този начин. Строителите са проектирали това огромно животно с единствената цел да осигурят жизнена среда за дърветата, те пък от своя страна осигуряват жизнена среда за по-малките животни, които ги населяват и вероятно на самите Ангели.

Габи се замисли, после присви очи и погледна към Чироко.

– Доста ми прилича на огромните животни, които както вече допуснахме живеят под повърхността, долу на колелото – каза тихо тя.

– Да, нещо подобно – съгласи се Чироко, очаквайки да открие в Габи признаци на паника, но не забеляза нищо такова – даже дишането ѝ си оставаше спокойно. – Това... ъ-ъ... тревожи ли те?

– Имаш предвид моята фобия?

Протегна ръка зад багажа и я прокара по стената. Едва след като се увери, че входът се разширява, отмести раницата и го показа на Габи – беше започнал бавно да се затваря.

– Открив го преди да те събудя. Виждаш ли, в момента се затваря, но ако го погъделичкаш ще се отвори отново. Искам да знаеш, че не сме хванати в капан и не се намираме в стомах или в нещо като...

Габи я прекъсна, докосвайки я по ръката и се усмихна.

– Разбирам твоята загриженост и съм ти благодарна за нея.

– Така, че не исках да те разтревожа излишно, а само да...

– Правилно си постъпила. Ако аз първа бях забелязала това, вероятно още щях да пищя. Всъщност аз не изпитвам клаустрофобия. Страхът да не бъдеш изяден жив. Това е нова фобия и е твърде лична, така че може би аз единствена страдам от нея. Но би ли ми обяснила, при това моля те да го направиш много убедително, ако това не е стомах, то тогава какво е?

– Не мога да направя аналогия с някое от съществата, които познавам – внимателно отговори Чироко. Бе успяла да свали всичките си дрехи и сега стоеше само по бельо, питайки се дали да свали и него. – Но според мен представлява просто едно убежище – продължи тя, решавайки, че е по-добре да не се съблича повече. опита се да се смали малко за да даде възможност на Габи да се съблече. – Предназначението е точно за това, за което го използваме в момента – място където някой може да се скрие от студа. Мога да се обзаложа, че Ангелите зимуват в пещери подобни на тези. А вероятно и останалите животни. Възможно е огромното създание да се възползва по някакъв начин от тях. Може би изпращанията им го наторяват.

– Като кама изпращания...

– Е да, и аз имам същия проблем. Ще трябва да използваме, някоя от празните делви.

– Боже мой. Аз вече воня като камила. Ако времето скоро не се промени тук ще стане доста... очарователно.

– Не е толкова лошо. Аз мириша по-неприятно.

– Колко трагично от твоя страна – промърмори Габи. Беше останала само в крещящо изрисуваното си долно бельо. – Скъпа моя, ще живеем много близо една до друга за известно време, така че просто няма смисъл от някакво изришно благоприличие. Ако не си събличаш бельото защото...

– Не, в действителност не е за това... – бързо отвърна Чироко.

– ... защото се страхуваш да не ме възбудиш, по-добре помисли още малко. Така или иначе, то е полепнало по тебе и практически все едно, че си без него. Надявам се, че нямаш нищо против аз да сваля мое-то за да му дам възможност да изсъхне. – Без да изчака разрешение момичето бързо смъкна бельото си и се излегна до Чироко.

– Може би отчасти и за това – призна Чироко. – Другата причина обаче, истинската причина ме кара да се изчервявам. Мензисът ми започна.

– Така си мислех, но съм твърде възпитана за да го кажа.

– Колко тактично от твоя страна – този път и двете се засмяха, но

Чироко усети как лицето и се изчерви. Чистотата и деликатността, обичайни за състоянието в което се намираше и сега когато беше страшно мръсна, невъзможността да направи каквото и да било я ужасяваше. Габи и препоръча да използва бинтовете от медицинския пакет, както обясни, че го прави от гледна точка на собственото си удобство, Чироко се остави да бъде убедена, щастлива, че именно момичето предложи тази идея. Самата тя никога не би се възползвала от оскъдните медицински запаси без одобрението на Габи.

За известно време настъпи мълчание. Чувстваше се ужасно неудобно от близостта на Габи, без да престава да си повтаря на ум, че трябва да свиква – може би щяха да останат в пещерата още много дни.

Тази възможност обаче, явно не безпокоеше кой знае колко Габи, която се държеше съвсем естествено и скоро Чироко престава да усеща тялото ѝ толкова натрапчиво. След един час безплодни усилия да заспи, тя се почувства отегчена от създалото се положение.

– Будна ли си?

– Винаги хъркам, когато съм будна, нали знаеш? – въздъхна Габи и седна. – Би трябвало да съм смъртно уморена, за а заспя, когато си плътно до мен. Тялото ти е толкова топло, толкова меко...

Чироко не обърна внимание на думите ѝ.

– Знаеш ли някакви игри с които да убием времето – попита тя.

Габи се обърна на едната си страна и легна с лице към Чироко.

– Ако се понапъна, бих могла да измисля нещо.

– Играеш ли шах?

– Очаквах го... С кои си – с белите или с черните?

Ледът успяваше да покрие отвора почти със същата бързина с която го изчистиха оттам.

В началото се тревожеха за количеството на въздуха, но няколко експеримента им доказаха, че в пещерата би имало достатъчно пресен въздух, даже ако входът се затвори напълно. Единственото обяснение беше, че спасителната кухня функционираше като растение, всмуквайки с вътрешните си стени въглеродния двуокис и изпускайки кислород.

В дъното на помещението откриха редица подобни на биберони пъпки. При натискане зърната изпусаха същото, подобно на мляко вещество което бяха видели да тече от стената навън. Опитаха го на вкус, но решиха засега да използват собствените си запаси и едва когато ги привършат да прибягнат към него. Явно, това беше млякото на Гея, за

което им бе разказвал Трубадурът. Без съмнение то осигуряваше храната на Ангелите.

Часовете бавно се натрупваха в дни, а отделните игри на шах се превръщаха в разгорещени турнири. Габи спечели повечето от тях. Измислиха нови забавни игри с думи или с цифри и Габи продължаваше да печели повечето от тях. Всичко това, а така също и всичко през което бяха преминали заедно досега, нещата които ги сближаваха и нещата които ги отблъскваха, съдържаността на Чироко и гордостта на Габи изчезна, сякаш никога не бе съществувало, в края на третия ден, когато првиха любов.

Случи се по времето когато игрите им бяха омръзнали и двете просто лежаха една до друга, втренчени в бледо луминисциращия таван, заслушани във воя на вятъра отвън. В главата на чироко се въртеше безкраен поток от мисли и тя, опитвайки се да ги подреди и рационализира за стотен път се запита: „Защо не трябва да бъде физически интимна с Габи?... Защото...(А)...“

Не успя да си припомни (А).

До преди няколко дни това бе имало смисъл, но защо сега не можеше да намери някакво задоволително обяснение?

Може би ситуацията в която попаднаха тук на Гея, бе послужила, като претекст за отношението ѝ към Габи? Досега никога не бе съществувала такава интимност между нея и някое друго човешко същество. Последните три дни те се намираха в непрекъснат физически контакт и сега тя съжеляваше за това което бяха пропуснали. Би било прекрасно да се събужда в прегръдките на Габи, потна и възбудена и сливайки се с нея да долавя и ней-малките промени в дъха, настроението и мислите на момичето. И което бе още по-лошо Габи, съдържайки обещанието си, не бе и помогнала да разбере всичко по-рано.

Тя бе казала, че не би се любила с нея, докато Чироко не е в състояние да отговори на любовта ѝ.

Така ли бе казала?

Не... Припомняйки си предишните им разговори тя осъзна, че Габи изискваше само искрено желание от страна на Чироко, но не би приела правенето на любов като някакво лечение, което да облекчи болката ѝ.

Е добре. В този момент Чироко изпитваше такова желание и никога не бе го чувствала толкова силно. Досега се бе съдържала главно поради факта, че не бе хомосексуална. Беше бисексуална със силно изразено

предпочитание към мъжкия пол. Винаги бе мислила, че не трябва да се свързва с жена, само защото тази жена я обича, без самата тя да е сигурна, че чувствата им ще се запазят след първия любовен акт.

Сега обаче, окачестви това като най-глупавото нещо, което някога е чувала. Думи, само думи. Просто едни глупави думи и тя се бе придържала упорито към тях вместо да се вслуша в тялото си... вместо да се вслуша в сърцето си.

Тялото ѝ нямаше повече съмнения, но сърцето все още изпитваше една несигурност. Обърна се към Габи и внимателно се отпусна върху нея. Целунаха се и Чироко започна да я милва.

– Ще бъда откровена... Не мога да кажа, че те обичам, защото не съм сигурна, че съм в състояние да осмисля това чувство, когато се отнася към жена. Знам, че ако се наложи ще умра за теб и знам, че животът ти е по-важен за мен отколкото живота на което и да е друго човешко същество. Никога не съм имала по-добър приятел от тебе. Ако това не е достатъчно, ще спра.

– Не спирай.

– Веднъж, когато се влюбих в един мъж, осъзнах че искам да имам деца от него. Чувствата, които изпитвам към теб са много близки до тези, които изпитвах тогава. И не е само това. Аз те желая... О, желая те толкова силно, че даже не мога да го изразя... Но не мога да кажа със сигурност, че те обичам.

Габи се усмихна:

– Животът е пълен с разочарования – прошепна тя, после прегърна Чироко и я притегли към себе си.

Още пет дени продължаваше да се чува непрекъснатия вой на вятъра. На шестия времето се затопли и започна топенето на леда, което продължи до края на седмия ден.

Беше опасно да се излиза навън. Непрекъснато отгоре падаха големи късове лед, разтрошаваха се, удряйки се в клоните и причиняваха ужасен шум. Когато най-после трясъците престанаха, те се претрашиха да излязат пред входа на пещерата. Беше студено, всичко наоколо блестеше обляно с вода и очите им, отвикнали от светлината започнаха да присмигват. Чуваше се някакъв странен шепот, сякаш целият свят бе изпълнен с него.

Проправяйки си път към върха на едно от най-близките дървета усетиха, че шепотът се чува все по силно, а когато с приближаването

към края на стъблото клоните станаха по-тънки и се заогъваха под тежестта им завая лек дъждец – големи водни нишки бавно се стичаха от листо на листо.

Въздухът в центъра на огромната тръба бе прозрачен, но навсякъде около тях, докдето стигаше погледът им, стените бяха оплетени с разноцветни дъги, причинени от ситните водни капчици и разтапящите се парченца лед, проправящи си път през листака за да паднат в езерото, което се бе образувало на дъното на спицата.

– А сега какво? – попита Габи.

– Нагоре, право нагоре. Изгубихме много време.

Габи кимна с глава.

– Знаеш, че за мен няма значение. След като ти отиваш там, аз ще те последвам, но все пак би ли ми казала още веднъж – защо?

Чироко понечи да отвърне, че това е глупав въпрос, но изведнъж осъзна, че не е. Бе признала на Габи по време на продължителния им затвор, че вече не се надява да намери на главината някой, който да управлява гигантското колело. Самата тя така и не разбра кога бе престанала да вярва в това.

– Дадох обещание на Трубадура – проговори най-после тя. – Сега нямам повече тайни от тебе. Нито една.

– Какво по-точно му обеща? – намръщи се Габи.

– Да разбере дали има нещо, което мога да направя за да спре войната между Трубадурите и Ангелите. Досега не съм казала на никого за това, макар че не съм сигурна защо.

– Ясно. Мислиш ли, че има нещо което можеш да направиш?

– Не – отговори Чироко. Габи не каза нищо но продължи да я гледа в очите. – Но трябва да се опитам. Защо ме гледаш така?

– Няма особена причина – сви рамене Габи. – Просто съм любопитна да узная, какви ще бъдат твоите аргументи за да продължим нагоре след като намерим Ангелите? Защото ние ще продължим, нали?

– Предполагам, че да. Не знам, на някак си това ми изглежда единственото правилно нещо.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Започнаха да възприемат света, като една безкрайна поредица от дървета, които трябваше да се изкатерят. Всяко представляваше вариант на един и същ проблем. Бяха различни като снежинки и въпреки това вцепеняващо еднообразни. Изкачваха се мълчаливо, разбирайки се само с жестове или кратки едносрични викове. Постепенно се превърнаха в съвършена машина за катерене, в едно тяло устремено сякаш завинаги нагоре и само нагоре. Обикновено правеха преходи по дванадесет часа и когато спираха да лагеруват почти веднага изпадаха в мъртвешки сън.

Под тях, подът на спицата се отвори и морето от насъбралата се на дъното вода се изсипа върху Рея. Остана отворен в продължение на няколко седмици, после бавно се затвори, клапанът на покрива се отвори и веднага задухаха смразяващи ветрове, принуждавайки ги да потърсят подслон. Пет дни тъмнина и отново навън, отново нагоре.

Бяха изминали шест дни от края на третата м зима, когато видяха първия ангел. Спряха да се катерят, за да го разгледат по-добре.

Беше кацнал близо до върха на едно дърво и ги наблюдаваше, почти незабележим сред гъстите клони. Бяха чували и преди воят на тези същества, а така също и плясъците на огромните им криле. Познанията на Чироко за ангелите се ограничаваха до кратката сцена, отпечатала се като фотография в паметта и когато по време на битката видя един от тях, промушен от титанинско копие.

Беше по-малък от Габи, с несъразмерно голям гръден кош и издължени крайници. Вместо ходила имаше лапи. Крилата започваха съвсем малко над бедрата, така че по време на полет теглото се разпределяше равномерно от двете страни. Сега, когато бяха събрани те стърчаха малко над главата, докато краищата провисваха под клона, на който беше кацнал. Допълнителните летящи плоскости по ръцете, краката и опашката бяха акуратно сгънати около тялото.

След като се запозна с всичките тези особености Чироко трябваше да признае, че все пак най-поразителното нещо си оставаше неговата поразителна прилика с човека. Да, точно така, приличаше на дете, което умира от системно недохранване, но все пак това беше човешко дете.

Габи погледна към Чироко, която сви рамене, направи й знак да внимава и да бъде готова за всичко, след което пристъпи една крачка напред.

Ангелът изпищя и отскочи назад. За да запази равновесие той разтвори криле и те, достигайки пълния си деветметров размах забиха лениво във въздуха, позволявайки му да се задържи на клоните, които бяха станали твърде тънки, за да издържат теглото му.

– Искахме просто да поговорим с теб. – тихо каза Чироко и протегна ръцете си напред, за да види, че не държи нищо. Ангелът отново изпищя и изчезна. Можаха само да чуят някъде отгоре плющенето на огромните крила, когато започна да набира височина.

Габи погледна към Чироко. Тя повдигна едната си вежда и направи въпросителен жест с ръка.

– Е, добре. Продължаваме нагоре.

– Капитане!

Гласът не беше на Габи и Чироко замръзна на място. Някъде отпред момичето продължаваше да се движи, дръпна осигурителното въже и то се опъна между тях.

– Какво има – попита учудено Габи.

– Тихо. Слушай...

Застинаха неподвижно и се ослушаха. След няколко минути викът се повтори. Този път и Габи го чу.

– Може би е Джен – прошепна тя.

– Калвин? – извика Чироко и в същия момент разпозна гласа. Беше странно променен, но тя вече знаеше чий е.

– Април!

– Точно така – отговори гласът, макар че Чироко бе произнесла името много тихо. – Да разговаряме?

– Разбира се, че искам да разговаряме. По дяволите! Къде си?

– Под теб. Аз те виждам добре. Не идвай към мен.

– Защо не? За бога Април. От няколко месеца очакваме да се появиш. Август почти се побърка. – Чироко се намръщи. Нещо не беше наред и тя искаше да разбере какво.

– Или аз ще дойда при вас или въобще няма да ме видите. Ако тръгнете към мен веднага ще отлети.

Кацна на тънките клони на около двадесет метра от двете жени. Даже от това разстояние разпозна лицето ѝ – абсолютно същото като на Август. Тя обаче беше ангел и Чироко почувства, че ѝ прилошава.

Изглежда, че имаше проблеми с говоренето, защото между

отделните изречения правеше дълги паузи.

– Моля ви не се приближавайте. Не правете движения към мен. По този начин ще можем да говорим, но само за малко.

– Нали не мислиш, че ще ти причиним зло?

– А защо не? Аз... – млъкна и се отдръпна още по-далеч от тях. – Не. Предполагам, че не. Но по-скоро бих си сложила ръката в огъня, отколкото да ви позволя да се приближите. Миришете отвратително.

– Това има ли нещо общо с Титанидите?

– С кого?

– С Кентаврите. Съществата, с които водите война.

– Не говорете за тях – изсъска тя и отскочи отново назад.

– Не мисля, че ще мога да избягна тази тема.

– Тогава ще трябва да ви напусна. Ще се опитам да се върна.

Тя нададе пронизителен крясък и се шмугна в листака. Известно време се чуваше шумът на размахващите се криле, после отново настъпи тишина, все едно, че никога не се бе появявала.

Погледна към Габи, която бе седнала на един клон и лицето ѝ бе мрачно.

– Ужасно е – прошепна Чироко. – Какво ли се е случило с всички нас?

– Надявах се, тя да ни даде част от отговорите. Но каквото и да се е случило, Април е засегната най-лошо. По-лошо и от Джен.

Върна се след няколко часа, но не можа да отговори на въпросите, които действително имаха някакво значение. Оказа се, че въобще не е мислила за тези неща.

– Как бих могла да знам? – заяви тя. – През цялото време около мен имаше тъмнина. Когато се събудих бях такава, каквата ме виждате сега.

– Можеш ли да обясниш по-подробно?

– Щастлива съм. Нас никой не ни обича – мен и моите сестри. Никой не се нуждае от нас. И още по-добре, защото аз също не се нуждая от това. Принадлежа към клана на Орлите. Ние сме горд и самотен клан.

След като я разпитаха предпазливо успяха да изяснят какво значи да си от клана на Орлите. Не беше племе или някакво съдружие, а по-скоро Април бе убедена в това, отделна порода, нещо като подвид в големия род на Ангелите.

Орлите бяха самотници. Живееха в пълно уединение от мигът, в който се раждаха до самата си смърт. Не се събираха заедно дори,

когато трябваше да създават поколение и можеха да се търпят един друг не повече от няколко минути и то кръжейки отдалечени на подходяща дистанция, но все пак достатъчно близка, за да могат да разговарят. Именно по време на един от тези мимолетни разговори Април бе научила за присъствието на хора в спицата.

– Има две нещо, които не разбирам – внимателно произнесе Чироко. – Мога ли да попитам?

– Не обещавам, че ще отговоря.

– Добре. От къде се появяват ангелите след като не се съвкупляват?

– Долу на дъното на света се раждат едни безмозъчни създания. Целият им живот преминава в катерене към върха на спицата. Веднъж в годината аз намирам някое от тях и снасям едно яйце в гънката на гърба му. Мъжките ангели изхвърлят сперма върху него или не – както се случи. Оплоденото яйце отива до върха заедно със съществото и когато то умре, детето ангел се ражда. Раждаме се във въздуха и трябва да се научим да летим докато падаме надолу. Някои не успяват. Както пожелае Гея. Това е нашето...

– Минутка. Ти каза Гея. Защо избра това име?

Последва дълга пауза.

– Не мога да разбера въпроса – най-сетне проговори Април.

– Мога да го задам по-ясно. Калвин нарече това място Гея. Мислеше, че името е много подходящо. Ти също ли използва гръцката митология?

– Никога преди не съм чувала това име. Гея – така наричат това създание всички тук. Тя е нещо като Бог, въпреки че не е точно така. Причиняваш ми силна болка... Аз съм щастлива такава, каквато съм, а сега трябва да тръгвам.

– Почакай. Почакай още една минута.

Април продължи да се промъква към върха на дървото.

– Ти каза създание. Какво имаше пред вид? Това, което е в спицата ли?

– Не. Защо? – отговори учудено Април. – То е само част от нея. Целият свят е Гея. Мислех, че знаеш това.

– Не, аз... Почакай, моля те не си отивай. – Беше твърде късно. Чуха се плясъците на крилето ѝ и Чироко едва успя да извика – Ще се върнеш ли пак?

– Само още веднъж – едва доловиха в далечината гласа на жената ангел.

– Ти каза едно същество. Всичко наоколо е едно единствено създание. Откъде знаеш това?

Този път Април се бе върнала само след един час. Чироко се надяваше, че може би вече е свикнала с тяхното присъствие, но тя отново не се приближи на по-малко от двадесет метра.

– Повярвай ми. Някои ангели от моя клан са разговаряли с нея.

– Тогава тя е разумна?

– Защо не. Виж какво... Капитане. – Април докосна слепоочията си с ръце. Чироко можеше да си представи чувствата, които бушуваха в нея. Беше един от най-добрите лекари в слънчевата система. Сега обаче живееше като свирепо, диво животно в съответствие с някакъв морален кодекс, който бе абсолютно непонятен за Чироко. Може би в момента предишната Април се опитваше да се пребори със съществуването, в което се беше превърнала.

– Чироко, ти каза, че си разговаряла с... тези там долу на колелото. – Имаше пред вид Титанидите и явно това бяха най-близките до концепцията за тях думи, които можеше да произнесе без да побегне панически. – Разбираш езика им. Калвин може да разговаря с въздушните кораби. Промените, които Гея е направила в мен са по-цялостни, по-завършени. Аз просто съм един от ангелите. Събудих се и се почувствах като тях, знаех как да се държа сред тях. Имам същите чувства, къщите инстинкти като всеки друг ангел. Така че това, което сега ще ти кажа е нещо, което знам със сигурност. Гея е една. Гея е жива. Ние живеем вътре в нея.

На Габи изглежда и стана лошо, защото лицето ѝ бе леко позеленяло.

– Просто се огледай наоколо – продължи Април. – Виждаш ли нещо, което да ти прилича на машина? Каквото и да е то? Бяхме хванати от жив звяр – ти допусна, че той живее под земята, там долу на колелото. Цялата спица е изпълнена с едно огромно живо същество, покриващо вътрешните стени, които служат за скелет...

– Това, което казваш е интригуващо.

– Нещо повече. То е истина.

– Ако приема това, то значи, че на главината няма да намеря никакъв пулт за управления.

– Но ще се окажеш там, където живее Гея. Седи като паяк, като някакъв гигантски кукловод, който дърпа конците на неизброимите си

марионетки. Постоянно следи всичките си създания, всичко, което е в нея. Тя и вас ви притежава... Така сигурно, както притежава мен. В момента ни обработва за някакви свои цели.

– И какви са те?

Април сви рамене. Жестът беше толкова човешки, че сърцето на Чироко се сви от болка.

– Никога не би ми казала. Аз бях там на главината, но тя отказа да разговаря с мен. Хората от моя народ казват, че би допуснала някой до ухото си само ако изпълнява велика мисия. Очевидно моята не е била достатъчно велика.

– И все пак, какво би я попитала?

Април не каза нищо и Чироко осъзна, че тя плаче. Не след дълго отново погледна нагоре към тях.

– Причини ми болка. Мисля, че няма повече да разговарям с теб.

– Моля те Април. Моля те заради нашето приятелство.

– Така ли? Наистина ли бяхме приятелки? Не мога да си спомня. Спомням си само Август и още по-отдавна останалите сестри. Винаги сме били сами със себе си. Сега аз съм още по-самотна, съвсем сама.

– Липсват ли ти?

– Липсваха ми – отговори глухо тя. – Но това беше отдавна. След това аз летях дълго, летях, за да бъда сама. Самотата е всичко за клана на Орлите. В нея се съдържа целият свят. Знам, че това е правилно, но преди... преди, когато все още тъгувах за сестрите си...

Чироко се стареше да не издаде нито един звук, да не направи нито едно движение, което би изплашило жената-ангел.

– Бяхме заедно само веднъж – въздъхна тихо Април. – Тогава, когато Гея си пое дъх в края на зимата и ни издуха върху долните земи...

– ...Този ден летях носена от вятъра и се чувствах щастлива. Беше прекрасен ден. Убихме много от тях, понеже моите хора послушаха съвета ми и се качихме на въздушния кораб. Четириногите бяха изненадани, защото въздишката на Гея беше свършила. Ние обаче останахме върху цепелините, изморени и гладни, но омразата все още беше в кръвта ни и все още можехме да действаме заедно...

– ...Беше велик ден. Ден, в който се пеят велики песни. Моите хора ме последваха. Последваха ме и направиха това, което им казах. Сърцето ми се зарадва, вече знаех, че скоро четириногите ще бъдат изтрити от лицето на Гея. Това беше само първата битка в новата война...

– ...Тогава видях Август и загубих разсъдък. Искях д я убия, исках да отлетя надалеч, исках да я прегърна и да плача д нея...

...Отлетях...

– Сега се ужасявам от мисълта, че някой ден въздишката на Гея ще ме понесе отново надолу, ще заколя сестра си и после ще умра. Аз съм Ариел Бързата, но достатъчно много от Април Поло е останало в мен, за да мога да живея по този начин.

Чироко бе потресена, но не можа да задържи възбудението си от откритата се възможност. По всичко личеше, че Април е важна личност в обществото на Ангелите. Те сигурно биха се вслушали в нейните думи.

– Случи се така, че аз съм тук, за да ви помогна да сключите мир – каза тя. – Не си отивай! Моля те, не си отивай!

Април се разтрепери, но остана на мястото си.

– Мирът е невъзможен.

– Не мога да го повярвам. Много от Титанидите изпитват същата болка в сърцата си както и вие.

– Може ли агнето да се споразумее с вълка? – поклати глава Април. – Прилепът с насекомото? Или птицата с червея?

– Говориш за хищниците и тяхната плячка.

– Не. Говоря за естествени врагове. Това нещо, убийството на четириногите е заложено в гените ни. Мога... като Април мога да разбера какво мислиш. Мирът също би бил желан за нас. Всеки път ни се налага да прелитаме невъобразими разстояния, за да участваме в битката. Много от нас не могат да се справят с обратния път. Издигането към спицата е ужасно трудно и често падаме в морето.

– Просто си мислех, – кимна с глава Чироко, – че ако мога да събера представители от двете страни заедно то...

– Казах ти, че е невъможно. Ние сме Орли. Ние не можем дори да общуваме помежду си, което би било много по-лесно от една среща с четириногите. Има и други кланове. Някои от тях са общителни, но те не живеят в тази спица. Може би, ако се свържеш с ангелите в останали-те спици ще имаш по-голям късмет, в което се съмнявам.

За известно време настъпи неловко мълчание. Габи разбра, че Чироко се чувства подтисната от поражението и сложи ръка върху рамото ѝ.

– Какво мислиш? Дали казва истината?

– Подозирам, че да. Трубадурът ми каза абсолютно същото. Не могат да контролират омразата си – отговори Чироко и погледна нагоре към Април.

– Каза ми, че си се опитвала да се срещнеш с Гея. Защо?

– Заради мирът. Исках да я попитам защо трябва да има война. Ако не беше това бих била напълно щастлива. Но тя не поиска да ме изслуша.

„Или въобще не съществува“ – помисли си Чироко.

– Все още ли искаш да я откриеш? – попита Април.

– Не знам. Не знам дали има някакъв смисъл? Не мисля, че това свръхчовешко създание би спряло една война само защото аз го моля?

– Ако сега се върнеш обратно какво ще правиш?

– Също не знам.

– Изминала си дълъг път. Сигурно е трябвало да преодолееш огромни трудности. Моите хора казват, че Гея иска да и разказват интересни истории и обича великите герои. Ти герой ли си?

Чироко си припомни как тялото на Джен се превъртя, падайки надолу в тъмното, как Панпийп побягна, обречен към смъртта си и как дънната риба едва не я уби. Сигурно един герой би се справил по-добре от нея.

– Да тя е – внезапно каза Габи. – От всички нас, само Роки имаше цел и се придържаше към нея. Ако не беше тя да ни потбутва все щяхме да си лежим в калта. Накара ни да се движим към тази цел. Може и да не я достигнем, но се обзалагам, че когато пристигне спасителния кораб ще ни заваря как все още се опитваме.

Чироко бе едновременно смутена и трогната. Откакто бяха попаднали в плен тя постоянно се бореше с чувството за поражение. Беше й приятно да узнае, че все пак някой одобрява нейните действия. Но чак пък герой? Не, едва ли. Та тя бе правила само това, което трябваше да се направи.

– Мисля, че Гея ще бъде впечатлена – каза Април. – Иди при нея. Изправи се на главината и я извикай. Не се моли и недей да угодничиш. Кажй й, че имаш право да получиш някакво обяснение за всички нас. Тя ще се вслуша.

– Април? Ела с нас.

Жената-ангел се отдръпна бавно назад.

– Казвам се Ариел Бързата. Аз не съм с никой и никой не е с мен. Никога повече не ще ви видя.

Чироко знаеше, че ще съдържа думата си. Погледна към Габи, която изви очи нагоре и леко присви устни:

– Нагоре?

– По дяволите! Защо не? Има няколко въпроса, които искам да задам.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

– Не съм герой и ти го знаеш.

– Е, добре тогава – героиня.

Чироко се изсмя тихо и се обърна към Габи. Лежаха една до друга в малката пещера. Беше последният ден от четиринадесетата им зима заедно, осем месеца, откакто се намираха в спицата. От тук до главината имаше не по-повече от десет километра. Можеха да достигнат до нея само за няколко прехода, веднага след като ледът се разтопи.

– Даже и това не съм. Ако някоя от нас може да се нарече така, то това си ти.

Габи поклати глава:

– Не, аз само ти помогнах. Вероятно би било много по-трудно за теб, ако не бях тук, но това е всичко...

Чироко нежно погали ръката ѝ.

– Аз просто бях винаги около теб – продължи Габи. – Вярно, че ти помогнах да се справиш в някои трудни ситуации, но това не значи, че съм герой. Един герой не би се опитал да изхвърли Джен в бездната без парашут. И още нещо. Ти би го направила и само, докато аз нямаше да мога.

Помълчаха известно време, всяка заета със собствените си мисли.

Чироко не беше сигурна, че Габи казва истината. В някои отношения си беше точно така, макар че самата тя никога те би го признала на глас. Габи не би ги довела тук – просто не беше лидер.

„Но нима аз съм?“ – запита се тя. Разбира се, че бе положила достатъчно усилия, за да бъде лидер, но се съмняваше, че би могла да достигне главината сама.

– Беше забавно нали? – тихо попита Габи.

Чироко истински се учуди. Нима тези осем месеца изтощителни усилия биха могли да се нарекат забавни?

– Не мисля, че това е думата, която бих използвала.

– Така е. Права си. Но ти знаеш какво имам предвид.

Да тя знаеше и тома бе достатъчно странно. Едва сега можа да си обясни депресията, която я бе обхванала през последните няколко седмици. Пътешествието скоро щеше да свърши и всичко щеше да се изясни. Или щяха да намерят начин да се върнат на Земята или не.

– Не искам да се връщам на Земята – прошепна Чироко.

– Аз също.
– Но не можем просто така да се върнем назад.
– Ти по-добре знаеш.
– Не. Само защото съм голям инат. Трябва да продължим. Дълга го на Април и Джен, както и на всички останали. Трябва да разберем какво се е случило с нас и защо.

– Хайде, извади тези саби.
– Очакваш неприятности?
– Не и такива, при които сабите биха помогнали. Бих се чувствала обаче по-добре, ако държа една от тях в ръка. Предполага се, че съм герой, нали така?

Габи не каза нищо. Коленичи до раниците и започна да тарашува из тях. Не след дълго намери двете къси саби, извади ги и подаде идната на Чироко.

Бяха застанали близо до върха на съоръжението, което по всяка вероятност би трябвало да бъде последното стълбище. Подобно на това, по което се бяха изкачили до дъното на спицата, то се извиваше по спирала около кабела. Самият кабел се беше появил отново, когато се добраха до върха на дългия, оголен склон, маркиращ границата между гората и горния клапан на спицата. Катеренето по отвесния склон се оказва много трудно. Отне им два дни изтощителна работа с пикелите, въжетата и алпинистките клинове.

Отдавна бяха привършили горивото за лампите, ката че се наложи да изкачат стълбите в пълна тъмнина – стъпало по стъпало. Не срещнаха никакви препятствия, докато не забелязаха бледочервената ивица светлина в края на тунела. Спря се и внезапно почувства силна нужда да държи в ръката си сабя.

Беше прекрасно оръжие, въпреки че дръжката се оказа прекалено голяма. За сметка на това, почти не тежеше при тази височина, близо да главината, където притеглянето бе незначително. Драсна клечка кибрит и прекара пръста си по фигурката на Титанида, гравирана върху плоската страна на острието.

– Знаеш ли на какво приличаш – усмихна се Габи.

Погледна надолу. Парцали висяха по цялото и тяло, обвито в остатъците от облеклото. Това, което бе останало от самото тяло, загубило значителна част от теглото си бе изключително твърдо и жилесто. Там, където не бе покрита с дебел пласт мръсотия и можеше да се види,

кожата ѝ бе бледа, а по ръцете и краката – втвърдена и груба като гьон.

– Винаги съм искала да изглеждам като лейди, но...

Тръсна догарящата клечка кибрит и запали друга. Габи все още я наблюдаваше. Очите ѝ грееха с жълтеникави отблясъци. Изведнъж Чироко се почувства много добре. Усмихна се и когато усмивката ѝ премина в смях протегна ръка и я сложи върху рамото на Габи. Тя ѝ отвърна със същия жест, но не можеше да се каже, че се усмихва.

– Имаш ли... имаш ли някакво предчувствие какво ще стане там – посочи със сабята към върха на стълбището Габи.

– Може би имам – засмя се отново Чироко и сви рамене. – Нищо определено. Но трябва да бъдем нащрек.

Габи мълчаливо избърса в бедрото дланта на ръката си, после внимателно обгърна с пръсти дръжката на сабята и я стисна здраво. Едва тогава погледна нагоре и също се засмя.

– Не знам как да използвам това.

– О, просто опитай да се държиш така, сякаш знаеш. Когато се изкачим на върха на стълбището ще изоставим всичкия багаж.

– Сигурна ли си?

– Не искам да бъда обременена с излишен товар.

– Главината е голяма, Роки. Може би ще ни отнеме доста дълго време да я претърсим цялата.

– Имам чувството, чу няма да е дълго. Въобще няма да е дълго.

Чироко духна втората клечка. Изчакаха няколко минути, за да свикнат очите им с тъмнината и когато отново можеха да различат бледата светлина в края на стълбите тръгнаха нагоре една до друга през последните стъпала.

Появиха се на върха и веднага от всички страни ги обгърна пулсираща червена нощ.

Единствената светлина идваше откъм правата като лазерен лъч ивица над тях. Таванът се губеше някъде високо в мрака, а от лявата им страна се мерзелееше кабелът – една черна сянка на фона на още по-черния въздух.

Стените, подът и самият въздух вибрираха, подчинявайки се на някакъв бавен сърдечен ритъм. В лицата им задуха студен ветрец, идващ откъм невидимия вход на спицата над Океан.

– Трябва да видя само двадесет метра от пода и нищо повече.

Без да каже нито дума, Чироко тръсна няколко пъти глава, за да

разсее странното чувство на тежест, което я връхлетя, после се пребори с един внезапен кратък пристъп на световъртеж. Искаше да седне на пода, искаше да се върне обратно. Беше уплашена, но успя да се овладее.

Повдигна сабята си и видя как острието леко проблясва, сякаш бе обляно в кръв. Направи една крачка, после още една. Видя, че Габи я последва и уверено закрачи напред в тъмнината.

Едва когато зъбите я заболяха осъзна, че ги е стиснала силно и че мускулите на челюстта ѝ бяха втвърдени в изпъкнали възли. Спря, пое дъх и извика с всичка сила:

– Аз съм тук!

След няколко дълги секунди ехото се върна и викът и прозвуча многократно, превръщайки се в една постепенно затихваща ечаща поредица.

Чироко издигна сабята над главата си и извика отново:

– Аз съм тук! Аз съм Капитан Чироко Джоунз, командир на КДК Рингмастър, упълномощен от Съединените Американски Щати, Националното Управление на Космическите изследвания и Обединените Нации на Земята. Искам да говоря с теб.

Стори им се, че изминаха векове, преди ехото да заглъхне напълно. Никакъв отговор – пълна тишина, нарушавана само от бавния пулс на чудовищното сърце. Двете жени продължаваха да стоят, втрещени в тъмнината. Гърбовете им бяха опрени един в друг, а в ръцете им сабите леко потрепваха, готови за бой.

Чироко почувства как в нея се надига опустошителна вълна от гняв, изтривайки последните следи на страха. Размаха заплашително сабята, изкрещя в нощта и продължи да крещи, докато по бузите ѝ потекоха сълзи.

– Искам да те видя! Преминахме през невъобразими трудности, за да застанем тук пред теб. Земята ни изкашля абсолютно голи в този свят, но ние успяхме да си пробием път до върха му. С нас се отнесоха жестоко. Дълго време ни подхвърляха според нечии неразбираеми прищевки. Ти бръкна с ръка в душите ни и се опита да ни отнемеш достойнството, но не може да ни сломиш. Предизвиквам те да се покажеш и да ми дадеш отговор на всичко това! Отговори ми какво си направила с нас или ще посветя целия си живот, за да те разруша напълно. Не се страхувам от теб! Готова съм да се бия!

Не можа да разбере от колко време момичето я дърпаше за ръкава. Погледна надолу, постепенно се успокои и успя да се концентрира. Габи изглеждаше уплашена, но стоеше непоколебимо малко встрани.

възел, който поддържаше целостта на огромното същество, наречено Гея.

Чироко се намръщи. Една от нишките бе скъсана. След като разгледа тавана по-внимателно ѝ се стори, че прилича на стар пуловер, с който някое палаво котенце си е поиграло добре – целият беше разнищен и раздърпан.

Това я накара да се почувства малко по-уверена. Колкото и да бе могъща Гея, явно бе имала значително по-добри дни.

Приближиха се до първото стъпало на стълбището и стъпиха върху него. То издаде нисък органен звук, който продължи да звучи, докато се изкачваха. Седмото стъпало повиши височината му с половин тон, а тринадесетото с още половин. Продължиха да се изкачват по тази своеобразна хроматична гама и когато достигнаха първата октава, започнаха да се прокрадват метални обертонове.

Изведнъж без всякакво предупреждение от ляво и дясно рукнаха оранжеви пламъци и двете буквално подскочиха три метра във въздуха преди ниската гравитация да ги спре и спусне бавно надолу.

След всичко това гневът отново се надигна в Чироко. Вярно, че бе внушително и страшно, вярно че коленете им се разтрепериха и зъбите им затракаха, тъй като тази демонстрация на груба сила бе предназначена да накара и най-смелия да запълзи. Но също така бе вярно, че на Чироко тя оказа точно обратния ефект. Бог или не, всички тия неща бяха евтини трикове и явно разчитаха на това, че нервите на тези, върху които се прилагаха вече бяха доста изпилени.

– Що за циркаджилъци? – промърмори Габи и Чироко я заобича още повече. Точно това си беше – едно голямо шоу. Но какъв ли беше този Бог, който се нуждаеше от шоу?

Пламъците секнаха, но само, за да избухнат отново, този път два пъти по-високи и облизаха тавана, оформяйки пламтящ жълтеникавооранжев тунел. Двете жени продължиха да вървят.

Пред тях се появиха огромни порти, направени от мед и злато. Те се разтвориха абсолютно безшумно и след като преминаха веднага се затвориха зад гърба им. Колкото повече се приближаваха към един висок трон, целият облян в светлина, музиката ставаше все по-силна и по-силна, докато накрая се извиси до умопомрачително кресчендо. Тронът беше толкова висок, че когато застанаха пред него, достигайки обширната мраморна площадка на върха на стълбището, погледът им не можа да го обхване целия. Горещината беше неописуема.

– Говорете.

Бе произнесено със същия дълбок глас, който чуха навън, но този път той прозвуча малко по-човешки. Веднага след това светлината започна бавно да намалява, ставайки някак по-матова. Хвърляйки предпазливи погледи Чироко успя да различи в мъглата очертанията на огромна човешка фигура.

– Говорете или се върнете там, откъдето сте дошли.

Чироко присви очи и видя голяма кръгла глава, разположена върху дебел врат, очи, които пламтяха като разгорещени въглени и дебели, плътни устни. Четири метра висока Гея стоеше изправена пред трона, върху двуметров мраморен пиедестал. Тялото ѝ беше почти кръгло, с чудовищен корем и гигантски гърди, а ръцете и краката ѝ биха направили чест на всеки професионален борец. Беше чисто гола, с цвят на зелени маслини.

Изведнъж пиедесталът рязко промени формата си, превръщайки се в тревисто хълмче, покрито с цветя.

Краката на Гея вече изглеждаха като дървесни стволоче, а ходилата им се бяха вкоренили в тъмнокафявата почва. Около нея се появило множество малки животинчета, а над главата ѝ закръжиха някакви летящи създания. Погледна право към двете жени и навъси вежди.

– Ъ-ъ... исках. Да!... Ще говоря, ще говоря – трескаво произнесе Чироко, учудвайки се къде изчезна справедливият ѝ гняв. Отвори уста, за да продължи и без да иска забеляза, че Габи трепери, втрещена в Гея. Очите ѝ излъчваха странен блясък.

– Вече съм била тук – шепнеше тя. – Била съм тук...

– Шът – изсъска Чироко и я сръга с лакът. Ще говорим за това по-късно. – После избърса потта от челото си и отново се обърна към Гея.

– О, Велика...

„Не! Недей да угодничиш“ – помисли си тя. „Спомни си какво ти каза Април и Гея обича герои. Моля те Април, моля те, бъди права.“

– Ние дойдохме... аз и още шестима, дойдохме от... ние прелетяхме от планетата Земя преди... в действителност не знам преди колко време... – млъкна, защото разбра, че няма да успее да каже нещо смислено на английски. Пое дълбоко въздух, изправи рамене и запя на езика на Титанидите:

– Пристигнахме с мир, не знам точно преди колко време. Екипажът ни бе малък, твърде малък за твоите мащаби и не представляваше опасност за теб. Ние не носехме оръжие. Въпреки това бяхме атакувани и корабът ни бе унищожен преди да имаме възможност да обясним намеренията си. Бяхме затворени против собствената си воля, при условия

разрушителни за нашите съзнания. Възможността да общуваме помежду си и с нашите приятели на Земята ни бе отнета. В нас бяха извършени промени. В резултата на това отношение един от членовете на моя екипаж се побърка, друг бе на границата на умопомрачението, когато се разделих с него, трети повече не желае да общува със същества от своята раса, а четвърти е загубил голяма част от паметта си. И накрая, една жена е променена неузнаваемо, до такава степен, че повече не признава сестра си, която преди това е обичала силно...

– ...Всички тези неща са чудовищни за нас. Мисля, че може би е била извършена грешка. Искам да ни бъде дадено съответното обяснение. С нас се отнесоха лошо и ние заслужаваме справедливост.

Позволи си да се поотпусне малко доволна, че можа да каже всичко, което искаше. От тук нататък нищо не зависеше повече от нея. Бе престанала да се самозалъгва – не беше възможно да се бие с това нещо.

Гея се намръщи още по-дълбоко.

– Аз не съм подписвала Женевското Споразумение.

Устата на Чироко се отвори и застина така. Най-малко това бе очаквала да чуе.

– Тогава какво си ти? – въпросът се изплъзна преди да успее да го спре.

– Аз съм Гея Великата, Гея Мъдрата. Аз съм света, аз съм истината, аз съм закона, аз съм...

– Тогава ти си цялата планета? Значи това, което ми каза Април е вярно?

Може би не беше мъдро да се прекъсва една Богиня, но Чироко се чувстваше като Оливер Туист, който моли да бъде наказан още повече. Трябваше да се овладее.

– Да аз съм цялата планета. Аз съм Майката Земя, не на вашата Земя, обаче тук. Целият живот извира от мен. Аз съм един от пантеона Богове, който достига до звездите. Наричай ме Титан.

– Тогава ти беше тази, която...

Достатъчно. Аз изслушвам само герои. В песента ти се говореше за големи подвизи. Разкажи ми сега за тях или напусни това място завинаги. Искам да ми изпееш за вашите приключения.

– Но аз...

– Пей... – прогърмя Гея.

И тя запя. Разказът продължи няколко часа, защото въпреки, че Чироко се стараяше да го съкрати, Гея постоянно настояваше за подробности. Разгорещи се – песента увлече и самата нея, още повече, че

езикът на Титанидите бе изключително подходящ за героични песни. Патетичната тоналност, която използваше в момента просто не допускаше възможност някоя фраза да прозвучи страхливо или неуверено. Почувства се много горда, когато завърши, а в сърцето ѝ се бе появила мъничка надежда.

Дълго време след края на песента Гея не каза нищо. Изглежда обмисляше чутото. Чироко нервно запристъпя от крак на крак. Стъпалата започнаха да я наболяват. През главата ѝ премина мисълта, че всичко това започва да става доста отегчително.

Най-накрая Богинята проговори отново:

– Беше добър разказ – заяви тя. – По-добър от всичко, което съм чувала от много векове насам. Вие наистина сте герои. Ще говоря с вас в покоите си.

Казвайки това Гея изчезна и на мястото ѝ остана да трепери няколко минути бледо сияние, след което и то се стопи във въздуха.

Огледа се наоколо. Оказа се, че се намират в голяма сводеста стая. Зад тях стълбището вече не беше осветено и едва се забелязваше как се спуска в тъмнината към вътрешността на главината. В краищата на всяко стъпало стърчаха корозиралите крайници на газови горелки, които още димяха, издавайки остро съскане на охлаждащ се метал. Миризмата на изгоряла гума висеше във въздуха.

Мраморният под беше напукан и обезцветен, покрит с дебел слой прах, върху който ясно се различаваха отпечатъците от собствените им стъпки. Мястото приличаше на овехтял театрален салон, в който след края на представлението са запалили лампите, разпръсквайки илюзията за разкош и величие.

– Откакто сме тук видях доста смахнати неща – промърмори Габи. – Но това надминава всичко. Къде отиваме сега?

Чироко мълчаливо посочи към една малка врата, разположена в стената от лявата им страна. Беше леко открехната и през пролуката струеше бледа светлина. Бутна вратата – тя бавно се отвори, после погледна през нея и чувството ѝ, че вече е виждала това място нарасна. След кратко колебание двете жени пристъпиха навътре.

Влезнаха в обширна стая с четириметров таван. Подът бе покрит с мозайка от млечнобели стъклени правоъгълници, през които накъде отдолу проникваше матова светлина. Стените бяха облицовани с дървена ламперия, боядисана в бежово и навсякъде по тях в позлатени рамки висяха картини, нарисувани с маслени бои. Мебелировката беше в стил Луи XVI.

– Де за ву е? – каза на френски някакъв глас в дъното на стаята и пред тях застана една ниска, трътлеста жена, облечена в безформена торбеста рокля. Приличаше на Гея дотолкова, доколкото един разяден калъп сапун прилича на Микеланджеловата „Пиета“.

– Седнете, седнете – приветливо ги покани тя. – Тук не държим много на официалностите. – Вече видяхте шашармите отвън, а това е горчивата реалност...

– ...Мога ли да ви предложа нещо за пиене?

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Чироко осъзна, че не е в състояние да анализира това, което се случва в момента.

– Знаеш ли какво? – обърна се тя към Гея, чувствайки се леко зашеметена. – Ако някой точно сега ми каже, че Рингмастър никога не е напуснал Земята, а просто се намираме в един от павилионите на Холивуд, бих му повярвала.

– Абсолютно естествена реакция – успокои я Гея, без да престава да шета из стаята.

Донесе чаша вино за Габи и двоен скоч с лед за Чироко, спря се, за да поправи няколко разкривени картини по стените, като през цялото време разръфаните крайща на дрехата ѝ забърсваха прахта по масите.

Беше толкова ниска и тантуреста, че приличаше на буре. Кожата ѝ бе кафеникава и ухабена, а носът ѝ наподобяваше на огромен картоф. В ъглите на очите и чувствителната ѝ уста обаче, се таяха насмешливи трапчинки.

Стремейки се да ангажира съзнанието си с нещо, което да му попречи постоянно да търси прибързано обяснение на всичко това, Чироко се опита да определи на кого ѝ прилича Гея. Най-накрая успя. Да, точно така – приличаше на Чарлз Лаутън такъв, какъвто беше във филма „Частния живот на Хенри VIII“.

Двете жени се бяха разположили в противоположните крайща на овехтялата кушетка. След като постави чашите на малките масички пред всяка от тях Гея прекоси с пухтене стаята, намести туловището си в един голям стол с високо облегало, после изхриптя и скръсти ръце в скута си.

– Попитайте ме нещо – тихо каза тя и се наклони очаквателно напред.

За секунда Чироко и Габи се спогледаха, след което отново се обърнаха към Гея. Настъпи кратко мълчание.

– Ти говориш английски – констатира Чироко.

– Това не е въпрос.

– Как така говориш английски? Къде си го учила?

– Гледам телевизия.

Чироко знаеше какво още иска да попита, но не беше сигурна дали трябва да го направи. Да предположим, че това създание е последното

от съществата, построили Гея? Тъй като все още не бе получила някакво доказателство, че Гея в действителност е един организъм, както бе казала Април, то беше много възможно тази личност тук да си мисли, че е Богиня.

– Какво ще кажеш за това... това шоу навън? – попита Габи.

Гея махна с ръка.

– Всичко това мила, се прави с огледала. Както се казва – ловкост на ръцете. – въздъхна тя и ги погледна стеснително. – Исках да ви изплаша, в случай, че не сте истински герои. Направих го по най-добрия начин, който мога. Мислех също, че след това ще ни бъде по-лесно да общуваме тук – комфортна обстановка, храна, напитки... Мога ли да ви предложа нещо за хапване? Кафе? Кокаин?

– Не, аз бих... не каза ли...

– Кафе? – прекъсна я Гея.

– ...Кокаин?

Кокаинът щипеше в нося й. Чироко обаче се почувства по-спокойна и сега се страхуваше значително по-малко, отколкото преди да влезнат в главината. Облегна се удобно на кушетката и погледна в очите съществото, което наричаше себе си Гея.

– Каза, че са огледала... Тогава ти какво си?

Усмивката на Гея стана още по-широка.

– Право в сърцевината на нещата, а? Обичам прямотата. – сви устни тя и се замисли.

– Какво точно искаш да знаеш? Какво е това, или какво съм аз? – попита след малко Гея, после сложи ръце върху огромните си гърди и без да чака отговора продължи: – Аз съм три вида живот. На първо място, моето тяло, което всъщност е средата, в която се движехте досега. След това идват моите създания, такива като Титанидите например. Те ми принадлежат, но не се контролират от мен. И накрая – моите инструменти, които живеят отделени от тялото ми но въпреки това са част от самата мен. Притежавам и някои възможности за въздействие върху съзнанието. Много са полезни при създаването на илюзии, като тези, които току що видяхте. Наречи ги хипноза и телепатия, макар че не са нито едното, нито другото...

...Мога да създавам и същества, които са материално продължение на моята воля. Това, което сега виждате пред вас е на осемдесет години и е единствено по рода си. Имам и други – най-различни видове.

Именно те построиха тази стая и мраморното стълбище отвън. За целта откраднах идеи от филмите. Аз съм голям киноман. Както разбрах ти също...

– Да, но да стигнеш чак дотам, че...

– Знам, знам – въздъхна Гея. – Виждаш ли, беше дяволски досадно, но просто реших, че трябва да ти говоря по този начин. Когато преди малко, ти казах „аз те чух“... Е добре – използвах горния клапан на Океан вместо ларинкс, издухвайки въздух от спицата. Там долу стана малък ад. Тези три думи покриха със сняг целия Хиперион. Но появявайки се пред вас в това тяло се надявах да ви внуша нещо друго. А то е, че аз съм просто една лекомислена стара жена, една стара жена, която е съвсем самотна тук горе...

За момент настъпи тишина, после Гея въздъхна още веднъж, присви очи и погледна към Чироко.

– Ти май все още подозираш точно това, нали?

– Аз... не знам какво да мисля. Даже и да ти повярвам, аз все още... аз все още не знам какво си ти.

– Аз съм Титан. Искаш ли да знаеш какво е Титан? – попита тя, облегна се назад в креслото си и погледът ѝ се зарея накъде далеч.

– Това, в което в действителност съм, отдавна е потънало в забрава...

...Със сигурност знам единствено, че сме много стари. Не сме продукт на естествено развитие – някой ни е направил. Живеем 3 000 000 години и сме тук от около хиляда наши поколения. През това време сме се променили, макар и не чрез еволюционни процеси, не по начина, по който вие ги разбирате. Голяма част от историята ни е загубена безвъзвратно в миналото. Не знаем каква раса ни е построила, нито с каква цел. Достатъчно е да се каже, че нашите създатели са ни направили много добре. Те са си отишли, но всъщност са тук. Допускам, че техните потомци все още живеят в мен, но ако това е така то отдавна са забравили предишното си величие. Често получавам съобщения от моите сестри, разпръснати из цялата галактика. В никое от тях не се говори за създателите.

Затвори очите си за няколко секунди, после отново ги отвори и зачака.

– Добре – нетърпеливо произнесе Чироко. – Но ти пропусна доста подробности. Как си дошла тук? Каза, че слушаш радио. Можеш ли да

говориш по него? И ако можеш, защо досега не си установил контакт със Земята? Ако...

Гей вдигна ръка, усмихвайки се под мустак.

– Моля те, едно по едно. Освен това правиш твърде много предположения. Какво не кара да мислиш, че съм дошла тук отнякъде? Аз съм родена в тази система, точно както и ти. Моето родно място е Рея. В този момент зародишът на дъщеря ми се развива на Япет. Около Уран обикаля цялото семейство Титани. Именно те съставят невидимите пръстени. Много по-малки са от мен – аз съм най-големият Титан в тази част на галактиката.

– Япет? – извика Габи. – Но една от причините, поради които ние...

– Спокойно. Всичко ще ви обясня. По този начин ще си спестите експедицията до там...

– Ние не можем да пътуваме между звездите. Всъщност въобще не можем да се придвижваме, с изключение на някои незначителни корекции на орбитата.

– По периферията на колелото произвеждам яйца. Собствената ми ротация им придава голяма скорост и когато ги освободя те се изстрелват в пространството. Старая се да ги насоча колкото се може по-добре, но поради големите разстояния, да се удари предварително набелязаната цел е доста трудно, тъй като веднъж изхвърлени повече не могат да се направляват.

Когато попаднат на подходящо небесно тяло, те се захващат за него и пускат корен. Япет например е идеално място – нито много голям, нито много малък, няма въздух, скалист е и слънцето го осветява достатъчно силно. След около 50 000 години младият Титан е готов да се роди. В края на този период дъщеря ми вече беше покрила изцяло едното полукълбо на Япет. Това стана преди седемдесет и пет години и затова тогава едната му страна изглеждаше значително по-светла от другата.

След като се развие напълно, детето Титан започва да се свива, докато се превърне в дебела лента обикаляща повърхността на кълбото от полюс до полюс. Този път се наложи дъщеря ми да се зарови много дълбоко. Трябваше да достигне чак до ядрото на луната, за да се сдобие с жизненонеобходимите й елементи. Страхувам се, че Япет вече е напълно изтощен. Баба ми, а преди това и нейната майка също са използвали тази луна.

В момента дъщеря ми е заета със синтеза на горивото, което ще й позволи да се откъсне от Япет. Това ще се случи след пет или шест години. Когато бъде готова, но нито един ден по-рано, защото след като

веднъж се роди трябва да е събрала цялата маса, която въобще ще притежава до края на живота си, тя ще се отблъсне от Япет. И струва ми се, че когато това стане той ще се разпадне, като онази другата луна, от която навремето се формираха Пръстените на Сатурн.

– Имаш предвид, че Титаните са причинили появата на Пръстените – попита Габи.

– Не го го ли казах достатъчно ясно преди малко? – Гея изглежда леко се ядоса, но веднага ѝ мина, явно самата тя бе напълно погълната от собствения си разказ.

– Беше много отдавна и не можете да ме държите отговорна за това. Та исках да кажа, че след като веднъж дъщеря ми се освободи, постепенно ще забави скоростта си и ще започне да се върти около себе си точно като мен. Тази част от нея, която ще се сформира като главина на колелото ѝ, сега все още е прикрепена към повърхността на Япет. В космоса тя ще се свие в центъра, изтегляйки след себе си спиците. След това ще ускори въртенето, ще стабилизира орбитата си и постепенно ще започне да се пълни с въздух, за издига вътре в себе си планини, за да се подготви за създанията, които ще... е, мисля че схванахте какво ще стане. Ставам много бърлива, когато говоря за дъщеря си. Предполагам, че всички родители са такива.

– Не, не разказът ти е много увлекателен – успокои я Чироко. – Вътре в дъщеря ти също ще има Титаниди, ангели и цепелини така ли?

– Не, съмнявам се, че ще има Титаниди. Ако те ѝ харесват, ще трябва да си измисли сама, както направих аз.

– Май не разбирам какво имаш предвид – поклати глава Чироко.

– Не толкова сложно. Повечето от видовете, които са в мен са потомци на съществата, които Титанидите са подслонили още при създаването на нашата раса. Всяко яйце, което изстрелвам съдържа семената на милиони породи, такива като електронните растения например. Не мисля, че моите създатели са се интересували много от машини. Просто са отглеждали всичко, от което са имали нужда – от дрехите до самите къщи...

– С Титанидите и ангелите обаче, нещата са по-различни. Вие се учудвахте преди да свикнете с тях, как е възможно да приличат толкова много на хората. Отговорът е прост – използвах хората за модел. Титанидите ми се отдадоха лесно, но ангелите... Имах много главоболия с тях! Разказвачите, които ги описваха по радиото явно притежаваха много повече въображение отколкото практически усет. Трябваше да ги конструирам с огромни крила, за да могат да се отлепят от земята, даже

при ниската гравитация и високото въздушно налягане в мен. Признавам, че не приличат на библейския модел, но действат! Виждаш ли основният проблем беше...

– Ти сама си направила ангелите? – прекъсна я Чироко. – Абсолютно целите, до най-малкото перце?

– Не го ли казах достатъчно ясно преди малко? Проектирах тяхната ДНК. Това за мен не е по-трудно отколкото за теб да направиш от глина някакъв модел.

– Всичко в ангелите е конструирано от теб? И си взела основната идея от разказите по радиото? Но това значи, че те не могат да бъдат много стари като раса. Имам предвид твоите стандарти.

– Титанидите съществуват по-малко от век. Ангелите са още по-млади.

– Тогава... тогава ти си Бог. Не искам да намесвам теологията, но мисля, че знаеш какво имам пред вид.

– Ами за всички практически цели тук в моето малко ъгълче от вселената... да, аз съм Бог. – усмихна се Гея и скръсти ръце. Изглеждаше доста самодоволна.

Чироко погледна с копнеж към вратата. Би било прекрасно, ако сега стане, излезе през нея и се опита да забрави всичко, сякаш никога не се е случвало.

„Нима има някакво значение“ – запита се тя, – „дали тази личност тук е последният оцелял от създателите на гигантското съоръжение, побъркал се е от самота? Така или иначе явно, че именно това същество управлява този свят наречен Гея. Абсолютно все едно е дали се идентифицира с него или не, важното е, че притежава върховната власт.“

Странно, обаче Чироко се улови, че в определени моменти тази жена ѝ харесва, но после си припомни с каква цел бе дошла чак тук на главината.

– Има две неща, за които искам да те помоля – опита се да говори колкото се може по-меко тя.

Гея трепна и застина нащрек.

– Да? Продължавай. Интересно, но аз също искам да те помоля за две неща.

– Ти? Да ме помолиш? – учуди се Чироко. Не бе очаквала такъв развой на нещата. Беше достатъчно ядосана от това, което се случи с Рингмастър. Знаеше, че с нея и с нейния екипаж се бяха отнесли

отвратително, но почувства, че е много трудно да го каже на една Богиня. В този момент най-много от всичко желаеше да има поне една хилядна от смелостта, която прояви там отвън на главината, крещейки предизвикателства в тъмнината.

– Какво бих могла да направя за теб – най-после попита тя.

– Може би ще бъдеш доста изненадана. – усмихна се Гея.

Чироко погледна към Габи, която леко притвори очи и тайничко ѝ стисна палци.

– Първо... ъ-ъ, първото засяга Титанидите... – започна Чироко и млъкна.

Прокле се наум, защото това трябваше да бъде второто, но после реши, че така е по-добре. Нищо не пречеше да опипа почвата.

– Една от Титанидите... Казва се Трубадур – продължи тя и изпя името. – Той ме помоли да... помоли ме, ако някога се добера достатъчно близо до теб, ако някога те видя, да те попитам защо трябва да има война.

Гея се намръщи, но явно беше смутена, а не ядосана.

– Сигурна съм, че си си направила съответните заключения – промърмори тя.

– Така е. Направих ги. Ненавистта срещу ангелите е заложена в тях. Това е инстинкт. Омразата към Титанидите пък е заложена в ангелите.

– Абсолютно вярно.

– Тогава след като ти си ги направила, то би трябвало да имаш някаква причина, за да...

Гея я погледна изненадано.

– Да, разбира се. Аз исках да има война. Никога не бях чувала за войните, докато не започнах да гледам вашата телевизия. Изглежда, че вие, хората много ги обичате. Всеки няколко години избухва по една война. Помислих си, че не лошо и аз да опитам.

Доста дълго Чироко стоя тъпо, без да може да измисли какво да каже. По едно време осъзна, че устата и е зяпнала.

– Каза го сериозно, нали? – най-после успя да проговори тя.

– Напълно сериозно.

– Просто не знам как да го разбирам.

– Бих искала да не се страхувате от мен – въздъхна Гея. – Уверявам ви, че сте в безопасност.

– Но как можем да знаем това? – наклони се напред Габи – Ти... – понечи да продължи тя, но стисна зъби и погледна към Чироко.

– Аз разруших вашия кораб. Вторият въпрос в списъка нали?

Сигурна съм. Има много неща, които не знаете. Искате ли още малко кафе?

– Не сега, благодаря – нетърпеливо каза Чироко. – Гея, или Ваша светлост или как там още трябва да се обръщам към теб...

– Гея е достатъчно.

– ...Ние не обичаме войната. Аз не я обичам и не мисля, че някой нормален човек я обича. Сигурна съм, че ти си гледала и антивоенни филми.

Богинята се намръщи и захапа кокалчетата на пръстите си.

– Разбира се, че съм гледала. Но бяха толкова малко и толкова примитивно направени, че... Освен това в тях имаше повече кръвища, отколкото в по-голямата част от военните филми. Ти каза, че не обичате войната, но как тогава ще обясниш този огромен интерес към нея.

– Съжалявам, но не знам отговора. Всичко, което знам обаче е, че аз мразя войната и, че Титанидите също я мразят. Те биха искали тя да спре. Това е едно от нещата, които ме накараха да дойда до тук. Искам да те помоля войната да спре.

– Никаква война? – погледна я подозрително Гея.

– Не.

– Нито даже, някоя малка схватка от време на време?

– И това не.

Гея отпусна тежко рамене, постоя малко така и въздъхна дълбоко.

– Много добре – каза тя. – Считай, че е направено.

– Надявам се, че няма да бъде твърде трудно – продължи Чироко. – Вярно, че не знам как ще...

– Направено е! – прекъсна я Гея. В това време стаята се освети от няколко светкавици и около главата на Богинята се появи бляскав ореол. Гръмотевиците накараха Габи и Чироко да скочат на крака. Габи извади наполовина сабята си от ножницата и побърза да застане между Чироко и Гея.

Няколко секунди всички мълчаха неловко.

– Не исках да стане точно така – ръцете на Богинята потрепваха нервно. – Беше просто... Е добре, малко съм разочарована от себе си – въздъхна тихо тя и с жест ги покани да седнат обратно по местата си.

– Трябваше да ви предупредя, че в момента се извършва – извини се Гея, когато нещата се поуспокоиха. – Извиквам обратно Титанидите и ангелите. Препрограмирането ще отнеме известно време.

– Препрограмирането? – подозрително попита Чироко.

– Никой няма да пострада, мила. Земята ще ги погълне и след

известно време ще се появят отново, но вече без омраза в сърцата си. Доволна ли си?

Питайки се дали има някаква алтернатива Чироко побърза да кимне с глава.

– Много добре. А сега, по втория въпрос. Вашият кораб... Не съм аз...

Гея бързо вдигна ръка и изчака докато не се увери, че Чироко няма да я прекъсне и едва след това продължи:

– Вече ви казах, че аз съм целия свят, че аз съм Гея. Това беше самата истина, но до преди известно време. Сега обаче не е съвсем така. Имайте пред вид, че съм на 3 001 266 години. – повдигна едната си вежда тя и направи дълга пауза.

– Три милиона? – присви очи Чироко. – Но не каза ли преди малко, че това е продължителността на вашия живот?

– Точно така. Аз съм много стара. Не само по вашите стандарти, но и по моите. Сигурно сте го видели долу на колелото и тук на главината. Пустините ми са по-сухи от всякога. Голяма част от земите ми са заледени напълно. Нищо не мога да направя. Съмнявам се, че ще изкарам още стотина хиляди години.

Внезапно Чироко се разсмя. Това разтревожи Габи, но Гея само леко наклони глава на едната страна и вежливо изчака докато Чироко се овладее.

– Извинявай, някак си ми е трудно да ти съчувствам. Само 100 000 години! – най-сетне спокойно каза тя и веднага пак се разсмя, но този път и Гея се присъедини към нея.

– Права си. Ще мине още много време преди да хвърля топа. Не е изключено да надживея цялата ви раса. – промърмори Гея, продължавайки да се усмихва, после се изкашля, прочисти гърлото си и продължи: – Но да се върнем към това, което исках да ви кажа. Накратко – умирам. Хиляди от системите ми функционират лошо или въобще са унищожени. Все още се държа, но вече не съм това, което бях...

– ...Припомнете си динозаврите. Два мозъка – единият в главата, а другият в задника. Децентрализирано управление на огромното тяло. Аз съм устроена по същия начин. Когато бях млада, моите спомагателни мозъци ме слушаха и ми се подчиняваха така, както пръстите на ръката се подчиняват на вас. Но през последния половин милион години това се промени. Загубих голяма част от управлението на външните области. Сега на колелото има дванадесет отделни разума и даже тук на главината в централния нервен възел аз съм разделена на две личности...

– ...Също както при Боговете от гръцката митология, децата ми се оказаха неуправляеми, капризни и антагонистични. Постоянно се карам с тях. Там долу има добри земи, но има и лоши. Хиперион е една от добрите. Прекрасно се разбираме с тази област...

– ...Рея е темпераментна и напълно умопобъркана, но почти винаги успявам да я придумам да направи това, което искам.

– Океан е най-лошият. Отдавна не си говорим. Ако успявам понякога да постигна нещо в тази област, то е само чрез измама или хитрост...

– Океан беше този, който улови кораба ви.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Когато почувства, че властта на Гея отслабва Океан изпадна в мрачно настроение и се замисли за около 10 000 години. През това време тя все още можеше да унищожи тази току що начеваща независимост, така старателно прикривана от него. Недоволството му нарастваше непрекъснато.

Защо трябваше точно той да е в тъмнината? Защо трябваше точно той, най-могъщият от океаните вечно да е покрит с лед? Животът в неприветливите сурови земи, които притежаваше бе осакатен и уродлив. Много от децата му биха загинали, ако се покажеха на дневна светлина. С какво Хиперион бе по-добър от него, за да бъде толкова плодороден и светъл.

Тихо и бавно, по няколко метра на ден, Океан успя да протегне под земята един нерв до Рея и установи директен контакт. След като си поговориха обаче, той разбра, че семето на безумието е поникнало в нея и обърна очите си на запад с намерението да открие по-надежден съюзник.

Мнемозина не ставаше за нищо. Беше опустошена физически и емоционално и постоянно скърбеше за загубата на буйната си растителност. Опита се внимателно да възбуди в тази нещастница ненавист към Гея, но тъй като не можа да проникне в дълбините на нейната депресия продължи да прокарва тунела по-нататък.

След Мнемозина се простираше нощната зона на Кронус. Тук властта на Гея бе непоклатима. Сателитният мозък, който управляваше тези територии бе все още здраво свързан с главният и не беше успял да развие собствено съзнание.

Океан продължи движението си на запад. Без напълно да го съзнава той прокарваше комуникационната мрежа, която в бъдеще щеше да съедини шестте непокорни зони.

Най-верният си и мощен съюзник откри в лицето на Япет. Ако двамата бяха разположени в съседство един до друг, то биха могли да отхвърлят властта на Гея, защото тактиката, която разработиха предполагаше близко съюзническо взаимодействие. Поради тази причина засега можеше само да кроят планове и да се поддържат взаимно. Наложиха се да се върне обратно и да заздрави съюза си с Рея.

Бунтът започна някъде по времето, когато на Земята египтяните

строяха пирамидите. Без да предупреди, Океан спря потока на охлаждащите флуиди, които преминаваха през могъщото му тяло и циркулираха в носещите кабели, контролирани от него. В най-отдалечения източен край на морето, покриващо по-голямата част от замръзналата зона той управляваше две речни помпи – огромни трикамерни мускули, с помощта на които водите на Офион се прехвърляха нагоре към Западен Хиперион. Океан преустанови мощните пулсации на помпите, а Рея на изток направи същото с петте помпи, снабдяващи с вода планинските вериги в собствената ѝ земя. Освен това тя ускори действието на съоръженията, които изпомпваха вода от Хиперион. Затворен от запад и изсмукван от изток той започна да вехне.

След няколко дни, Офион престана да тече.

– Научих това от Рея – продължи Богинята. – Бях разбрала, че губя контрола над периферните мозъци, но тъй като никой от тях дотогава не се бе оплаквал, не можех да си представя, че съществува някакво недоволство.

Докато Гея им разказваше за бунта на Океан в помещението постепенно бе станало по-тъмно. Повечето от луминисцентните панели на пода бяха угаснали. Тези, които все още оставаха да светят излъчваха мъждукащо оранжево сияние. Стените на стаята се бяха отдръпнали в полумрака.

– Знаех, че трябва да направя нещо. Той бе започнал да разрушава цели екосистеми и сигурно щяха да минат хиляди години преди отново да ги възстановя.

– И какво направи? – прошепна Габи, а Чироко скочи възбудено на крака, хипнотизирана от тихия глас на Гея.

Тя протегна ръка и бавно я сви в юмрук.

– Стърчих се.

В продължение на 3 000 000 години огромният кръгъл мускул бе застинал неподвижно, изпаднал в латентно състояние. Бе използван само веднъж, за една единствена функция – свивайки се в центъра да формира главината и да изтегли спиците след себе си веднага след като Титанът се роди. Цялата система от носещи кабели бе свързана с него, с тази мощна опора, която поддържаше целостта на света, наречен Гея.

Внезапно мускулът трепна и се сви от едната страна.

Милиони тонове лед и скали подскочиха във въздуха.

Десет хиляди квадратни километра от повърхността на Океан се издигнаха нагоре, подобно на скоростен асансьор. Замръзналото море се превърна в обширно блато покрито с кубчета лед, големи колкото жилищни квартали. Навсякъде по Гея нишките на кабелите започнаха да се разнищват и късат като изгнили въжета, шибайки земята под тях.

Мускулът се отпусна.

За един кратък момент безтегловността се възцари в Океан. Гигантски ледени плочи плуваха в небето като снежинки, превъртайки се бавно под напора на урагана, който започна да духа откъм главината. Когато Океан се спусна на мястото си, петнадесетте кабела се изпънаха като струни и затрептяха, издавайки неописуеми звуци, които завладяха света, сливайки се в смъртоносен химн, възпяващ отмъщението на Богинята. Мощта на звуковата енергия бе толкова голяма, че оголи горните десет метра от почвата на съседните зони, превръщайки я в прах. От всички страни завилняха бесни вихрушки и разнесоха прахта по цялото колело, обикаляйки го десетина пъти преди яростта им да стихне.

Като ръка, която стиска гумена топка мускулът в главината се свишаше и разпускате многократно в двудневен ритъм, причинявайки силни вибрации по цялата Гея.

Тя си беше приготвила и още един трик, но изчакваше докато тактизмът съдере от Океан всичко, оставяйки му само голи скали. Имаше още шест мускула, които управляваха спиците и сега сгъна един от тях.

Спицата, която бе разположена над Океан трепна и се сви до половината от нормалния си диаметър. Лишени дълго време от води дърветата бяха изсъхнали като прахан. Блъскайки се едно в друго те започнаха да се чупят, отделяйки се от плътта на Гея и да падат надолу в бездната.

Някъде на половината път до дъното избухнаха в пламъци.

Океан се превърна в огнен ад.

– Исках да го изгоря това копеле – изсъска Богинята. – Исках да го дамгосам веднъж завинаги.

Чироко се изкашля, протегна ръка и взе чашата си, която стърчеше забравена на масата. Ледените кубчета изтракаха тревожно в настъпилата тишина.

– Беше твърде хитър и потаен, но успях да му внуша страх от Бога – продължи Гея и тихо се изкиска. – Но и самата аз се изгорих. – Огънят

повреди долния клапан на спицата. От тогава насам, всеки седемнадесет дни го поразявам с урагани и звук. Така, че мощният звук, който чувате не е моето ридание, а моето предупреждение. Всъщност не знам какво го прихвана – хиляди години беше много добро момче, но явно не става така тая работа, не може дузина Богове да управляват един свят. Гърците много добре са знаели това. Спомнете си митологията...

...Виждате ли, лошото е там, че неговата съдба е свързана с моята. Все пак той е част от собственото ми съзнание, а това значи, че според вашите разбирания аз съм умопобъркана.

– Не знам... Държеше се добре, даже много добре, преди да дойде тук насам.

Планирах да установя контакт с вас няколко дни преди да пристигнете тук. Възнамерявах да ви поема с външните манипулатори на Хиперион. Уверявам ви щях да го направя толкова деликатно, толкова внимателно... без да счупя дори една стъклена чашка.

– Океан се възползва от това, че загубих възможността да се свържа с вас. Имам три радиопредавателни органа и трите са долу на колелото. Единият от тях преди няколко века излезе от строя. Другите два са разположени в зоните на Океан и Крий. Крий е мой съюзник, но Рея и Теида успяха да разрушат неговия радиопредавател. По този начин всичките ми комуникационни възможности се оказаха контролирани от Океан.

– Реших да не прехващам кораба, защото след като предварително не бяхме установили връзка, сигурно щяхте да изтълкувате погрешно действията ми.

Но Океан ви искаше за себе си.

Битката се разгоря под повърхността в зоните на Океан и Хиперион, в огромните тръбопроводи, през които течеше хранителната течност, позната като млякото на Гея.

Докато се решаваха съдбите им, всеки един от пленниците бе капсулиран в предпазен гел, а скоростта на метаболизма му – забавена до минималната възможна. От медицинска гледна точка хората се намираха в кома, абсолютно безчувствени и лишени от възможността да усещат това, което ги заобикаля.

Основните оръжия, които противниците използваша във войната бяха помпите, задвижващи хранителните и охлаждащите течности дълбоко в недрата на Гея. В един момент между двете воюващи страни се

създаде такава голяма разлика в налягането, че един млечен гейзер изби през повърхността на Мнемозина, струята се издигна стотина метра във въздуха и падайки върху пясъците причини кратковременната поява на неголям оазис в пустинята.

Биха се почти една година, докато по едно време Океан осъзна, че губи. Капсулите потекоха към Хиперион, тласкани от невъобразимо мощното налягане, което Гея успя да постигне обединявайки усилията на Япет, Кронос и Мнемозина.

Океан промени тактиката. Проникна в съзнанието на пленниците и ги събуди.

– През цялото време се страхувах, че ще направи точно това – процеди Гея. Докато разказваше светлината в стаята се бе стопила съвсем. – Беше се свързал с мозъците ви. За мен бе особено важно да разруша тази връзка. Използвах тактика, която не мисля, че ще разберете. Постигнах целта си, но не напълно, защото загубих една от вас. Когато си я върнах обратно – вече бе променена...

– Той се опита всички ви да разруши преди да се добера до вас. Имам пред вид мозъците, а не телата. Би било доста лесно. Заля ви с информация. Имплантира вирукащата реч на цепелините в един от вас, песните на Титанидите в други двама. Това, че запазихте разсъдъка си все още ме удивлява...

– Не всички – прекъсна я Чироко.

– Така е. Много съжалявам и ще се опитам да ви обезщетя по някакъв начин.

Докато Чироко се питаше какво би могло да се направи, за да се оправят нещата, внезапно Габи, произнасяйки думите ясно и високо каза:

– Спомням си как се изкачвах нагоре по една огромна стълба. Преминах през две високи порти, направени от злато и застанах в краката на Бога. Преди няколко часа, когато идвахме насам ми се стори, че вече съм била на същото място. Какво ще кажеш за това?

– Опитвайки се да обясня какво става, говорих на всички ви – каза Гея. – Във вашето положение обаче, лишени дълго време от сетивата си, бяхте умствено много пластични. Така, че явно всеки от вас е изтълкувал по свой начин нещата, които ви казах.

– Нищо не си спомням – обади се Чироко.

– Затъмнила си го. Приятелят ти Бил отиде още по-далеч и затъмни голяма част от паметта си... След като беседвах с всеки от вас чрез

Хиперион, реших какво трябва да се направи. При Април процесът бе стигнал твърде далеч. Твърде дълбоко й бяха втъпнени културата и обичаите на ангелите. Ако се бях опитала да я върна към това, което е била щях да я унищожа. Транспортирах я до спицата, извадих я на повърхността и я оставих сама да реши съдбата си.

– Мозъкът на Джен бе болен. Закарах го в Рея, по-далеч от вас, за да не може да ви навреди и се надявах да си остане там. Трябваше да го унищожа.

– Не – въздъхна Чироко. – Не е трябвало. Аз също го оставих да живее, когато трябваше да го убия.

– Караш ме да се чувствам по-добре – каза Гея. – А що се отнася до останалите, налагаше се веднага да се върнете в пълно съзнание. Нямаше време дори да ви събера заедно, за да може да се появите на едно и също място. Надявах се, че рано или късно ще се доберете до тук и след време вие двете го направихте. И сега... сега можете да си отидете в къщи.

Чироко бързо погледна нагоре.

– Да, спасителният кораб е тук. Под командването на капитан Уоли Свенсън и...

– Уоли! – едновременно извикаха Габи и Чироко.

– Приятел? Скоро ще го видите. Бил разговаря с него от две седмици насам.

Гея явно се чувстваше неудобно от нещо и когато отново заговори гласът ѝ бе леко сприхав.

– Всъщност това е малко повече от спасителна операция.

– Така си и мислех.

– Да. Капитан Свенсън е въоръжен и е готов да води война с мен. Носи голям брой ядрени бомби и присъствието му тук ме прави малко нервна. Това е едно от нещата, за които искам да те помоля. Би ли могла да кажеш някоя добра дума? Знаеш, че не бих могла да бъда заплаха за Земята.

Чироко се поколеба няколко секунди преди да отговори и Гея се почувства неловко.

– Да, мисля че мога да оправя нещата.

– Благодаря ти много. В действителност той не каза, че ще ме бомбардира, а и когато откри, че има спасили се от екипажа на Рингмастър, тази възможност се отдалечи още повече. Прихванах няколко от неговите разузнавателни кораби и сега хората му изграждат базов лагер близо до Титантаун. Можеш да му обясниш какво се е случило защото не съм

сигурна, че ми вярва.

Чироко кимна и дълго време нищо не каза, очаквайки Гея да продължи. Тя обаче също мълчеше – явно оставяше Чироко да говори.

– А ние? Ние как да разберем, че можем да вярваме на всичко, което ни каза?

– Не мога да ви дам никакви доказателства. Мога само да ви помоля да ми повярвате.

Чироко кимна отново и стана от мястото си. Опита се да го направи непринудено, но никой не го очакваше. Габи изглеждаше объркана, но също стана.

– Беше много интересно – любезно каза Чироко. – Благодаря за кокаина.

– Нека да не вършим прибързани неща – едва успя да овладее учудването си Гея. – След като веднъж ви върна на колелото, няма да имам възможност пряко да разговарям с теб.

– Изпрати ми пощенска картичка.

– Гласът ти май прозвуча малко гневно?

– Ами не знам. Ти как мислиш? – Внезапно Чироко наистина почувства гняв, без самата да знае защо. – Аз съм твой пленник, няма значение как го наричаш.

– Това не е съвсем вярно.

– Виждаш ли, имам само твоята дума. Само твоята дума, за това, че не съм пленник, а и за много други неща. Довеждаш ме в една стая, изкопирана от някой стар филм, показваш ми една дърта трътлеста жена и ми даваш възможност да задоволя единствения си порок кокаина. След което ми разказваш една дълга и доста неправдоподобна история. Защо трябва да ти вярвам?

– Съжалявам, че чувстваш нещата по този начин.

– Остави – уморено поклати глава Чироко. – чувствам се малко разочарована, това е всичко.

Габи повдигна едната си вежда, но нищо не каза.

– Разочарована? – учуди се Гея. – Не мога да си представя защо мислиш така. Постигна това, което искаше въпреки, че беше изключително трудно. Спря войната. И сега си отиваш в къщи.

– Точно въпросът с войната ме раздразни.

– И по какъв начин?

– Не вярвам на историята, която ми разказа. Така, или иначе не на цялата история. Ако действително искаш да отида и да те оправдая, ще трябва да ми разкриеш истинската причина, поради която Титанидите и

ангелите се бият почти цял век. Тази, която ми каза е твърде незначителна.

– Опит – веднага отговори Гея.

– Би ли повторила?

– Опит... Нямам врагове. Нямам нужните инстинкти, които биха ми помогнали да се справя с една война. Знаех, че скоро ще се срещна с човешката раса, а всичко, което бях научила за хората подчертаваше тяхната агресивност. Навсякъде – в новините, в книгите, във филмите се говори предимно за война, убийства, жестокости и омраза.

– Подготвяла си се за война с нас?

– Исках просто да проуча техниките, в случай, че ми се наложи.

– И какво научи?

– Че нямам никакви шансове да спечеля. Бих могла да разруша вашите кораби, ако се приближат достатъчно близко, но това е всичко. Нямам чувство за стратегия... ще ме унищожите за миг. Веднага след като вие хората пристигнахте тук, Април революционизира атаката на ангелите, а Джен беше на път да даде нови оръжия на Титанидите. Разбира се, самата аз бих могла да им ги дам. Гледала съм достатъчно много каубойски филми, за да знам какво представляват лъкът и стрелата.

– Защо не им ги даде?

– Надявах се, те самите да ги изобретят.

– А те защо не го направиха?

– Титанидите са нова раса. Липсва им изобретателност. Вината, разбира се е моя – никога не съм била силна в оригиналността. Откраднах от някакъв филм огромния пясъчен червей в Мнемозина. Във Феба живее една гигантска маймуна, с която много се гордея, но всъщност тя е още една имитация. Титанидите ги взаимодействах от митологията. Все пак сексуалното им устройство си е оригинално мое... – изглеждаше толкова самодоволна, че Чироко почти се усмихна.

– Виждаш ли – продължи Гея. – Мога да направя телата, но просто не е по силите ми да заложа в съзнанието на расите, които създавам ... е добре, ще го кажа – подлостта. Вие хората я имате в най-чистия ѝ вид.

– Така, че реши да вземеш назаем малко – прекъсна я Чироко.

– Извинявай, не разбрах?

– Не се прави на невинна. Случи се нещо, нещо от особена важност за мен, Габи и Август, за което забрави да споменеш. Така или иначе, до известна степен ти вярвам за повечето от нещата, които ми разказа, но сега ти се отдава случай да ме убедиш напълно, че всичко, което каза е истина. И така... защо забременяхме?

Дълго, много дълго време Гея не каза нищо. Това разтревожи Чироко и тя се приготви да побегне. Преди всичко, Гея все още беше Богиня, а гневът на една Богиня беше нещо, което...

– Аз го направих – най-после проговори Гея.

– Да не би да си мислила, че ще ни хареса?

– Бях сигурна, че няма. Сега съжалявам. Много съжалявам, но вече е направено.

– И развалено.

– Знам – въздъхна Гея. – Изкушението беше твърде голямо. Отдавах ми се шанс да получа нов хибрид, съчетавайки най-доброто и от двете раси. Надявах се да съживя отново... няма значение. Направих го и не се опитвам да се извиня. Но не се и гордея с това.

– Както и да е, радвам се да го чуя. Просто не прави повече така, Гея. Ние сме мислещи същества, точно както и ти, и заслужаваме с нас да се отнасят по-достойно.

– Сега разбирам това – разкаяно прошепна Гея. – Но ми е доста трудно да свикна с тази концепция.

„Да, вероятно е трудно“ – злобничко помисли Чироко. – „След като 3 000 000 гидини си била Богиня.“

– Аз имам един въпрос – внезапно каза Габи, която досега бе мълчала, явно доволна от начина, по който Чироко провеждаше разговора. – Беше ли това пътешествие действително необходимо?

– Права си – призна Гея. – Можех направо да ви пренеса тук. Твърде очевидно е, след като пренесох Април до самата основа на сплицата. Би имало известен риск, поради допълнителното време, което би се наложило да прекарате в изолация, но бих могла да ви приспя отново.

– Тогава, защо не го направи? – попита Чироко.

Гея бързо протегна ръце.

– Хайде да спрем да се будалкаме един друг, искаш ли? Първо – не знаех дали го заслужавате. Второ – бях, а и все още съм малко уплашена от вас. Не лично от вас двете, а от хората въобще. Сприхави сте и лесно се разгневявате.

– Не бих го оспорила.

– Но така или иначе успяхте да се доберете до тук, нали? Точно това исках да разбера – дали можете да го направите. И би трябвало да ми благодарите, защото прекарахте чудесно времето си.

– Не мога да си представя, че можеш да помислиш нещо такова...

– Решихме да бъдем честни, спомни си? Вие наистина изгаряте от щастие, че ще си отидете в къщи, нали?

– Е, разбира се аз...

– Много добре виждам, че не изгаряте. Имахте цел, която трябваше да постигнете – да се изкачите тук. Сега всичко свърши... Най-добрите месеци от вашия живот. Отречи го, ако можеш.

– Как можа да го кажеш? – Чироко почти бе загубила способността си да говори. – Видях как мъжа, когото обичам едва не беше убит – аз самата бях на крачка от смъртта. Двете с Габи бяхме изнасилени, наложи се да преживея един аборт, а Април бе превърната в чудовище. Август е...

– На Земята също можеха да те изнасилят – прекъсна я Гея. – А колкото до другото... ти да не би да очакваш, че ще бъде лесно? Съжалявам за аборта и казах, че това никога няма да се повтори. Кажи ми честно, обвиняваш ли ме за останалото?

– Е добре, не. И мисля, че вярвам в твоите...

– Но ти се иска да ме обвиниш. Така за теб би било по-лесно да си отидеш от тук. Разбирам, трудно ти е да признаеш, че въпреки всичките тези неща, които се случиха на твоите приятели и нито едно от които ти лично нямаш вина, все пак изживя едно изключително приключение.

– Това е най...

– Капитан Джоунз, опознахте добре и мога да заявя, че никога не си била призвана да бъдеш Капитан. Просто не си скроена така. О, ти се справи добре, много добре, по същия начин, както се справяш с повечето от нещата, с които се заемаш. Но ти не си за Капитан. Не обичаш да заповядваш на хората около себе си. Харесва ти да бъдеш независима, харесва ти да посещаваш непознати, опасни места и да изживяваш вълнуващи приключения. Ако се бе родила в по-ранни времена ти би станала пътешественик или наемен войник.

– Ако се бях родила мъж, обаче – поправи я Чироко.

– Да, така е, но само защото едва в последно време жените се допускат до участие в истински опасни мисии и то само в космоса – единственото разрешено място за вас. Но това е твърде цивилизовано и не е за теб.

Чироко се бе отказала от опитите си да я прекъсне. Нещата бяха отишли достатъчно далеч и най-добре беше да позволи на Гея да се изкаже докрай.

– А сега ти имаш възможност да вършиш точно това, за което си създадена – изкачваш върхове, за които се знае, че е невъзможно да се изкачат, общувайки със странни същества, заканвайки се с юмрук към неизвестното, плюейки в окото на Бога... Да, ти направи всичките тези

неща. Вярно, беше ранена и изпита силната болка и ако продължиш по този път това постоянно ще се случва. Ще мръзнеш, ще гладуваш, кръвта ти ще изтича и ще припадаш от изтощение. И така, какво искаш? Да прекараш останалата част от живота си зад някое бюро? Тогава върви си в къщи, то те чака.

Някъде далече долу, откъм дъното на бездната под главината се долавяше слабият вой на вятъра. Огромни количества въздух се всмукваха във вертикалната камера, висока 300 километра и тази камера беше населена с ангели. Чироко се огледа около себе си и трепна. От дясната ѝ страна Габи се бе обърнала в очакване към нея и кой знае защо се усмихваше.

„Какво ли е това, което тя знае, а аз не знам“ – запита се Чироко и погледна към Гея:

– Какво всъщност ми предлагаш?

– Възможност да изживееш един много дълъг живот, но едновременно с това съществува и вероятност той да се окаже много кратък. Предлагам ти добри приятели и жестоки врагове, вечен ден и безкрайна нощ, възбуждащи песни и силно вино, трудности, изпитания, победи, отчаяние и слава. Предлагам ти начин на живот, какъвто не би намерила на Земята, начин на живот, какъвто знаеше, че не би могла да намериш в космоса, но все пак се надяваше...

– Нуждая се от представител там долу на колелото. Много отдавна не съм имала такъв, защото изискванията ми към неговите качества са много големи. Ще те надаря с някои способности и ще ти дам голяма власт. Сама ще си определяш какво да работиш, как да живееш и с кого да дружиш. Ще се намесвам съвсем малко, много ще помагам...

– Така че... Ще ти хареса ли да бъдеш Магьосница?

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Гледан от въздуха, базовият лагер на експедицията приличаше на грозно кафяво цвете. Една разпарцалена рана се бе отворила в почвата недалеч от Титантаун и от нея бяха започнали да извират хора от Земята.

Изглеждаше така сякаш това щеше да продължи безкрай. Докато Чироко наблюдаваше от гондолата на Свирчостоп от раната се подаде голямо, леко сплеснато синьо желатинено кълбо и се килна на една страна. Капсулиращата материя бързо се превърна във вода и се стече по бортовете на сребристия транспортен краулер. Двигателят изръмжа и транспортърът разплиска калното море, което го заобикаляше, пробивайки си път към шестте подобни на него машини, паркирани до комплекса от надуваеми куполи, акуратно застана последен в редицата и едва тогава от него изскочиха петимата му пасажери.

– Тия приятелчета имат стил – отбеляза Габи.

– Така изглежда. И това е само една малка десантна група. Уоли никога няма да приближи кораба си достатъчно близко за да бъде заграбен.

– Сигурна ли си, че искаш да отидеш там долу? – попита Габи.

– Налага се. И ти много добре го знаеш.

Калвин огледа още веднъж всичко и изсумтя презрително:

– Ако нямаш нищо против – тихо каза той. – Аз ще си остана тук.

Ако слезна може да ми се случат доста гадни неща.

– Не се страхувай Калвин. Мога да те защитя.

– Да, ни не съм сигурен в това.

Чироко сви рамене.

– Може би ти също искаш да останеш, Габи? – след малко попита тя.

– Ще отида там където отидеш ти – отговори просто Габи. – И ти много добре го знаеш. Мислиш ли, че Бил все още е там? Може би вече се е евакуирал.

– Мисля, че ще чака. Освен това трябва да слезна за да разгледам ей онова там. – посочи с ръка Чироко към купчината блестящ метал, издигаща се на около километър западно от лагера.

Беше скелетът на Рингмастър.

– Хайде – решително каза тя. – Скачаме.

„... и казва, че всъщност е действала в наш интерес по време на предполагаемата проява на агресивност. На мога да ви представя конкретни доказателства за повечето от тези твърдения. Възможно е едно единствено прагматично доказателство – нейното поведение оттук нататък. Заявявам, че нямам основание да мисля, че Гея представлява опасност за човечеството, сега или в бъдеще.“

Чироко се облегна удобно назад в креслото си и протегна ръка към чашата с вода, съжалявайки, че не е пълна с вино. Бе говорила в продължение на два часа, прекъсвана само от Габи, която от време на време коригираше някои дребни детайли от нейното изложение.

Намираха се в големия кръгъл купол, който служеше за щаб на наземното командване на десантната група и бе достатъчно просторен за седемте офицери, Чироко, Габи и Бил. Двете жени бяха доведени тук веднага след като се приземиха, представени на всички и помолени незабавно да започнат доклада си.

Чироко се чувстваше неудобно. Хората от екипажа на „Единство“ (така се наричаше корабът на Уоли) и Бил бяха облечени в чисти, без нито една гънчица златно-червени униформи и миришеха на чисто.

Приличаха твърде много на военни, а това не беше по вкуса на Чироко. В експедицията на Рингмастър военният елемент бе старателно елиминиран, дори всички чинове бяха премахнати с изключение на Капитан. По времето когато се екипираше Рингмастър, НАСА бе започнала да полага големи усилия, старейки се да изтрие военния си произход. Самата експедиция до Сатурн бе организирана под егидата на ООН макар фактът, че е чисто американска да бе твърде прозрачен.

Сега обаче, дори самото име на кораба – „Единство“, свидетелстваше, че държавите на Земята са се ангажирали в едно по-тясно сътрудничество. Многонационалният екипаж доказваше, че злополучният експеримент с Рингмастър бе сплотил нациите и в този случай те имаха една обща цел.

Униформите достатъчно красноречиво говореха на Чироко каква беше тази цел.

– Тогава твоята препоръка е, че трябва да продължим мирната си политика, така ли? – попита Капитан Свенсън от монитора, разположен върху малкото съгваемо бюро в следата на стаята. Освен столовете, то бе единствената мебел в щаба.

– Максималният риск който поемаш е да загубиш разузнавателната

група. Разбери Уоли, Гей знае, че ако нещо се случи на хората които вече са тук или на твоя кораб, то това ще бъде равносилно на война. Знае също, че на следващия кораб, дори няма да има екипаж – ще представлява просто една голяма водородна бомба.

Лицето на екрана се намръщи, постоя малко така, после кимна.

– Извинявай за момент, трябва да го обсъдя с моя щаб – бавно каза Уоли и понечи да тръгне някъде встрани, но отново се върна на мястото си.

– Ти самата какво мислиш, Роки? Така и не разбрах дали й вярваш. Казва ли истината или не?

– Да, мисля, че казва истината – без да се колебае отговори Чироко. – Можеш да разчиташ на това.

Лейтенант Стрелков, командирът на разузнавателната група изчака малко докато се увери, че Капитанът няма какво повече да добави и се изправи. На Чироко и бе трудно да повярва, че този красив млад мъж с наперена брадичка и хлапашки вид бе войник от Съветската армия.

– Мога ли да направя нещо за вас – попита ги той на прекрасен английски. – Може би сте гладни?

– Не, благодаря. Ядохме, малко преди да скочим – отговори Чироко на руски. – Но ако имате кафе...

– В действителност ти не завърши разказа си – настоя Бил. – Как се върнахте тук долу след като си поговорихте с Богинята.

– Просто скочихме – обясни Чироко отпивайки от кафето си.

– Просто...

Докато офицерите от щаба обсъждаха тихо нещо около монитора, Чироко, Габи и Бил се бяха уединили в един от „ъглите“ на кръглата стая. Бил изглеждаше много добре. Ходеше с патерици и очевидно кракът го болеше, когато се отпуснеше на нето, но духът му бе приповдигнат. Лекарят на „Единство“ беше казал, че ще го оперира веднага след като се прехвърли на борда и че ще може да се движи така добре както преди.

– Защо не? – усмихна се леко Чироко. – През целия път нагоре мънахме с нас тези парашути, защо в края на краищата да не ги използваме?

Устата на Бил все още бе отворена, тя се засмя весело, и успокоително го потупа по рамото.

– Хайде, хайде... Обмислихме го много добре преди да скочим, а и

всъщност не беше толкова опасно. Гейя отвори едновременно двата клапана – горния и долния и извика Свирчостоп. Първите 400 километра просто падахме свободно надолу, но после се „приземихме“ на гърба му – завърши Чироко, протегна чашката си докато офицерът и наливаше още кафе и отново се обърна към Бил.

– Достатъчно говорихме за нас. Как се развиха нещата при теб?

– Страхувам се, че нямаше нещо интересно. Лекувах се, раздвижих крака. Сприятелих се с една малка Титанида.

– Колко малка беше тя?

– Колко... боже мой, Чироко! – засмя се той. – Научих се да пея гу-гу, ва-ва и други такива. Забавлявах се чудесно. После реших да си размърдам задника и да направя нещо полезно. Започнах да разпитвам Титанидите за някои неща свързани с електрониката. Научих много за проводящите лиани, червеите-батерии и орехите-интегрални схеми... Не след дълго успях да направя приемник и предавател.

– Тогава не се е налагало да...

– Зависи как ще го погледнеш – прекъсна я той и сви рамене. – Ако имаш предвид радиопредавател, който би ни свързал със Земята ще трябва да те разочаровам. Не е по силите ми. Този, който направих не е много мощен. Мога да разговарям с кораба на Уоли, само когато е над мен. Но даже и да бях направил апарата преди да тръгнеш, това нямаше да те спре нали? „Единство“ още не беше пристигнал, така че радиото би било безполезно.

– Предполагам, че щях да тръгна. Още повече, че имаше и други неща, които трябваше да свърша.

– Да, чух – намръщи се той. – И искам да ти призная, че за мен това бяха най-неприятните моменти от цялото пътешествие. Точно бях започнал да харесвам Титанидите... и изведнъж кой знае защо всички те започнаха да изглеждат някак унесени... мотаха се известно време така, после бързо, бързо се оправиха към ливадите извън града. Помислих, че ангелите отново атакуват. Когато нито една от тях не се завърна отидох да видя какво става и единственото нещо, което намерих беше една огромна дупка в земята.

– Забелязах няколко от тях докато идвахме насам – намеси се Габи.

– Да, след известно време се появиха отново – въздъхна Бил. – Но не помнят нищо за нас.

Чироко се замисли. Не се тревожеше за Титанидите, защото бе сигурна, че всичко ще бъде както трябва и те няма повече да загиват в безсмислената война с ангелите, но ѝ стана тъжно, когато разбра, че

Кларинет вече не си спомня за нея.

Загледа се в хората на „Единство“, които се суетяха наоколо и се запита, защо никой не идва да разговаря с нея. Знаеше, че не мирише много приятно, но не мислеше, че това е причината. С известно учудване осъзна, че те се страхуват от нея и мисълта я накара да се захили.

Бил я бе попитал нещо, но Чироко унесена в мислите си не бе обърнала внимание. Тръсна глава в настъпилата тишина за да излезе от унеса си и се обърна към него.

– Съжалявам. Би ли повторил?

– Габи казва, че още не си ми разказала всичко. Казва, че има още нещо и че аз трябва да го чуя.

– О това ли? – възкликна Чироко и погледна към Габи. – Точно мислех да ти... Виждаш ли Бил, въ-въ... Гея ми предложи работа.

– Работа? – повдигна вежди той и се усмихна колебливо.

– Да, „Магьосница“ – така я нарича. Гея е доста романтична Бил. Ти сигурно би я харесал, още повече, че тя също обича да чете фантастика.

– И в какво се състои тази работа?

– Най-общо казано... – разтвори ръце Чироко – овладяване на аварийни ситуации. Когато се появи някакъв проблем, просто трябва да отида на място и да видя какво мога да направя. Тук долу има няколко буквално неуправляеми зони. Обеща ми известна неприкосновеност, дължаща се на факта, че регионалните мозъци много добре помнят как е наказала Океан и не биха осмели да ми навредят, когато минавам през тяхната територия.

– Това ли е всичко? Предложението ми изглежда доста рисковано.

– Такова е. Гея обеща да ме научи на някои неща. Ще напълни главата ми с огромно количество всякакви знания, по начина, по който бях научена на езика на Титанидите. Ще действам от нейно име и ще имам пълната и подкрепа. Никакви магии, просто когато поискам ще мога да накарам земята да се отвори и погълне враговете ми.

– Мога да го повярвам.

– Приех работата, Бил.

– Така си и мислех.

Бил сведе глада и се загледа в ръцете си. Когато отново погледна нагоре, изглеждаше много уморен.

– Знаеш ли, ти наистина не си като другите – в гласа му се прокрадваха горчиви нотки, но явно приемаше новините по-добре отколкото Чироко бе очаквала. – Изглежда този вид работа страшно ти допада...

Лавата ръка на Бога – поклати глава той. – Проклятие, това наистина е дяволско място. Точно бях започнал да го харесвам, когато всички Титаниди изчезнаха. Това ме потресе, Роки. Изглежда така, сякаш някой захвърля играчките си просто защото играта вече му е омръзнала. Откъде знаеш, че ти също няма да бъдеш една от нейните играчки? Досега винаги сама си си била господар, мислиш ли, че все още ще бъдеш?

– Честно казано, не знам. Но не мога да приема факта, че ще се върна обратно на Земята, обратно към някое бюро или някоя лекционна зала. Знаеш как става. Виждал си пенсиониран австронафти, нали? Разбира се, бих могла да получа място в дирекционния съвет на някоя от големите корпорации – засмя се тя.

– Точно това ще направя аз – каза той и леко се усмихна. – Не се надявам да попадна в изследователския отдел. Така, че раздялата с космоса съвсем не ме плаши. Ти знаеш, че се връщам на Земята, нали?

– Разбрах го, когато те видях в тази хубава, нова униформа – кимна Чироко.

Той се засмя, но смехът му съвсем не беше весел. Известно време продължиха да се гледат един друг, после Чироко се протегна и взе ръката му в своята. Бил се усмихна с ъгълчетата на устата си, наклони се към нея и я целуна леко по бузата.

– Бъди щастлива – тихо каза той.

– Ти също, Бил.

Откъм другия край на стаята, Стрелков се изкашля прочисти гърлото си и извика:

– Капитан Джоунз, Капитан Свенсън би искал веднага да говори с вас.

– Да, какво има Уоли?

– Роки, изпратихме рапорта ти на Земята. Ще отнеме известно време, докато го анализират, така че в близките няколко дни няма да има определено решение. Но ние оттук също добивахме към него нашите препоръки и не мисля, че ще има никакви проблеми. Очаквам да повишат статута на базовия лагер и да го превърнат в културна мисия и Посолство на Обединените Нации. Бих ти предложил да станеш посланик, но на кораба вече има един. Доведохме го в случай, че преговорите се развият успешно. Освен това предполагам, че гориш от нетърпение да се върнеш на Земята.

Габи и Чироко се спогледаха и избухнаха в смях, а след секунда и Бил се присъедини към тях.

– Съжалявам, Уоли. Съвсем не горя от желанието да се върна на

Земята. Аз не се връщам. И не бих могла да приема работата даже и да ми я беше предложил.

– Защо не?

– Имаме противоположни интереси, Уоли.

Чироко предполагаше, че няма да стане толкова просто и действително не беше.

Наложи се формално да подаде оставка и подробно да изясни на Капитан Свенсън причините, поради които остава. Най-накрая изслуша търпеливо безапелационната му реч, в която той със заповеднически тон ѝ обясни защо точно тя трябва да се върне на Земята и защо Калвин трябва да се върне.

– Лекарят каза, че той може да бъде излекуван Уоли. – Паметта на Бил може да се възстанови, а фобията на Габи вероятно също може да се излекува.

– Сигурна съм, че Калвин може да бъде излекуван, но той се чувства щастлив тук. Габи вече е излекувана. Искам да знам обаче какво планираш по отношение на Април?

– Надявах се, че ще ни помогнеш да я склоним да се върне при нас, преди да се качиш на борда. Сигурен съм че...

– Ти просто не знаеш какво приказваш. Аз няма да се върна и това е всичко което мога да ти кажа. Беше ми приятно да поговоря с теб – завърши Чироко, обърна се на пети и бързо напусна стаята. Никой не се опита да я спре.

Двете с Габи завършиха приготовленията си, застанаха една до друга на поляната до базовия лагер и зачакаха. Нещата се проточиха по-дълго отколкото бе очаквала. Чироко погледна часовника на Калвин и почувства, че започва да се изнервя.

Внезапно от вратата на щаба тичайки изскочи Стрелков, изкрещя някакви заповеди към групата мъже, които бяха заети с постройката на хангари за краулерите и спря като вкопан, когато осъзна, че Чироко се намира недалеч от него и спокойно го наблюдава. Направи знак на мъжете да останат по местата си и тръгна към двете жени.

– Съжаляваме Капитане, но Командир Свенсън ми надери да ви арестувам – в гласа му прозвуча искрено съжаление, но ръката му бавно се приближи до дръжката на пистолета. – Бихте ли ме последвали, моля?

– Сергей, погледнете нататък – посочи през рамото му тя.

Офицерът понечи да се обърне, но размисли и обхванат от внезапно подозрение извади оръжието си. Поколеба се малко, после отспъти няколко крачки назад и в страни, докато получи възможност да хвърли поглед назад.

– Гея, чуй ме! – извика в това време Чироко и Стрелков нервно се обърна към нея. Като внимаваше жестовете ѝ да не изглеждат заплашителни, тя бавно протегна ръце в посока към Рея, срещу Къщата на ветровете, където се намиреше основата на кабела, по който бяха се изкачили до сплицата.

Някъде зад гърба им се раздадоха викове.

От горния край на кабела, почти неосезаемо започна да се разпространява мощна вълна под формата на огромна извивка, подобно на вълната, която се движи по градинския маркуч, когато внезапно от крана се пусна силна струя вода. Самият кабел изглеждаше така сякаш го бяха взривили. Само няколко секунди бе обхванат от облаци прах, из които се подмятаха гигантски дървета, изтръгнати заедно с корените.

Вълната се блъсна в земята. Къщата на ветровете сякаш се изду, разгромявайки се на големи скални блокове, които се разхвърчаха високо във въздуха.

– Запушете си ушите! – изкрещя Чироко.

Звукът удари едновременно всичко наоколо, събаряйки Габи на Земята. Чироко политна зашеметена, но успя да се задържи на краката си докато гневът на Боговете се изсипваше около нея. Парчетата от дрипите, в които се бяха превърнали дрехите ѝ изплющяха и се развяха под напора на вятъра, който задуха в края на ударната вълна.

– Гледайте – изкрещя отново тя, разпери ръце в страни и ги издигна към небето. Никой не можа да я чуе, но всички видяха как хиляди водни струи разкъсаха сухата земя и се устремиха нагоре, превръщайки Хиперион в гигантски хонтан, забулен в облак от ситни водни капчици. Мълнии раздраха сгъстяващата се мъгла, но грохотът от гръмовете бе погълнат от още по мощния тътен, който все още продължаваше да ечи, многократно отразен от скалистите стени в далечината.

Измина много време преди този тътен да заглъхне напълно и през цялото това време никой не помръдна. Най-после отново бе тихо и спокойно. Въпреки това, дълго след като и последният фонтан се бе превърнал в сълзяща струйка, Стрелков продължаваше да седи неподвижно на мястото, където беше паднал, загледан в кабела на облаците прах, които бавно се слягаха към земята.

Чироко отиде при него и му помогна да се изправи на крака.

– Кажи на Уоли да ме остави на мира – каза тях и се отдалечи.

– Струва ми се, че беше много убедително – отбеляза малко по-късно Габи. – Наистина, много убедително.

– Всичко това мила моя се прави с огледала.

– Ти самата как се чувстваш?

– Ами, почти намокрих гащите. Знаеш ли, май започва да ми харесва. Беше изключително възбуждащо.

– Надявам се, че няма да ти се налага да го правиш много често.

Чироко трябваше да се съгласи с нея. Беше доста рисковано и бе цяло чудо, че се справи. По едно време всичко висеше на косъм. Демонстрацията бе внушителна и постигна нужното въздействие само защото се осъществи в отговор на нейната заповед. Ако обаче, беше започнала преди Стрелков да излезе от купола и да поиска да я арестува би била абсолютно необяснима, а ефектът – нулев.

Фактически тя не би могла да я повтори в близките пет или шест часа, даже ако веднага я бе поискала отново.

Връзката ѝ с Гея беше достатъчно бърза и надеждна – в джоба ни имаше едно от тези радиосемена. Само, че Гея не можеше да реагира бързо. За да организира нещо толкова внушително и страховито като това, което току що извърши, Богинята се нуждаеше от няколко часа подготовка.

Чироко изпрати съобщението още докато се намираще на Свирчостоп, след като внимателно анализира и определи вероятната последователност от събитията и реакции, които щяха да произтекат от нейното появяване в щаба. От там нататък всичко бе една игра на нерви с часовника, спестявайки си част от отговорите, разтегляйки ненужно доклада си, като през цялото време си даваше сметка за силите, които се акумулират горе на главината и долу под краката ѝ. разбира се възможността самата тя да определи момента в който да обяви оставката си я облекчи много. Беше обаче изключително трудно и рисковано да реши точно колко време ще бъде нужно на Уоли за да вземе решение и издаде заповедта за нейния арест.

Така или иначе, стана ясно, че работата ѝ като Магьосница нямаше да бъде лесна.

От друга страна вероятно задълженията и нямаше да изискват често да вика небесата за помощ.

Джобовете ѝ бяха натъпкани с някои неща, които бе взела със себе си като допълнителни предпазна мярка в случай, че демонстрацията не подейства на хората от разузнавателната група. Тези неща тя откри след няколко дни упорито тършуване в зоната на хиперион преди отново да се качи на Свирчостоп за да се отправи към базовия лагер. Имаше един осемкрак гушер. Ако се стиснеше силно с ръка, влечугото изплюваше доста надалеч упойващо вещество. Имаше богат асортимент ягоди, които взети вътрешни вършеха същата работа и няколко снопчета сухи листа. Хвърлени в огъня тези листа избухваха мигновено и за кратко време заслепяваха всичко наоколо. И накрая, като последно средство неголям, орех, който всъщност доста задоволително заместваше ръчната граната.

Главата на Чироко бе натъпкана с неимоверно количество сведения отнасящи се до дивия животински свят в различните зони. Разбираше пеенето на Титанидите и владееше свирукащата реч на цепелините. Освен това умееше да кряка, цвърчи, чурулика, гъргори и пъшка на дузина езици, използвани от същества, които все още не беше виждала.

В началото тя и Габи се тревожеха, че може би не всичко от информацията, която Гея бе обещала да им даде ще се възприеме нормално от човешкия мозък. Странно, но се оказа, че тревогите им са напразни. Дори не усетиха никакви промени – когато се появише необходимост да знаят нещо изведнъж разбраха, че вече го знаят, все едно, че са го научили в училище като малки.

– Време е да тръгваме към хълмовете? – предложи Габи.

– Още не. Мисля, че Уоли няма да ни създава повече проблеми, след като веднъж схвана за какво става въпрос. Вече са разбрали, че ще бъдем много по-ценни за тях ако поддържат добри отношения с нас. Освен това искам да видя още нещо преди да тръгнем.

Беше се подготвила да изживее един силно емоционален момент. Получи се обаче не така както бе очаквала и не толкова лошо, колкото се страхувала. Сбогуването с Бил бе значително по-трудно.

Мястото, където бяха изхвърлени останките на Рингмастър навяваше тъга. Обиколиха безмълвно развалините, разпознавайки тук-там отделни части, но в повечето случаи въобще е можеше да се каже какво представляват безформените, нагънати камари метал.

Очукания, потъмнял от времето сребрист корпус, останал наполовина зарит в прашната земя излъчваше бледо сияние в прекрасния вечен следобед на Хиперион. Навсякъде бе обрасло с трева, а множество

увивни растения бяха плъзнали във всички посоки, преплитайки се с разкривените метални парчетии. Самотно яркожълто цвете грееше в центъра на това, което навремето беше команден пулт.

Чироко се бе надявала да намери нещо за спомен, нещо, което да я напомня за предишния живот. За съжаление, бе донесла със себе си твърде малко лични вещи на борда на Рингмастър – няколко фотографии, плик с изрезки от вестници, дневника... И гривната, добре би било да намери семейната гривна. Сякаш беше пред очите ѝ, там на полицата до леглото в каютата, където я остави последния път. Беше невъзможно, нямаше никакъв шанс.

Видяха един мъж от екипажа на „Единство“ недалеч от тях. Катереше се по останките, насочваше камерата си насам натам и трескаво снимаше. Чироко помисли, че е фотографа на кораба, но скоро разбра, че човекът снима за собствено удоволствие със собствената си камера. Забеляза как се наведе, вдигна някакъв предмет от земята и го сложи в джоба си.

– След петдесет години тук няма да намериш и шушка, всичко ще разнесат – отбеляза Габи и се огледа наоколо. – Ей там мястото е много подходящо за едно павилионче. Сандвичи, сувенири, ленти за фотоапарати. Могат да се направят големи пари.

– Не мислиш, че ще стане точно така, нали?

– Предполагам, че всичко зависи от Гея. Нали каза, че ще разреши на хората да я посещават, а това мила моя се нарича туризъм.

– Пътят до тук струва скъпо и...

– Капитане, ти все още мислиш със старите стандарти. Времето на кораби от типа на Рингмастър отмина. Да, тогава едва успяха да изпратят до тук седем човека. Сега обаче е друго, Бил ми каза, че на борда на „Единство“ има 200 души. Как мислиш, какво щеше да стане ако преди тридесет години се бе сетила да получиш правата за филмиране в околностите на станцията О'Нейл Едно.

– Сега щях да бъда много богата – неохотно призна Чироко.

– Ако има начин да се забогатее тук, бъди сигурна, че ще се намери някой, който да го направи. Така, че защо не ме назначиш за Министър на туризма и опазването на околната среда? Не съм сигурна, че ще ми хареса да бъда чирак на Магьосница.

– Веднага получаваш поста – захили се Чироко. – Но ще те помоля да не назначаваши роднини в министерството и да не взимаш прекалено големи рушвети.

Габи описа широк кръг с ръка, присви очи и се загледа в

далечината.

– Представям си точно как ще бъде. Ей там ще разположим павилиона, разбира се в класически гръцки стил. Можем да продаваме... гябургери и млечни коктейли. Ще направя големи рекламни пана, но без много неон. Какво ще кажеш за „Посетете ангелите! Почувствайте дъха на Бога! Фотографирайте бързеите на Офион! Само за една десетачка, можете да яздите кентавър! Не забравяйте да донесете със себе си...“

Без сама да усети бе започнала да крещи и танцува в кръг. Изведнъж земята около нея се размърда.

– По дяволите, беше само на майтап! – извика към небето тя, после подозрително погледна към Чироко, която се заливаше от смях.

Някаква ръка се показа изпод земята точно на мястото, където преди малко бе застанала Габи. Почвата се размърда, разтроши се и една глава, покрита с разрошени многоцветна коса се измъкна от дупката.

Коленичиха и започнаха да почистват пясъка от лицето на Титанидата, докато тя продължаваше да кашля и плюе. Скоро съществото успя да освободи торса и предните си крака, спря за малко за да си поеме дъх и любопитно погледна към двете жени.

– Здравейте – пропя Кларинет. – Кои сте вие?

Габи се изправи и протегна ръка.

– Ти май наистина не ни помниш? – изпя въпроса си тя.

– Спомням си нещо, но съвсем смътно. Струва ми се, че би трябвало да ви познавам но... Не ми ли даде веднъж да пия вино за да... Беше много отдавна?

– Така е. И ти ми се отплати по същия начин.

– Хайде Кларинет, излизай – обади се Чироко. – Трябва да се изкъпеш.

– И теб те помня. Но не мога да разбера как успяваш толкова дълго да запазиш равновесие на два крака без да паднеш?

Чироко весело се засмя.

– Аз също бих искала да знам, хлапе.

КРАЙ

© 1979 Джон Варли
© 1995 Ангел Ангелов, превод от английски

John Varley
Titan, 1979

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

ТИТАН. 1995. Изд. Камея, София. Биб. Фантастика, No.6. Фантастичен роман.
Превод: [от англ.] Ангел Ангелов [Titan / John VARLEY]. Предговор: Иван КРУМОВ
– с. Печат: Полипринт, Враца. Формат: 20 см. Със схеми. Страници: 300. Цена: 80.00
лв. ISBN: 954-8340-06-2.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/458>]